

1

TU SAM, u Gran Caffeu Gambrinus. Konačno sam u Italiji, sjedim za stolom na otvorenoj terasi glasovite kavane na pozna-tom uličnom uglu u glasovitom Napulju, zrak je topao, večernje nebo vedro i osjećam smrad smeća iz visoke gomile na drugoj strani ulice.

Policajac prolazi ulicom ispred izbljedadjele, ruševne palače išarane grafitima. Kao da je sišao s Armanijeve reklame: dobro izgleda, ima sunčane naočale, pištolj, dobro sašivenu plavu košu-lju i hlače, sjajnu kožnu jaknu i nonšalantno držanje. Policajac u stilu Dolce i Gabbane.

Zgodan je. Ovdje ima mnogo zgodnih muškaraca. Ali naj-zgodniji sjedi tri stola dalje.

„I, tko je on?“

Jess se nagnje prema meni i pogleda me.

„Roscarrić.“

„Molim?“

Moja najbolja prijateljica s Dartmoutha, Jessica Rushton, za-bavna, duhovita i lijepa, rođena u Velikoj Britaniji i skroz-na-skroz cinična, podigne svoje uređene obrve i zabacuje dugačku, tamnu kosu. U nevjerici.

„Nikad nisi čula za lorda Roscarrića?“

„Lord je?“

Jessica se smije pušaćkim smijehom.

„Marcus James Anthonv Xavier Mastrosso Di Angelo Roscarrić.“

„Isuse.“

„Bliski prijatelji zovu ga Marc.“

„Ušteda na vremenu.“

Jessica se osmjehuje.

„Usto je i milijarder. To zna cijeli Napulj.“

Gledam preko stolova u tog muškarca, tog očito bogatog muškarca. Izgleda kao da ima najviše trideset godina. Usto izgleda *čudesno*. Nema druge riječi. Složenija bi riječ zapravo bila previše složena, previše nepotrebna. Tamnopus je, blijedo-plavih očiju i distancirana pogleda. Upečatljiv kontrast. Profil mu je pomalo strog, a ipak privlačan: orlovski, animalan, tužan, s tek naznakom brade i dječakog izgleda kombiniranog s potpuno zreloom, grabežljivom muževnošću. Seksi je. Vrlo, vrlo seksi.

To nije slično meni. Inače ne reagiram tako na prvu. Zatekla sam se kako popravljam svoju plavu kosu koja mi pada do ramena, žaleći što prošli put kod frizera nisam platila više. Pitam se hoće li pogledati prema meni. Ne gleda me. Samo otpija espresso iz svoje malene porculanske šalice, elegantno je podižući do usana. Sjedi sam. Pije kavu. Zuri preda se. Bezizražajna izraza. O, Bože. Taj profil.

„Nisi se valjda *već* zaljubila, X?“

Jess me uvijek zove X. Ona mi je i dala taj nadimak kad smo postale cimerice u Dartmouthu. Ime mi je Alexandra Beckmann. Alex B. Ili skraćeno X. Kalifornijska sam plavuša, s malo ži-dovske krvi, stara dvadeset dvije godine. Jess misli da sam lakovjerna. Možda je u pravu. Usto sam prilično pametna i svakako dobro obrazovana. I u Napulju sam. U *Italiji*.

Jessica još govori o tom tipu. Ja ga samo *gledam*; ne mogu si pomoći. Očekivala sam da će muškarci u Italiji biti klišeizirani, ali privlačni i možda malo zamorni. Ovaj tip je faca, ali *ne* onako kako sam očekivala.

„Ma. Samo još jedan zgodan folirant.“

Ona i dalje brblja. Pali još jednu cigaretu uvlačeći stručno dim u usta pa ga ispuštajući kroz nos. To nije radila dok smo bile u New Hampshireu.

„Izgleda... zanimljivo“, kažem.

Bespomoćna laž.

„Mala, ne upuštaj se u to.“

„Molim?“

Jessica se nasmije kroz dim.

„Ti si janje za klanje.“

„Donosi nevolje?“

„Teški zavodnik. Zbilja, X. Nije to za takve poput tebe.“

Nakostriješila sam se, ne mogu si pomoći. Znam da Jess misli kako sam čista malograđanka, lakovjerna i nevina, djevojka za pravu vezu, i nije baš sasvim u krivu: pomalo sam puritanka i konvencionalna u usporedbi s njom. U cijelom našem prijateljevanju ona je bila ta koja se opijala, pušila, mijenjala muškarce kao čarape, upuštala se u avanture, vraćala u stan u tri ujutro s još jednim bezimenim konobarom, pa onda sat-dva ušmrkavala kokain s kuhinjskog pulta i poševila se na kuhinjskom stolu. Ja sam u međuvremenu na faksu imala jednog dečka, uvjerila se da sam zaljubljena i posvetila se učenju.

No dečko mi je dojadio ili sam konačno shvatila da je dosadan; studij je istodobno postao zanimljiviji: cilj mi je bio doktorat. I tako sam sad u Italiji, gdje istražujem podatke za svoju disertaciju *Camorra i cosa nostra: povijesno podrijetlo talijanskog organiziranog kriminala u Mezzogiornu*¹.

Želim predavati talijansku povijest, ali je jedini razlog zbog kojeg sam se odlučila upravo za tu disertaciju bio što *njome mogu opravdati odlazak u Napulj*, da bih se družila s Jess i malo zabavila. Ona je u Italiju otputovala čim je mogla, prije šest mjeseci; uzela je jednogodišnju stanku na faksu. Došla je naučiti jezik i poučavati engleski, a u njezinim telefonskim razgovorima i *mailovima* sve je izgledalo super uzbudljivo: hrana, grad, muškarci. Da, muškarci. Zašto ne? Žudjela sam da joj se pridružim.

Jer se želim zabavljati. Imam dvadeset dvije godine, imala sam dva dečka i jednu jedinu bijednu avanturu za jednu noć. To je sve. Jessica mi se otvoreno izruguje: Skoro Djevica, Gospa iz New Hampshirea.

Okrenem se. Muškarac gleda ovamo. *Gleda prema meni.* Osmjehne mi se kratko i površno, kao da je zbunjen. Kao da me prepoznao, ali na zna gdje bi me smjestio.

Onda se vraća svojoj kavi.

„Upravo je pogledao prema nama!“

Jess se ponovno nasmije.

„Katkad to radi, okrene glavu. Zbilja, čudno.“

„Daj, prestani. Meni je to sve novo.“ Ispijem svoju crnu mrlju kave; kava je zbilja dobra. „Jess, nisam navikla na sve ove seksi muškarce. Dečki u Dartmouthu nose glupe gangsta traperice nisko na bokovima, kao djeca.“

„Tvoj je dečko nosio mokasinke“, Jess se strese.

¹ Mezzogiorno, tal., južni dio Italije sa Sardinijom i Sicilijom (prim.prev.)

„Uh!“ I ja se nasmijem. „Mokasinke sa sivim čarapama. Ne podsjećaj me.“

„Kao toreador.“

Lord Roscarrick ispija svoju kavu i više me ne gleda. Moram obraniti svog bivšeg dečka.

„Ali bio je *vrlo* dobar matematičar.“

„Da. Samo što je izgledao kao magarac na plaži. Dobro što si ga se riješila.“

„A kako ovdje ide tebi? Još osvajaš muški dio stanovništva Campanije?“

„Da, odnosno, više ne...“

Jessica slegne ramenima, naduri se i ugasi cigaretu. Vrhunski pametan konobar istoga trenutka odnosi prljavu pepeljaru i, šarmantnim pokretom, uz uzvik: „*Signorina!*“, zamjenjuje je čistom, staklenom i teškom, s ugraviranim slovima CG u stilu *belle epoque*. Usluga je besprijeekorna. Gran Caffè Gambrinus ukrašen je freskama i svijećnjacima; vrlo je poznat. Sad se pitam koliko to sve košta, izvrsni *macchiati* i ukusni zalogajčići od napuljske salame na najmekšim kockicama *ciabatte*. Šest mjeseci navečer sam radila u barovima kako bih si mogla priuštiti ovo tromjesečno istraživačko putovanje. Sredstva su mi ograničena.

Ali večeras, ove prve večeri u Napulju, nije me briga!

Vrijeme odmiče. Roscarrick još sjedi ondje, ali pomno gleda na drugu stranu, u svom elegantnom odijelu, sa svojim elegantnim profilom; odlučila sam da ću ga zaboraviti - bit će ih još puno takvih.

Ulice iza terase kavane pršte od života - parovi šeću i flertuju, policajci se smiju i flertuju, klinci sjede na parkiranim zelenim Piaggio vespama i flertuju. Sve je pomalo vulgarno i raskošno živahno i vrlo napuljski, iako ne znam kako to mogu prosuditi budući da je ovo moj prvi posjet Napulju, a zapravo i Italiji. Moj je jedini dosadašnji posjet *Europi* bio kišan tjedan u Londonu kad sam imala osamnaest, poklon od mame i tate, nagrada za to što sam dobila stipendiju za Dartmouth.

Mama i tata. Iznenada osjećam ubod nostalgije, možda i čežnje za kućom. Ne, ne može biti čežnja za domom. Kućicu u San Joseu, sunčano dvorište, prskalice za vodu, predgrađe i Ameriku napustila sam prije samo dva dana.

Sad sam u Europi, u najskrivenijoj, najmračnijoj, najveličanstvenijoj staroj Europi koja propada. Već je volim. Štoviše, *odlučila* sam da ću je voljeti.

„Zapravo, mogu se i okaniti muškaraca“, kaže Jessica. Iznenađeno je pogledam.

„Molim? Rekla si mi da ih obožavaš. Dala si mi popis imena. Podugačak popis.“

„Jesam li?“ Osmijeh joj je iskrivljen, gotovo ispunjen krivnjom. Stidom. „Jasno. O. K. Da. Bilo ih je nekoliko.“ Pauza. „Nekoliko desetaka. Slatki su i što bi cura drugo mogla? Ali, X, toliko su proketo narcisoidni da mi to počinje smetati.“

„Kako to misliš?“

„Polovica njih mamini su sinovi. Imaju i riječ za to, *mammone*. Žive kod kuće do *pedesete*, a onda, kako se samo odijevaju i koliko su umišljeni! Grozno.“ Prigušeno se smije izbacujući dim svoje devete cigarete. „Njihove torbice. Hoću reći, tko je mogao i pomisliti? Muške torbice?“

„Torbice?“

„Ma da. Kožni dodatci za muškarce? K vragu, previše metro-seksualno. A čarape, hlače bez čarapa, što s tim? Hodaju naokolo u poslovnim odijelima bez čarapa - navuci svoje proklete čarape, smiješni frajeru. I sve ono dotjerivanje i čupanje dlačica. Pobogu, u barovima su redovi pred muškim toaletom duži nego pred ženskim i nakon nekog vremena to te počinje smetati, hoću reći, pogledaj.“ Prilično žestoko pokazuje oko sebe, srebrne narukvice zveckaju na njezinoj vitkoj, elegantnoj, od sunca potamnjenjeloj ruci. Pokretom ruke obuhvaća pogled na Via Toledo i Operu i veliki trg s kraljevskom palačom s kojeg se, bar mislim, može doći do Tirenskog mora. „Pogledaj to proketo smeće. Zašto ga ne mogu jednostavno očistiti? Zašto ne biste na neko vrijeme prestali brinuti o svojoj muškoj torbici, *signor* Bez Čarapa, i raščistili svoj prokleti grad. To bi napravio *pravi* muškarac.“

Zavlada tišina.

„Moram nešto popiti“, kaže.

Naručile smo piće. Dva „venecijanca“. Nemarn pojma što je venecijanac. Jess naručuje gotovo besprijekornim talijanskim na kojem sam joj zavidna: u šest mjeseci prešla je od oklijevajućeg zamuckivanja do očite dvojezičnosti. Ljubomorna sam. Jedva mogu reći *uno, due, tre*. To je još nešto što ću učiniti dok sam ovdje: naučit ću talijanski. To i, možda, nadam se, molim te, Bože, možda ću se zaljubiti.

O, Bože, rado bih se zaljubila. Zaista zaljubila. Ne da se samo pretvaram da sam zaljubljena, kao što sam se pretvarala s Paulom Matematičarom u mokasinkama. Ako se zaljubim, bit će mi to prvi put. A imam dvadeset dvije

godine. Počinjem misliti da sam nesposobna, jalova u ljubavi. Jadna X. Jeste li čuli za X? Da, ne može se zaljubiti; liječnici daju sve od sebe. Kažu da će otići u kliniku za usidjelice.

„*Signorina. Due aperitivi.*“

Konobar spušta pića na stol. Dvije velike čaše na dugačkim nožicama sadrže svaka po sedam centimetara jezivo narančaste tekućine.

Sumnjičavo ih promatram.

Jess se osmjehuje. Smije se. Tamna joj je kosa vrlo lijepo ošišana. Drukčije nego što je nosila u Dartmouthu.

„U redu je, X. Znam da izgleda kao radioaktivna otpadna voda, ali kušaj - *delizioso* i pomodno, kunem se.“

Podignem piće koje i mirisom i okusom podsjeća na naranče, oštro je, gorko i s puno alkohola. Dobro je.

„Bijelo vino, pjenušava voda i liker od naranče koji se zove aperol. *Nije* s kamparijem.“

„Molim?“

„Tako se priređuje. Venecijanac. Otkrila sam da me tri ili četiri zbilja dovedu u raspoloženje za večernji izlazak. Ili možda pet.“

Kako se i očekivalo, popijemo dva ili tri ili pet pića, dok noć ne postane crna kao tinta, a mjesec je visoko i zuri u nas, dok posjetitelji Opere preko puta ne izađu u svojim svečanim odijelima, a mi se cerekamo i šalimo kao da smo ponovno u onom starom stanu u Hanoveru, New Hampshire, s ludim frajerom u prizemlju. I dok Jessica flertuje s konobarom na talijanskom, ja kradomice pogledavam preko stolova u *njega*.

Jer *on* cijelu večer sjedi ondje, u svom besprijekornom odijelu, čistoj bijeloj košulju s dugmadi za manžete od srebra i dragog kamenja, s ležernom ljubičastom svilenom kravatom, ponekad odgovara na pozive preko svog tankog mobitela, ponekad ustaje pozdraviti prijatelja ili znanca.

Povremeno pozove nekog odabranog prolaznika da sjedne s njim i taj muškarac, taj zadivljujući tamnoputi muškarac sa svojim tamnim namrštenim obrvama i svojim tamnim kovrčavim uvojcima koji *tako zgodno* padaju na uštirkani bijeli ovratnik, s blagim, blijedim, pomalo tužnim očima i gotovo izvanzemaljskim ličnim kostima, ta vizija od muškarca čvrsto i izražajno gestikulira. Nije posve sličan drugim Talijanima, doima se

smirenijim, usredotočenijim, distanciranim. Rezerviran? Ne, distanciran. Možda i pomalo opasan.

S iznenadnim, tužnim bolom u srcu i glavi shvaćam da je taj muškarac, taj visok, bogat, nedodirljiv tridesetogodišnjak lijep.

Možda prvi istinski *lijep* muškarac kojeg sam vidjela, tamniji Byron, preplanuli Bond. Dosad sam upoznala mnoštvo lijepih dečki, mnoštvo zabavnih, prihvatljivih, mršavih zgodnih dečki sklonih ljenčarenju i gitari, kakvih u Kaliforniji ima na vagone, a u Dartmouthu je bio barem jedan, s kojim je spavala Jessica. Ali ovaj je muškarac muževno *lijep*. Ni izdaleka *gay*, ni metro-seksualan, ne nosi poslovno odijelo bez čarapa ni mušku torbicu, nego je visok i muževan i odrastao i orlovski i vitak i... Bože, opila sam se.

Jessica mi kao i uvijek čita misli. Četvrtog venecijanca završava s nepristojnim, ali slatkim podrigivanjem i kaže: „Kažu da mu je žena umrla. Nesretnim slučajem. *A možda, i nije bilo slučajno?* Onda je obiteljske milijune pretvorio u milijarde. Roscarrick. Tata Englez, mama Talijanka. Google ti je prijateljica, X. Bože, gladna sam. *Pizza?*“

Pijana je. Ali i ja sam. Opijena sam svime oko sebe. Aperitivima od naranče i kao kiselina žutim napuljskim mjesecom i muškarcem u elegantnom sivom engleskom odijelu. Lord Roscarrick. Lord Marcus Xavier Kako Je Ono Bilo Roscarrick.

„Isuse, X.“

„Što je?“

Dvije sam minute zurila u nebo. Sad zurim u Jess koja, pak, zaprepašteno zuri u račun.

„Što je? Što? Koliki je račun?“

Jess zastenje.

„Zašto smo pile ovdje? Mogle smo otići u moj lokal na piće. K vragu.“

Obuzima me hladna mučnina.

„Koliko je?“

„Devedeset eura.“

„Isuse, pile smo samo venecijance.“

„I kavu i zakusku. Prokletstvo, baš sam budala, trebala sam se sjetiti koliko je ova kavana skupa, oprosti.“

Jessica ima vrlo malo novca; učiteljski posao nije osobito unosan. Živi od danas do sutra i dosta dobro to podnosi. Ali račun od devedeset eura mogao bi joj uništiti tjedni proračun. Oklije-vajući posežem za karticom u torbici, ali konobar je već dolepršao do nas i s osmijehom uzeo račun.

„Ali treba vam moja kartica“, kažem.

Zgodni se konobar ljubazno osmjehne.

„U redu je! *Signor* plati. *Signor* Roscarrick.“

„Što? Ne...“

Okrećem se sa srcem u grlu, glupo uzbuđena, napola postićena, da se prividno usprotivim, molim vas, nemojte platiti, mi ćemo same. Zovem se Alex. Alexandra. Alexandra Beckmann. Da. Tako je. S dva *n*. A ovo je moj telefonski broj. Zapišite ga. Mogli biste ga tetovirati na ruku.

Ali stol je prazan. *On* je otišao.

Dotjerani policajac nasloni se na zid palače, tiho pušeći u sutonu.

2

ŽELIM GA IZBITI iz glave i zato idući dan *energično* raspakiravam kutije u svom novom i minijaturnom jednosobnom stanu u blizini Castel dell'Ovoa.

Kad me Jessica prije nekoliko tjedana nazvala u Ameriku i rekla da bi mi mogla osigurati stan vrata uz vrata sa svojim, rekla je da se nalazi u elegantnom novom dijelu grada koji se zove Santa Lucia. Dok bosonoga izlazim na sićušan balkon s ogradom od željeznih vitica, shvaćam što prema napuljskim mjerilima znači „elegantan i nov“: da neoklasicističke zgrade nisu starije od dvjesto godina i da gomile smeća na pločniku dosežu samo do glave. Ali koga briga? Nebo je božanstveno vedro, jutro toplo i ako se nagnem na vršcima prstiju, tako da umalo padnem s balkona, vidim komadić Tirenskog mora, dirljivo plavog, samo nekoliko četvrti dalje, zarobljeno između zgrada na Via Lucilio. Na udaljenom obzorju mračan je, nazubljen profil otoka. To je zacijelo Capri.

Sa svog balkona vidim Capri.

Ovdje sam tek dvadeset četiri sata i već sam zavoljela to mjesto. Moram podijeliti svoju sreću. Nazovem Jessicu na posao da joj to kažem. Ona grubo psuje preko mobitela i kaže mi da ne budem sentimentalna budala. Vrlo britanski. Dakako, želim je pitati o *njemu*. Ali ne mogu. Nasmijala bi se.

„Jess, hvala ti što si mi našla stan.“

„*Prego*. Nastavi s raspakiravanjem. I prestani razmišljati o njemu.“

Smijem se.

„Kako si znala?“

„Sinoć nisi prestajala govoriti o njemu. Ne mogu zamisliti da si ga zaboravila.“

„Drago mi je što sam tako tajnovita.“

„Ohladi, X. *Opusti se*. Vikont Savršeni platio nam je piće. Što onda?“

„Jess, zašto ima tako puno smeća posvuda?“

„Rekla sam ti, zbog *camorre*, oni upravljaju skupljanjem otpada i nikome drugome ne dopuštaju da ga skuplja - to je reket, prevara. Cijeli je grad svojevrsna drama, maskenbal, *zapamti da svi nose maske*.“

„I?“

„I kad ih vidiš, smetlari imaju naoružane zaštitare.“

„Super. To je jako *zgodno*.“

Jess zastane i nasmije se.

„Da. Jasno, ako uistinu želiš saznati nešto više o *camorri*, mogla bi pitati njihova navodnog člana.“

„Što?“

„Jednog frajera, lorda Roscarricka. Čula si za njega?“

„Nisam. Reci rni nešto o njemu.“

„Pa, pretpostavljam da je dosta privlačan, ako ti se sviđaju takvi zgodni, seksi, šarmantni milijarderi i aristokrati. Čula sam da se to nekim curama sviđa.“

„I?“

„Neki tvrde da je na visokom položaju u *camorri* ili mafiji; drugi kažu da se bori protiv njih. Kako god, zacijelo je zanimljivo. Nazovi ga i zatraži intervju.“

„Jessica, sad mi predlažeš da ga tek tako nazovem? Iz vedra neba? Je li ti dosadno? Dosadno ti je, je li?“

Jessica zastenje.

„Četvrtak ujutro pravo je prokletstvo, svakog četvrtka ujutro imam sat s *principessama*.“

„Dobro.“

„Samo turpijaju nokte i pričaju o svojim orgazmima. Ali, slušaj, X, ne šalim se. Hoću reći, taj frajer nije *nedostupan*. Ako to stvarno hoćeš. Činjenica je da daje novac dobrotvornim udrugama koje pomažu žrtvama mafije. To bi ti mogao biti izgovor. Je li ti se *stvarno* tako svidio? X? Budi iskrena.“

Duboko udahnem. Je li mi se svidio? Je li? Zar *uistinu* želim produžiti tu zagonetnu uvertiru? Zar se uistinu želim upustiti u vezu s tim tajanstvenim, pomalo opasnim muškarcem?

Želim. O, Bože, da! Od sveg srca. U mom kratkom životu nijedan me muškarac nije tako uznemirio, probudio i uzburkao moje seksualne vode kao on; samo time što zapravo nije gledao u mene nekoliko sati, time što se možda jednom namrštio prema meni, a onda tiho nestao, plativši mi piće. To je sve što je napravio, ali je to bilo i više nego dovoljno.

Da, želim se upustiti s njim. Da da da da da.

„Možda“, kažem.

„Kako da ne. Kad bi ti se samo pružila prilika zubima bi mu razderala košulju. Droljo jedna.“

„Njegovu po mjeri šivanu košulju od egipatskog pamuka iz Ulice Jermyn?“

Ona se nasmije.

„Upravo tu. Koji su šivali siročići iz Antwerpena.“

„Dakle...“

„Ako zbilja želiš znati, živi u glasovitoj palači u Chiaiaji.“

„Gdje?“

„U Chiaiaji. To je zbilja otmjena četvrt. Desetak minuta hoda udaljena od Santa Lucije. *Palazzo Roscarrick*, potraži na Googleu. Gotovo da nam je vražji susjed. Možeš odšetati onamo poslije ručka, intervjuirati ga o *camorri* i u pet popodne pušiti postkoitalnu cigaretu. Odnosno, ako ne kaže svojim gangsterskim frendovima da te ustrijele. O. K., moram bježati. Pazi se!“

Prekinula je vezu. Moje srce i dalje udara. Zurim u azurnoplavo Tirensko more i svjetlucavu nazubljenost Caprija. Znači, živi u blizini. U palači. Naravno da živi u palači. A gdje bi drugdje?

Stojim na balkonu i svesrdno se prepuštam sanjarenju. Zamišljam njega, Marcusa Roscarricka, mladog lorda Roscarricka, zgodnog *signorea*, kako ulazi u golemu prostoriju s golemim prozorima kroz koje ulazi sva svjetlost Campanije; u vrtu šušte palme, a udaljena buka napuljskog prometa uzdiže se kao sladak i umirujući šapat. Možda ulazi batler, pognut hoda ispod portreta predaka, noseći svježi doručak. Vidim srebrne posude kave, teglice s marmeladom od limete; vidim kriške limuna u porculanskoj šalici i svježe

iscijeđen sok crvene naranče proliven po beskrajnoj bijeloj krevetnini. Krv na snježnoj bjelini.

Naga žena. Je li u tom zamišljenom prizoru i naga žena? Da, evo je, zasjenjena čipkanim zavjesama iz Bruggea, stoji naga, zamišljena i lijepa pokraj osunčanog prozora. Marc Roscarrick ustaje, isto tako nag, i uzbuđen, i vitak, a njegovo je mišićavo tijelo poput tvrdog, tamnog amazonskog drveta. Prelazi preko parketa i obuhvaća njezin vitak, obnažen struk, ljubi joj bljedi vrat, a ona udahne i okreće se. To sam ja, ja sam pokraj tog prozora, ja sam naga u njegovoj spavaćoj sobi; ja sam njegova ljubavnica i kad osjetim njegove čvrste ruke na svom struku okrenem se, osmjehnem i poljubim njegovo drago lice, a onda kleknem na parket moleći se tvrdoći i posegnem za njegovom žudnjom, a onda... A onda.

Dolje, u Via Santa Lucia, klinac na vespi gleda prema meni. Gleda me bosonogu u kratkim hlačama, napola otvorenih usta, dok erotski sanjarim. Klinac ima možda šesnaest godina; čak i s ove udaljenosti vidim da se cereka. Tada odjuri prema Castelu dell'Ovo i cesti usječenju u brdo i uspavanom plavom Tirenskom moru.

Apsurdno. Što mi se to događa? Erotsko sanjarenje? Nimalo slično New Hampshireu. Ovo *ni u kom slučaju* nije New Hampshire.

Moram se koncentrirati. Još moram rasprijeti svoju odjeću i raspakirati *laptop*. Najprije odjeća.

Ali, pazi ovo. To je neočekivano depresivan proces. Donijela sam puno Zarinih stvari sa sobom: gotovo cijelu novu garderobu koju sam prošlog mjeseca kupila u njihovu dućanu na Union Squareu u San Franciscu. Tada sam mislila kako sam pametna - u Kaliforniji je ta odjeća izgledala tako europski, šik i prikladno, ako ne i *perfetto*. Usto je bila i prilično jeftina.

Ali sad, dok razmotavam haljine i kostime s hlačama, sva se stresem. Znam da je Zara španjolska marka, ali nekako svaki komad izgleda pomalo američki. Bolje rečeno, pomalo kao iz predgrađa i trgovačkog centra. Odjeća je dosta zgodna - crne pamučne uske suknje, kratke ljetne haljine s uzorkom, minisuknja od žakarda, slatka uska haljinica od čipke - sve je to ljetno i zgodno, pamučno i svježije, ali izgleda da ovdje, na talijanskom suncu, toj odjeći nedostaje pravi stil i profinjenost. Time ni na koga neću ostaviti dojam. To je ništa. Ovdje sam tek jedan dan, ali već znam: svi na Via Toledu u najmanju ruku nose Pradu. Sve je svileni, od kašmira i finog sirovog lana. Čak i prometni policajci izgledaju kao da patroliraju modnom pistom, a ne pločnikom.

Ali nemam izbora, morat ću se snaći s tom odjećom; nemam novca za nešto novo. Zato ću se morati osloniti na svoje prirodne prednosti.

A to su?

Priđem dugačkom antiknom zrcalu koje visi na zidu nasuprot mom starom željeznom krevetu. Svjetlost pada ukoso. Promatram se. U kratkim hlačicama. Bosonoga. Na mom je okruglom licu točkica prašine.

Kosa mi je pristojno lijepa i valovita. Uglavnom. Visoka sam metar šezdeset pet i imam pedeset četiri kilograma, a neki kažu da sam prilično lijepa. Jednom mi je neki muškarac rekao da sam prekrasna.

Jednom.

Prilazim bliže zrcalu ispitivački se promatrajući kao da sam ropkinja na tržnici. Rimska ropkinja u Piazza Mercato. Istraživala sam napuljsku povijest.

Vršak nosa mi je ljupko uzdignut ili je možda samo malo iskrivljen? Na suncu dobijem previše pjegica. Zubi su mi gotovo savršeni. Uši su mi bedasto sitne. Mučno mi je od kamenica. I imala sam samo tri ljubavnika.

Tri.

Zrcalo zveckta dok kamion prolazi preko crnog kamenja pokrajnje ulice. Tri! Imala sam tri ljubavnika i u seksualnom činu nikad nisam doživjela orgazam. Bože svemogući, koliko bih željela da se to promijeni. Dojadilo mi je što sam bila dobra i poslušna i marljivo učila. Molim te, daj mi samo jedno ljeto hedonizma. I seksa. Puno, puno pravog seksa.

Možda sam drolja, možda je Jess u pravu; možda je drolja u meni samo čekala da izroni na površinu kao sablasni leptir iz albino čahure Dobre Kćeri. Leptir iz Borgetta, teturava drolja u Pradi, mlada metresa vrlo bogatog muškarca, bez imalo stida. Mislim da bi mi se to prilično svidjelo, *samo na jedno ljeto*. Tada bih mogla sretno ostarjeti i svojim zaprepaštenim unukama pričati o jednom slobodnom ljetu u grešnom i putenom Napulju.

O, bako, tako si zabavna!

Odjeća visi u velikom starom ormaru, a moj posljednji zadatak jest raspakirati *laptop* i priključiti ga. To nije tako stresno kao rasporemanje odjeće. U sobi je klimav drveni stol s dvije noge koji će poslužiti kao radni stol; mogu ga gurnuti uza zid.

Kad je *laptop* proradio i priključio se na bežičnu vezu u stanu, koju dijelim s Jess, počela sam raditi. Istraživanje povijesti organiziranih zločinačkih organizacija južne Italije. To će biti prva trećina moje disertacije, koja je već gotovo dovršena. Tada slijedi terensko istraživanje. Intervjui. Putovanja.

Pustolovine.

Čitam ono što sam dosad napisala.

Camorra.

Podrijetlo camorre, organiziranog zločinačkog sindikata sa središtem u Napulju, nije potpuno jasno. Možda je camorra izravan potomak garduñe španjolskog tajnog društva, osnovanog 1417. godine za vrijeme burbonske vladavine u Napulju. Ili se mogla razviti iz malih, lokalnih kriminalističkih bandi koje su pri kraju 18. stoljeća već djelovale u najsiromašnijim dijelovima napuljskog društva.

Sati prolaze. Suhih usta zurim u ekran. *Palazzo Roscarrick.*

Mogla bih je jednostavno potražiti na Googleu. *Palazzo Roscarrick.*

'Ndrangheta. Camorra. Sacra corona unita.

K vragu. Upišem palaču u tražilicu. Dovoljna je stotinka sekunde za pronalaženje rezultata na internetskoj stranici posvećenoj napuljskoj umjetnosti i graditeljstvu. Jessica je bila u pravu. *Palača Roscarrick* poznata je u povijesti umjetnosti. I uistinu je udaljena samo desetak minuta hoda.

Obuzela me želja da odem onamo. Sad. Ali ne smijem. Ali moram. Ali ne mogu. Ali mogu. Ne mogu *ne* otići onamo. Zašto ne bih mogla? To je moj posao, moja disertacija. Imam izgovor, štoviše, imam *razlog*. Mogla sam ostati kod kuće, u dosadnom San Joseu, i istraživati organizirani kriminal putem interneta, ali sam ovdje *u Napulju* da ga vidim uživo. A Marcus Roscarrick očito je čovjek koji mi nešto može reći: novčano potpomaže žrtve mafije.

Zašto to čini? Zbog osjećaja krivnje?

Prije nego što mi se savjest ili zdrav razum mogu suprotstaviti, skidam kratke hlače i navlačim traperice, sandale i običnu bijelu majicu. Nimalo nepristojno. Možda jednu narukvicu. Sviđa mi se kako Jessicini koluti naglašavaju njezin od sunca potamnjeni zglob. Možda još malo parfema? Da. Svakako. Sunčane naočale? Ne.

Dobro, da.

Trebala bih onamo stići za deset minuta. Ali vrućim i pretrpanim ulicama ipak hodam brzo. Pokraj vozača kombija i motociklista, pokraj *trattorija* i butika, pokraj muškaraca crvenih lica koji dostavljaju pladnjeve svježe, bijele, kremaste *mozzarelle* skupim restoranima, čiji su kuhari otišli na

pauzu prije ručka u pokrajnje uličice, krišom pušeći pokraj čempresa u teglama.

Tada se ulica otvara i postaje prostranija i drevna - i zagonetna. Via Chiaia preobražava se u nizove mramornih stuba i šetališta koja se spuštaju nizbrdo. Ogledam se oko sebe, zbunjena, izgubljena između užurbanih poslovnih ljudi u izvrsnim odijelima i policajaca koji ispred kafića dijele golemu *pizzu*. Ovdje se grad naglo uzdiže od razine mora: trebam li ići gore ili dolje? Popevši se uglačanim drevnim stubama osvrnem se nalijevo, pa nadesno i zabrinem se, ali čekaj. Tu sam. Prepoznajem je s internetske stranice.

Velika, zadivljujuća zgrada iz 16. ili 17. stoljeća s gotičkim detaljima i golemim zidovima. Gotovo da bi mogla biti zatvor, ali prekrasan zatvor, crvenkasto-smeđe i boje breskve, okružen pal-mama i prostran, sjenovit na sunčevoj svjetlosti. A ima i ploču: *Palazzo Roscarrick*.

Palazzo Roscarrick? To mi se sviđa.

Sa srcem u grlu hodam sve užom ulicom i približavam se golemim vratima. Kad nesigurno lupnem velikim, željeznim zvekirom, ništa se ne događa. Osjećam se glupo. Osjećam se kao siroče koje želi ući u sirotište. To je apsurdno. Trebala bih otići.

Velika se vrata otvaraju. Iznutra proviruje muškarac u odori. Tko je on? Batler? Sluga? Ne razumijem ovaj svijet.

Doima se zbunjeno. Nije očekivao posjetitelje. Možda su ovo pogrešna vrata.

„Si?“

O, Bože. Sad još moram govoriti talijanski. Loš, školski talijanski.

„Ovaj, *buon*, ovaj, *giorno*. Parla...“

„Molim vas. Govorim engleski“, muškarac odgovara besprijerodnim engleskim, bez talijanskog naglaska. Možda je Britanac. „Kako vam mogu pomoći?“

„Ovaj, htjela bih vidjeti, no, gospodina Roscarricka, hoću reći lorda. Hoću reći...“ To je bijedno. Crvenim se. Nisam trebala doći. „Ja sam studentica iz Amerike. Zapravo istraživačica. Istražujem, ovaj, *camorru*. Hoću reći...“ Što mogu reći?

Izgleda da moja panika omekšava slugu, ako je sluga. Tračak sažaljivog osmijeha razvedrava njegovo četrdesetogodišnje lice.

„Lord Roscarrick. Želite ga vidjeti?“

„Da.“

„Koga mogu najaviti?“

Hajde, Alex, hajde. *Samo naprijed.*

„Recite mu da je došla djevojka iz Gran Caffea Gambrinus.“

Na trenutak podigne obrve, a onda me pozove da uđem kroz veličanstvena vrata. Sad sam u palači Roscarrick. U *Palazzo* Roscarrick, a ne u bilo kojoj palači.

Osvrnem se oko sebe; mračno je i slatko miriše na voštano laštilo i na orhideje ili ljiljane. Strop je zasvođen u obliku luka. Predvorje vodi u zasjenjeno, otvoreno dvorište koje sunce ukoso obasjava, osvjetljavajući blještavu vodu vodoskoka.

Sluga se vrati.

„Lord Roscarrick će vas sada primiti.“

3

SLIJEDIM BATLERA ili slugu, nisam sigurna što je, dok prolazimo kroz dvorane i hodnike ove goleme zgrade.

Dok hodamo, buljim oko sebe. *Palazzo Roscarrick* upravo je onakva kako sam je zamišljala, samo još više. U dugačkom hodniku vise veliki portreti ozbiljnih plemića iz 18. stoljeća. Goleme sobe se granaju; nazirem odaje i plesne dvorane s visokim prozorima, iako su mnogi kapci zatvoreni. Tapete u hodniku posebne su zelene boje, poput vrtloga blijedog žada, možda kineske, i svakako stare.

„Ovuda, molim.“ Koliko je uopće velika ta kuća? Koliko je vlasnik bogat?

Želim zastati i sve pogledati. I diviti se. Namještaj je kombinacija španjolskog od teške orahovine i laganijeg engleskog iz doba kralja Georgea, s nekoliko potpuno modernih komada. Slično tome, mračna i drevna ulja na platnu izmiješana su s apstraktnim djelima - nanosima žestokih i uzbudljivih boja ravno iz 20. stoljeća. Netko je ovdje nametnuo svoj ukus, mlad i suvremen čovjek sa stilom. Ovo nije muzej. Primjećujem da je jedan zid ukrašen antiknim puškama. Barem mislim da su antikne.

Sluga me vodi oko još jednog, posljednjeg ugla, kroz velika drvena vrata u još jedno otvoreno dvorište i moje se divljenje pretvara u zapanjenost. Zurim u golemi zid dvostrukih kamenih stuba koje se okomito dižu do visine petog kata, poput rebara iz kraljevnice; zadivljujuće građevinsko djelo i prilično uznemirujuće u svojoj teatralnosti.

„Stube u stilu sokolovih krila, tipične za napuljski barok. Dizajnirao ih je Ferdinande Sanfelice za mog pretka, devetog lorda Roscarricka.“

Glas je sasvim engleski, tih, čvrst i dubok. Znam da on stoji iza mene. Je li me slijedio dok sam, buljeći poput glupe turistkinje, prolazila njegovom prekrasnom kućom? Je li me promatrao?

On nastavlja: „Stube su tako veličanstvene zato što su dizajnirane za konje. Kad su se konjanici vraćali u palaču kroz velika južna vrata mogli su ujahati ravno u dvorište, i onda se popeti stubama, a da ne moraju sjahati. Konji su bili uvježbani sići niz drugo stubište i sami otići u staje. Prilično šašavo, zar ne?“

Šija mi gori; osjećam kako se crvenim. Ne želim se okrenuti i pogledati tog muškarca sa stubama za konje. Sandale su mi smiješne i jeftine. Trebala sam odjenuti balsku haljinu. Nisam trebala doći.

„Dakle. Djevojka iz Gran Carica Gambrinus.“ Glas mu je blag, gotovo se smije. „Kao naslov romana.“

Naposljetku se okrenem. On stoji ondje. Smješka se.

„Kao i vi“, kažem.

„Što?“

„Vi zvučite kao naslov romana.“

„Molim?“

„Marcus Xavier Roscarrick, lord Roscarrick. Hoću reći...“

Što to, zaboga, govorim? Prokletstvo, što to radim? Zvuči uvredljivo. Ali misli su mi raspršene. On zuri u mene. Ja mu uzvratim pogled. Sluga čeka.

U mekanim je iznošenim trapericama. Ima fine smeđe engleske cipele i pomalo bajronsku košulju od bijelog pamuka, napola otkopčanu. Jedno mu dugme nedostaje. Pamuk zasljepljujuće bijele košulje vidljivo je pohaban. Skupocjena je, šivana po mjeri i stara. Mekana koža cipela u skladu je s njegovim preplanulim tenom ili prirodnom bojom njegove kože. Zubi su mu bijeli.

Blijedoplave oči nisu potpuno hladne. Osmijeh mu je prijateljski, iako malo distanciran. Barem ne nosi crnu kravatu i večernje odijelo ili vampirski plašt. Možda moje sandale i nisu tako glupe. Željela bih da je dva stupnja manje zgodan. Mrvicu manje zgodan. Ovo je previše.

„Želite sa mnom razgovarati o *camorri*?“

„Da.“

„Jasno vam je da je to u neku ruku previše izravno?“ Blistavo se osmjehuje. „Čak i malo *opasno*?“

„Da, pretpostavljam da jest.“

Sad mi se to čini glupim. I, dakako, vrlo nepristojnim. *U neku ruku previše izravno*. Ali ujedno je i prekasno. Ovdje sam pa bih mogla i nastaviti.

Lord Roscarrick kimne glavom, okrene se slugi i obrati mu se brzim, rječitim talijanskim.

Ponovno zurim. Ne skidam pogleda s njega, kao očarana.

Roscarrickove ležerno izbljedadjele traperice poderane su iznad koljena, nemarno. Kroz poderotinu vidim tamnu kožu njegova bedra. Ispod odjeće krije se životinja. Usta su mi ponovno suha.

Daj, X, saberi se. Dođi k sebi. To je samo zgodan, zagonetan tridesetogodišnji milijarder i aristokrat. U Napulju. Stalno susrećeš takve.

Okrećući se prema meni, Roscarrick provlači ruku kroz svoju tamnu kosu i to je prva trunčicu lažna gesta koju sam vidjela, prva naznaka taštine. Super! Sad ga više ne moram toliko željeti. Uobražen je. To! Ali kosa mu je tamna, kovrčava i valovita, i tamna.

„I, gdje smo stali? Nepristojan sam. Morate me zvati Marc. Marc Roscarrick. Ali kako ću ja zvati vas, gospođice...?“

„Beckmann.“

Oči su mu još raširene i pogled upitan. Jasno da bi htio čuti i moje ime. Predstavljam se. Zamuckujući.

„Alexandra. Beckmann. Zovite me Alex. Ili X. Zovu me X.“

„X? Uistinu?“

„Da. X.“

„Znači, nije riječ o romanu. Više podsjeća na špijunski triler.“

„A tko je onda negativac?“

On zastane. A onda se nasmije tihim, hitrim smijehom. Marcov je smijeh zarazan. Oštri, bijeli zubi koji svjetlucaju, prodorne plave oči koje blistaju. Energična, smiona životinja, grabežljivac, jastreb kojeg ne možeš zatvoriti u kavez. Hladne plave oči samo su malo ukošene. U njima se krije i nervozna, prijeteća energija; možda nije uobražen, nego samo živahan i napet. Ponovno se počinjem prepuštati. Košulja mu nije do kraja uvučena u traperice i nemarno je zakopčana; vidi se barem centimetar-dva njegova čvrstog trbuha, potamnjelog i mišićavog.

„*Per favore.*“ Žustro na talijanskom razgovara sa slugom. Trudim se skrenuti pogled, promatrati kamene stubе sa svojim polumjesečastim oblicima, spiralama i baroknim viticama, koje su slične jastrebovim krilima.

Ali ne mogu se usredotočiti. Previše sam rastresena i uznemirena.

„Dobro, X.“ Moje ime izgovara podrugljivo, ali ne i neljubazno. „Možemo popiti kavu u dugačkoj odaji i možete me ispitati da vidite jesam li pripadnik *camorre*.“

On ide prvi, a sluga nestane. Put je kratak: skrenemo lijevo, onda desno i po tko zna koji put otkako sam došla ovamo, oči mi se ispunjavaju divljenjem.

Dugačka odaja upravo je onakva kako joj i ime govori: prostrana i izdužena galerija obložena drvetom, s elegantnim visokim prozorima kroz koje ju preplavljuje napuljska svjetlost; tu je i još nekoliko onakvih modernih, apstraktnih slika pravilno izmiješanih s djelima starih majstora. Na jednoj slici letimično uočim nagu ženu bijele kože koja grimiznom svilom stidljivo prekriva bedra; njezine su senzualne obline jasno uočljive.

„Da, to je Ticijan“, kaže Marc slijedeći moj pogled i privlačeći stolac za mene. „Imamo i dva Mantegna. Veći broj Watteaua. I Bouchera. Previše Bouchera. Sva ta francuska golotinja, što erotičnije, to bolje. Moji pretci, pokvarenjaci.“ Smije se. „Ali, s druge strane, da nisu bili tako raskalašeni, ne bi me ni bilo.“

„Molim?“

Sjedam, tražeći bilježnicu u torbi. Mogu se barem pretvarati da sam došla zbog istraživanja, a ne samo da zurim u njega i zamuckujem.

„Molim?“

Marc je isto tako sjeo, nemarno prebacivši gležanj jedne noge preko koljena druge. Stežem olovku. Dijeli nas niski mramorni stol. Svjetlost ukoso pada kroz beskonačne prozore; čipkane zavjese lepršaju na toplom kampanijskom povjetarcu. Malo mi je vruće. Majica mi se lijepi za nadlaktice.

„Moja je obitelj s očeve strane iz Engleske. Potječemo iz Northumberlanda, no u 18. stoljeću deveti lord, ludi George Roscarrick, otišao je na veliko putovanje i zaljubio se u Italiju, a kad se umorio od stalne kiše u Engleskoj, došao je živjeti u Napulj, u ovu palaču.“ Zamahne rukom oko sebe. „Ali kao što je Goethe rekao, vidjeti Napulj i umrijeti. Samo nekoliko godina nakon preseljenja deveti lord zarazio se sifilisom, poludio, pokušao ugristi čembalista na burbonskom dvoru i preminuo u napadaju ludila.“

Zapisujem što govori. Roscarrickov je govor hitar i razgovijetan.

„No, okus napuljskog života i napuljskih žena ušao nam je u krv. Roscarrickovi su otada stupali u brak s lokalnim plemstvom.“

Preko lica mu prijeđe jedva primjetan i vrlo drukčiji izraz, bljesak žestoke boli. Ubrzo se povuče, poput jednog jedinog oblaka na ljetnom nebu i ponovno se vrati njegov uglađen i ugodan osmijeh. Još malo govori o svojim pretcima, o umjetničkoj zbirci, palači, dvobojima i opijanju - zabavne anegdote. Ispričam mu nešto malo o sebi, kako me zanima povijest, poezija i politika, a on se samo pristojno nasmije i osmijehne.

No, iako je zabavno, razmišljam o nečemu drugome. Vidjela sam to. *Vidjela sam tu bol*, onaj bljesak tragičnog bijesa. Što je to? Zašto mu netko ne pomogne? Zašto ne pronađe nekoga tko će mu staviti melem na ranu? Možda ih zastrašuje i odbija od sebe, kao što malo zastrašuje i mene.

Osjećam miris njegova gela za kupanje, možda neke blage kolonjske vode, vrlo diskretno; nekako je mračno privlačan, ali ipak suptilan. Shvaćam da je to ono što me toliko opija: miriše divno čisto, ali *drukčije* od mene. Znatno je drukčiji od mene.

Dvadesetak je centimetara viši - metar osamdeset pet u odnosu prema mojih metar šezdeset pet. Snažniji je. Bogatiji. Malo stariji. Ima jednodnevnu bradu i ponosan je, ali ipak skriva bol koju treba iscijeliti.

Promatram kako ulazi sluga i na mramorni stolić spušta srebrni pladanj s kavom. Pijem svoju ukusnu crnu kavu s blagim okusom čokolade, trudeći se razbistriti misli. Ali ne mogu. Osjetila su preuzela kontrolu i pljuskaju me. Vrti mi se. Ispituje me tajna policija. Došla sam do budalaste spoznaje da sam možda susrela svoju *srodnu dušu*. Način na koji se zajedno smijemo, kao da odgovaramo jedno drugome. Jesu li kod njega oni dijelovi mene koji mi nedostaju? Ili je previše zloslutan?

X. *Smiri se.*

„Zašto ste nam platili piće?“

Kima glavom. Kao da je to vrlo pošteno pitanje.

„Vidio sam vašu prijateljicu kako se zgranula nad računom. Želio sam joj pomoći. Imam novca, a volim pomoći.“

„I?“

„I, budimo iskreni. Postoji još jedan razlog. Zašto ne bih platio venecijanca prekrasnoj djevojci?“

Srce mi počinje brže udarati i moji se zidovi podižu. To je prebrzo, previše neotesano, prejeftino. Pokušava me zavesti. Dobro, ja i želim da me zavede, ali ne želim biti *zavedena*. Ne ovako, sirovo. Negodujem. Povlačim se u stolcu. On me pogleda. I nasmije se.

„Vaša je prijateljica uistinu vrlo lijepa.“

„Što?“

„Vrlo je lijepa. Nisam mogao odoljeti. Oprostite.“

„Oh.“

„Kako joj je ime?“

Sad sam bijesna, glupo bijesna. Alex, glupačo.

„Jessica.“

„Aha. Je li i ona Amerikanka?“

„Ne, Britanka.“

„To sam i mislio. Piće joj se svakako svidjelo.“ Uljudno se nasmije. „Ispričavam se što sam bio toliko slobodan. Nadam se da nijednu nisam uvrijedio. Dakle, želite li me upitati nešto o *camorri*?“

Lice mi je ukočeno od frustriranosti. Ispijem kavu i pjenim se. Nije želio mene. Nije pokušavao zavesti mene. Mislio je da sam Jessica. Zbilja neugodno. Ljuta sam na sebe zbog tih glupih osjećaja; cijelo je vrijeme riječ o Jessici. *Djevojka iz Gran Caffea Gambrinus*. Pristao me primiti zato što je mislio da sam Jessica; a sad je samo uljudan i blago mi pokazuje tko ga zanima.

Glupo. Preglupo. Prava sam budala.

Intervju završi. Kavu smo popili. Kaže mi da se bavi uvozom i izvozom i da je obiteljske milijune tim poslom pretvorio u milijarde. S prikladnom skromnošću dodaje da voli pomagati dobrotvornim organizacijama, osobito onima koje pomažu žrtvama zločina. Te su riječi nejasne, ali nije mi stalo. Pretvaram se da bilježim što govori. Pitam se laže li, nije li uistinu samo zgodan gangster koji pokušava zamesti tragove. Koga briga, do vraga? Glupa sam. Kaže mi da voli Kaliforniju i pustinje jugozapada: pravu Ameriku i njezin „divlji zapad“. Upotrebljava riječ „divlji zapad“. To mi se ne sviđa.

Očito osjeća da mi je nelagodno. Naglo ustane, oprašta se i pruži mi posjetnicu, govoreći da ga nazovem ako mi treba još koja informacija. Kratko mu se zahvalim, s osjećajem da bih se trebala nakloniti ili se izvikati na samu sebe zbog vlastite neuljudnosti, ali umjesto toga se oprostim i odbijem kad mi ponudi da će me ispratiti te pobjegnem niz prostrane, hladne mramorne stube i sama odlazim do vrata. Sjećam se kojim putem trebam ići, lijevo i desno, lijevo i desno, niz jedan pa niz drugi hodnik, pokraj glupog, nakindurenog oklopa. Samo da što prije izađem, *što prije*.

Sunce pali kad izađem na užurbanu ulicu. Spustim pogled na svoju budalastu bilježnicu i zavitlam je u veliku hrpu smeća.

Tada primijetim policajce kako žurno fotografiraju. Mene.

4

„KOLIKO POLICAJACA?“ upita Jessica.

„Možda trojica. Znaš, bila sam *zbunjena*.“

Sjedimo na podu njezina stana, vrata uz vrata do moga. Okružuje nas teški miris laka za nokte: jedna drugoj uređujemo nokte. Nakon što sam prije dva dana pobjegla iz palače sad prvi put pravo razgovaramo o onome što se ondje dogodilo.

„Kao što sam rekla, priča se da je u mafiji.“ Jessica širokim pokretom pokaže visoki francuski prozor i grad iza njega. „Polovica robe koja dolazi u luku je nelegalna. A on upravo to radi, zar ne, bavi se uvozom i izvozom.“ Jessica kimne, sama odgovarajući na svoje pitanje. „Ali vraški je teško voditi uspješan posao u Napulju bez ikakva kontakta s mafijom. Svi su na neki način uključeni. Čak i golubovi na Via Dante ponekad izgledaju pomalo sumnjivi. Zure u tebe kao da su se urotili. Bože, hoće li se to ikada osušiti?“

Ona uzme časopis i maše njime da bi osušila lak na nožnim prstima. Posvuda su razbacane loptice vate, među časopisima i džepnim knjigama. Jessicin je stan, kao i obično, prilično neuredan. Kad smo zajedno stanovale u Hanoveru izluđivala me svojom neurednošću; sad kad živim u stanu do nje, njezina mi je neurednost simpatična, pa čak i zgodna. Što je najbolje od svega, ne mijenja se. U kaotičnom svijetu Jessica je ista, moja najbolja prijateljica, moja pametna, zabavna, zdravorazumska i draga prijateljica. Zaista mi ne smeta što se *prokletom* Marcusu Roscarricku sviđa ona, a ne ja.

Ona.

Naše su misli usklađene; Jessica podigne pogled sa svojih svijetlocrvenih noktiju na nogama i upita: „Znači, stvarno je rekao da sam lijepa, je li?“

Ne mogu prigušiti mali ubod ljubomore u srcu, iako volim Jessicu. Ona ne može prikriti bljesak podmuklog zadovoljstva u svom ciničnom pogledu.

„Da. Zaista je rekao da si lijepa.“ Osmijeh mi je hrabar i možda ne osobito uvjerljiv.

„Jessica Rushton. Jabučica milijarderova oka? Bolje da se ošišam.“

„Što ćeš napraviti?“

„Nemam pojma. Poševiti ga?“

„Jess.“

Jessica se zahihoće, a onda prestane kad se pogleda u zrcalo ukoso postavljeno uz goli, obojeni zid.

„Ozbiljno, zbilja moram na frizuru ako se namjeravam pojavljivati u modnim časopisima.“ Uzme nekoliko ispucanih pramenova između prstiju i proučava ih, a onda promijenjenim glasom kaže: „Nakon razvoda od lorda Roscarricka u kojem je dobila stotinu milijarda dolara, prekrasna Jessica Rushton govori nam o svojoj lijepo uređenoj kuhinji.“ Dobacuje mi pogled. „Možemo kupiti Ferrari. Kupit ću ti Ferrari. Curo, žao mi je, znam da ti se sviđao.“

„Ne, nimalo, nemoj biti blesava, molim te, Jessica.“ I to je apsurdno. Moram se truditi da ne zaplačem. Kako sam zbog nekakvog glupog muškarca mogla postati tako bijedna? Jedva ga i poznajem. Djelovao je pomalo prijeteći. A ipak sam čeznula za njim. Jesam. U tom trenutku. Moja je duša pozvala i dobila odgovor ili mi se tako barem činilo. Sad sam pomalo osamljena. Uh.

Navukavši sandale, prizvala sam svoj zdrav razum.

„Ne. Dobro sam. U Napulju sam. Imam dvadeset dvije godine. Imam izvrsno obrazovanje. *Avanti!*“

„Bravo, curo.“

„Idem na posao. Ovamo sam došla raditi.“

To i napravim: radim.

Iduća dva tjedna usvojila sam zadovoljavajući i ugodan ritam napornog rada i samo malo zabave. Svakog jutra učim u svom suncem obasjanom stanu. Marljivo učim. Dobro mi ide.

Medu svojim razbacanim knjigama, uz *laptop* i šalice lošeg kapučina iz restorana, misli o muškarcima odbijam konjugacijama glagola *credere* i *partire*, kao i preciznom strukturom oblika *futuro semplice*.

Sutra ćeš pripremiti tjesteninu s umakom *puttanesca*.

Domani prepari la pasta alla puttanesca?

Učenje u prosjeku traje oko dva sata.

Nakon učenja jezika slijedi rad na disertaciji. Sjećanje na *njegove oči plave poput Tirenskog mora* blokiram nabrajajući činjenice o zločinačkim organizacijama na jugu Italije, osobito o *camorri*, iako me privlači i još zlokobnija i tajanstvenija *'ndrangheta*, mafija s južnog dijela talijanske čizme.

'Ndrangheta zločinačka organizacija u Italiji, sa sjedištem u Calabrij. Iako nije tako poznata kao sicilijanska cosa nostra ili napuljska camorra, 'ndrangheta je vjerojatno najmoćnija talijanska zločinačka organizacija s početka 21. stoljeća.

Nešto me u *'ndrangheti* privlači. Možda je to samo apostrof ispred imena? Kao natpis na ploči palače Roscarrick.

Ne. Uči. Daj, Alex. Uči.

Glavna razlika u odnosu na mafiju jest u metodama novačenja,. 'Ndrangheta novači članove na temelju krvnog srodstva. Zbog toga su bande slične klanovima i stoga se policijska istraga ne može probiti kroz njihove redove. Od sinova članova očekuje se da idu očevim stopama.

Članstvo u organizaciji prenosi se s oca na sina. Je li nasljedno?

Neminovno se prisjetim Roscarricka i njegovih priča o poremećenom devetom lordu. Marc se možda uklapa u tu sliku. Ali ovdje je krv najvažnija, krvna loza i krvne veze. Svi su povezani sa svima. Ja sam potpuni autsajder. Želim saznati nešto više.

U vrijeme ručka glava mi je preopterećena, stoga mijenjam aktivnosti. Svakog poslijepodneva navlačim kratke sportske čarape i tenisice te u svojim nevinim ljetnim Zarinim haljinicama odlazim istraživati zakučasta i povijesna predgrađa unutrašnjeg dijela Napulja. Ona mjesta iz kojih *camorra* crpi svoju snagu, odakle novači svoje ubojice i proganja svoje neprijatelje.

Jesam li naivna kad obilazim te navodno zastrašujuće lokacije? U Americi to nikad ne bih učinila, ne bih sama lutala ozloglašanim četvrtima velikoga grada. A ipak ovdje ne osjećam da mi nešto prijeti. Zašto? Možda zato što su te sirotinjske četvrti tako zavodljive, tako šarmantne sa svojim mračnim, kaotičnim i suncem obasjanim siromaštvom - teško je ovdje osjetiti prijetnju.

Hodajući uskim, živahnim uličicama Spaccanapolija ili Quartieri Spagnolija kao iz operete, imam osjećaj da sam u nekom talijanskom filmu koji se snima samo za Boga, u filmu koji se zove *Italija*. Sve je potpuno *izvorno*: žene koje sjede pred svojim kućama u uskim uličicama perući krumpire nad kantama, čisteći obrasle dagnje i glasno naklapajući o seksu; stare gospođe u crnom koje mijenjaju cvijeće i žarulje u uglačanim kapelicama uz cestu posvećenim svetoj Majci Božjoj; lijepi dječaci koji jedu opuštene trokute *pizze* sjedeći na svojim poput neba plavim skuterima Lambretta, naginjući se naprijed kako im *pomodoro* ne bi kapao na skupe hlače; previsoki *feminelli*, transseksualci, koji u štiklama žure ulicom popločanom neobrađenim crnim kamenom od lave iz Vezuva, spuštajući se prema trajektnoj luci na ugovorene sastanke s bogatašima na Ischiji i Capriju.

Manje su ugodne neobjašnjivo tihe i smećem pretrpane *piazze* Materdeija, gdje debeli, napola obrijani muškarci u poslovnim odijelima nestaju iza ugla čim se pojavim, ostavljajući me samu na sablasnoj sunčevoj svjetlosti u tišini *sieste*, u mojoj haljini od Zare, kako zurim u poderani stari plakat Diega Maradone.

A onda se, *dakako*, dogodi nezamislivo.

Četrnaesti je dan mog režima koji se sastoji od marljivog rada i ne dopušta sanjarenje o njemu. Sve ide kako treba. Malo sam mamurna. Nalazim se u Quartieri Spagnoli. Prethodne večeri u baru pokraj sveučilišta s Jessicom i dvoje njezinih talijanskih prijatelja pila sam jeftini Peronis i Raffis. Lijepo smo se proveli. Bilo je zabavno. Nismo razgovarale o njemu i ustrajno smo izbjegavale Gran Caffè Gambrinus, kao i ostale pomodne i skupe lokale gdje bismo ga mogle susresti.

Ali jutros mi je glava pomalo mutna. I izgubila sam se. Lutala sam praznom i otvorenom slijepom ulicom. Podignem pogled prema traci plavog neba, zarobljenog između visokih zgrada. Jako je vruće. Rublje leprša na beznadno slabom podnevnom povjetarcu. Dehidrirala sam. Zurim u sivkaste gaće i erotsko donje rublje, crveno, plavo i crno, koje se ljulja na vjetriću poput anarhičnih i opuštenih zastava seksualnosti.

„Hej.“

Okrenem se.

„Soldi.“

„Dacci i soldi!“

Četvorica klinaca, bolje rečeno mladića, stoje na kraju uličice. Pet metara od mene. Visoki su i mršavi, približavaju mi se i traže novac. Dovoljno znam talijanski da *to* mogu razumjeti.

Daj nam novac.

Okrenem se, ali beznadno je. Zaboravila sam. Nalazim se u proklesoj slijepoj ulici. Očajna, podignem pogled, možda je netko na prozoru da udahne malo zraka. No čujem samo kako se kapci zatvaraju. Ljudi okreću glavu na drugu stranu i povlače se. Ne gledaj, nemoj biti svjedok, ništa nemoj reći. *Omerta.*

„*Dacci i soldi!*“

„Ali nemam novaca!“

Zašto to radim? Zašto se odupirem? Ti su klinci zacijelo narkici - četvorica od nekoliko tisuća napuljskih ovisnika o heroinu, zarobljenici droge koju raspačava *camorra*. Prljave traperice, žućkasta lica, zakrvavljene oči, opasni. Žele se dokopati samo nekoliko eura. Zar ne?

Ali imam jako malo novca i naporno sam radila da ga zaradim. Borit ću se s njima.

„Nemam novca! Ostavite me na miru.“

„*Vacca*“, kaže jedan rugajući se; najviši je i najmršaviji. „*Vacca americana!*“

Američka kravo.

Tko ih jebe! Pripremam se da protrčim pokraj njih, vrišteći iz svega glasa, da se samo probijem kroz njih. To moram napraviti. Samo potrčati i probiti se u glavnu ulicu Španjolske četvrti, gdje prodavači ribe stoje u svojim gumenim čizmama, ispirući srebrne ljuske i riblju krv niz ulicu popločanu tamnim kamenjem, poput cekina u crvenoj pjeni.

Tada jedan od narkica izvuče nož. Dugačak je, zlokoban, blista na žestokom južnjačkom suncu koje iskosa pada s vrpce sirotinjskog neba.

Osmjehuje se.

Prekasno shvaćam da je ovo mnogo gore od pljačke.

5

PROKLETSTVO. Ako se oduprem, mogli bi me ubiti, čak iako možda nisu namjeravali. Ali taj nož. Svjetluca, zlonamjeran i dugačak.

Prvi mršavi momak s nevještom svježom tetovažom na vratu, koja je slična herpesu, krene prema meni. Stjerao me u kut: kao da sam jedan od brojnih štakora u napuljskoj uličici.

Nož je falusnog oblika i krut. Pogledam prema bespomoćnom nebu, a onda spustim pogled prema nemilosrdnoj tami uličice iza njih četvorice. Ne. Ondje nema nikakve nade. Ni ovdje. Ni bilo gdje drugdje. Prepuštena sam sama sebi.

Možda bih ih mogla namoliti da me puste, iskoristiti ono malo talijanskog što znam. Zureći u vođu bande, preklinjem ga.

„*Per l'amore del cielo*“, za ljubav Božju, molim te, „*ti prego di tutto cuore*.“ On se nasmije i njegov je smijeh poput strašnog, bolesnog kokodakanja.

„Ah, *bellezza, belleza*.“ Okrene se svojim nacerenim suučesnicima, a onda ponovno prema meni: „Jebeno seksi. Si? Seksi cura.“

Možda su to jedine engleske riječi koje zna.

Jebeno seksi cura.

Moj strah bjesni. I moj gnjev. Udaljen je dva metra: trebaju mu dvije sekunde da me dotakne i zgrabi. Pritisnuta sam uz vlažan, stari zid koji mi je iza leđa. Taj je zid tako mračan, zaklonjen i hladan da imam osjećaj kako ga sunce nikad nije ogrijalo. Sunce nikad ne dopire ovako duboko u sirotinjska predgrađa, kao ni u glave ovih muškaraca. Jedan od ostalih se naceri i kaže: „*Divertiamoci*.“

Riječ znači nešto kao *igra*. Namjeravaju se poigrati sa mnom i svjesna sam što to uistinu *znači*.

Osjetim prve prljave ruke na svojim podlakticama, kako mi povlače haljinu, pokušavajući je poderati. Ležerno je i radosno trgaju s mog ramena, otkrivajući grudnjak. Druga ruka posegne za mojim prsima, podigne vrpцу grudnjaka, a onda je prereže nožem.

Psujem ih, čučajući i pokrivajući se rukama. Ponovno psujem.

Ali dečki se samo smiju. Posvuda su oko mene, kao da ih je desetak, ruke su svuda, pipaju mi kosu, dodiruju mi ruke, nastojeći ih odmaknuti.

„Prestanite!“

Počnem ih udarati nogama i mlatiti rukama; ne marim što ih je više i što sam stjerana u kut, *neka idu k vragu*. Ne namjeravam im dopustiti da me dotaknu. Neću im dopustiti da se *igraju* sa mnom.

Izvijem se u njihovom stisku, otimam se, ali ih je jednostavno previše - četiri mršava i nacerena Talijana. Osjećam da bih vjerojatno mogla svladati jednog od tih drogiranih gadova - tresnuti ga koljenom u prepone, oboriti ga na tlo, ali četvoricu? Previše ih je. Utapam se pod njihovim rukama dok povlače tkaninu, pružaju ruke prema mojim bedrima.

„Nemojte, prestanite! Molim vas prestanite! *Molim vas!*“

Oni se samo nasmiju i njihov smijeh odjekuje praznom uličicom, odjekuje niz ulicu sa zatvorenim kopcima i ruševnim zidovima. Hladna ruka prekrije mi usta, zaustavljajući mi riječi. Pitam se bih li se trebala pomoliti; godinama se nisam molila i možda je sad pravi trenutak. Ali onda mi nešto padne na pamet. Posljednja šansa? Ugrizavši ruku koja mi prekriva usta, tako da se mora povući, viknem što glasnije mogu: „Poznajem *Marcusa Roscarricka*. On mi je prijatelj. *Lui e mio amico!*“

Njihova je reakcija intenzivna. Skamenili su se. Ruke se povuku. Vođa zaškilji prema meni, zavirujući mi duboko u oči, kao da bi htio vidjeti lažem li. Drugi protrese glavom.

„*Guappo*.“ Ostali kimnu, blijeda, ružna lica u mraku uličice. Ponovno povičem.

„Poznajem ga. Roscarricka! *E un buon amico!*“

Ali ne koristi. Nisam ih uvjerila. Ili misle da lažem ili im je svejedno. Možda im Roscarrickovo ime ništa ne znači. Cerekanje se pretvara u rezanje. Ponovno se, s obnovljenim intenzitetom, bace na mene.

Prjljava ruka ponovno mi je na ustima; druga me uhvatila i sad već podliježem. To je to, mislim, tako se to događa, sad će te silovati. Misli su mi se gotovo odvojile od svega. Sklopim oči dok tonem ispod oceana bola i poniženja...

„*Lasciala sola*.“

Što?

Taj je glas nov.

Ostavi je na, miru.

„Coniglio!“

Kukavice.

Tko je to?

Vidim snažnu šaku u pokretu. Jednog od mladića netko je otrgnuo od mene, kao da ga je zgrabilo neko božanstvo ili div, i doslovce ga podiglo s tla i odbacilo. Vođa bande okrene se i viče, ali ga šaka snažno tresne; tetovirano lice rascijepi mu se s lijeve i s desne strane od dva udarca; krv ponovno prska posvuda, poput grimizne tinte.

U sumraku uličice nazirem tamnoputo, lijepo lice. Tko je to? Roscarrick nije, nepoznat mi je. Ali taj se muškarac umiješao; s prijateljima je, mladim saveznicima, dobro odjevenim. Oni se tuku s napadačima; jedan od narkića već leži na prljavom kamenom pločniku i stenje, ali drugi se brane. Privlačim svoju razderanu odjeću oko sebe i tražim izlaz. To je strašno. Tuča je žestoka. Netko će dobiti nožem.

A onda se drugi glas začuje nad ulicom, muževan, stariji, arogantan i svi se stišavaju.

„Cazzo! Porco demonio!“

To *jest* Roscarrick. Ne može ga se zamijeniti ni s kim drugim. To su njegovi bijeli zubi i tamno lice; trči prema nama. U intenzivno plavim očima bijes.

Reakcija napadača uistinu je zapanjujuća. Čim vide Marca, njihova žestoka borbenost isparava. U očajanju pogledaju jedan u drugoga, a onda u Marca. Izgledaju kao djeca, kao prestravljena dječica. Marc se približava vođi. I pljusne ga. Samo jedanput, ali veoma snažno.

A onda se osmijehne.

Marc se *osmijehne*. I taj je osmijeh tako zlokoban, toliko strašniji od udarca da vođa počinje cviliti. Plačući, stropošta se na tlo, leđima uza zid, dok mu iz nosa jako krvari. Doima se prestravljen. *Prestravljen od Marca Roscarricka*. Takav izraz lica nikad prije nisam vidjela ni u jednog muškarca: izraz čovjeka koji misli da će umrijeti.

Zašto je toliko uplašen? Tko je Marc Roscarrick da bi mogao tako zastrašiti tog dečka?

Previše je pitanja u mojoj glavi. Trepnem da bih zaustavila suze strave i navlačim odjeću, ali ipak ne skidam pogleda s njih. Klince sad odvlače s

poprišta, vukući ih za ovratnike poput đaka koje treba kazniti. Čujem kako su se zalupila automobilska vrata; čujem kako skupe gume ostavljaju vidljive tragove na starim kamenim kockama. I tada nastupi tišina.

Sad smo u uličici samo ja i Marc Roscarrick. Odjeven je u bež laneno odijelo i plavu košulju, a ja sam u poderanoj haljini. Ranjiva i napuštena, ali ipak su me spasili.

Pogled mu je intenzivan: u plavetnilu njegovih ispitivačkih očiju nazirem bijes i suosjećanje.

„Jesi li dobro? X? Jako mi je žao. Strašno mi je žao.“

„Ali, ali...“

Već sam pregledala svoje ozljede. Sve je u redu. Samo nekoliko modrica i ogrebotina. Ali misli su mi bolne, gnjevne, zbunjene. Tko je taj muškarac koji me jednog dana odbacio, a drugog izbavio?

Moram saznati.

„Kako si znao gdje sam? Kako? Kako si...? *Ne razumijem što se događa.*“

Marc me odmjerava od glave do pete, ali ne kao muškarac, nego kao liječnik, procjenjujući. Gola su mi koljena izgrebana. Spustim pogled; vidim nekoliko kapljica krvi na onome što je ostalo od moje plave ljetne haljine. Ali to nije *moja* krv. To je krv momka koji je predvodio napad. Momka kojeg je Marc tako precizno udario.

Taj je udarac bio prožet divljaštvom. Roscarricka pogledam novim očima. Taj muškarac može biti aristokrat, ali je još nešto. Primitivan? Ne, nije primitivan. No ni u kom slučaju nije potpuno civiliziran. Prisjećam se poderotine na njegovim trapericama kad sam ga posljednji put vidjela i tamne, čvrste kože koja se nazirala, naznake nečeg životinjskog skrivene u tom urbanom muškarcu. One je momke prestravila i sama njegova prisutnost.

Ne znam što bih mislila.

„Alexandra, hoćeš li da odemo liječniku?“

Misli mi se počinju sabirati.

„Ne. Mislim da sam dobro. Nisu... nisu stigli daleko. Stigao si na vrijeme... ali ne znam...“

„A policija? Hoćeš li da odemo na policiju?“

Kolebam se. S jedne strane željela bih iz sveg glasa vikati s Vezuva koliko sam bijesna. S druge strane želim potpuno i odmah sad zaboraviti što se dogodilo jer me vlastita glupost dovela u takvu situaciju. Kako sam samo mogla lutati sama najopasnijim predgrađima izazovnog grada poznatog po zločinima, kao i po očaravajućoj ljepoti, lutati kao nekakva prokleta glupača, naivna i budalasta Amerikanka.

„Razmislit ću o policiji. Ne znam sad.“

Osmijeh mu je ozbiljan, čak izgleda kao da se ispričava. Postavljam najvažnije pitanje: „Ali kako?“ Uistinu to moram saznati. „*Kako si me pronašao?*“

On kima glavom kao da je to vrlo razumno pitanje. Što i jest.

„Oprosti, X, zacijelo si zbunjena. Otkako si me posjetila u palači puno sam razmišljao o tebi.“

Je li to jedva primjetno rumenilo? Ne, nije. Ali njegovo uobičajeno samopouzdanje na trenutak je popustilo. Marc pokretom ruke odbaci svoju nelagodu.

„Daj da te odvedem odavde, da se možeš okupati, pa da odemo na ručak. Molim te. Onda ću ti sve objasniti.“

Tko je Marc Roscarrick? Što se to događa?

Ne zanima me. *Ne zanima me*. Vrlo zgodan mladić upravo me spasio od vlastite gluposti i od nečega još goreg, čega se sad ne želim ni prisjećati, i želi mi pomoći. Preslaba sam da bih mu se oduprla; želim se predati.

„Da“, kažem. „Molim te. Željela bih ići kući.“

Treperava tišina. Marc kimne glavom, uzme moju ruku, podigne je do svojih usana i nježno je poljubi. Tišina još traje i svjesna sam koliko želim da mi ponovno poljubi ruku. Daj je samo *ponovno poljubi*...

6

NE. POVUČEM RUKU kao da sam se opekla. U kakav se to rizik upuštam? Nemam povjerenja u svoju želju. Još drhtim od napada.

Pokazujem na svoju haljinu poprskanu krvlju.

„Htjela bih se vratiti u svoj stan.“

„Naravno, naravno.“ Obzirno kima glavom. „Zacijelo se želiš preodjenuti. Dođi, X, parkirao sam na Via Speranzella, nekoliko stotina metara oдавde.“

Ne znam što sam očekivala, Maserati, Bentlev, kočiju s konjem i kočijaša u odori, ali Marcov je automobil jednostavan, iako vrlo skup sportski Mercedes: profinjen, elegantan, brz, nov, tamne srebrnoplave boje. Malen, luksuzan automobil za uske, sirotinjske uličice.

Sjednem na suvozačevo sjedalo. Automobil miriši na njega: čisto i profinjeno, s naznakom onog božanstvenog, ali neodredivoga gela za tuširanje, one nejasne kolonjske vode. Kožna sjedala. Do Santa Lucije treba nam samo nekoliko minuta, iz sirotinjske četvrti do bulevara, pokraj malih *bassi*, zatvorskim ćelijama sličnih domova za siromašne, do neoklasicističkih stambenih četvrti mlađeg Napulja.

U vožnji nismo progovorili gotovo ni riječi. Ne znam što bih rekla. Previše sam oprezna, previše uznemirena. Marc Roscarrick definitivno me previše privlači. Osjećaji me izdaju; pitam se nije li me izdala vlastita seksualnost. Prestani s tim, X. On je *samo muškarac*.

Ali nemilosrdno privlačan muškarac.

Dok se probija kroz izluđujući napuljski promet, smireno se provlačeći između Fiata Cinquecenta, Marc pogledava svoje okrvarene zglobove na rukama. Tada se kratko nasmije. „Isuse, izgledam kao boksač nakon šest rundi. Nisam ga namjeravao *tako* jako tresnuti.“

Njegove riječi potaknu me da i ja progovorim. Pravom baražnom vatrom pitanja.

„Tko je on? Tko su svi oni?“

„Kako ovdašnje žene kažu, *Si buca sai, renzo si buca*.“

„Molim?“

„*Bucarsi*.“ Odmahuje glavom. Posve ozbiljno. „To doslovno znači praviti rupe u sebi.“

„Narkići?“

„Da.“

Barem sam to pravilno zaključila. Heroinski ovisnici. U potrazi za fiksom, a onda i za nečim drugim. Ne znam što bih mislila o njima. Mrzim li ih ili ih sažalijevam? Oboje.

„Što će se dogoditi s njima? Tko su bili oni muškarci koji su mi priskočili u pomoć?“

„Priatelji i pomoćnici. Giuseppe je prvi stigao do tebe. Moj pomoćnik.“

„Što će tvoji *pomoćnici* napraviti s njima?“

Marc slegne ramenima.

„Ne brini, moji *confreres* nikoga neće ubiti. Samo će im natjerati strah u kosti.“

„A što poslije toga? Hoćeš li ih odvesti na policiju?“

„Karabinjerima?“ Marc odmahne glavom. U glasu mu se osjeća prezir. „Čemu? Da bi smjestili sve ovisnike morali bi sagraditi zatvore odavde do Palerma, a pola policije ionako je korumpirano.“

Oštro skrene lijevo, u moju ulicu. Dok parkira, kaže: „Ne. Pustit ćemo ih nakon što im damo lekciju. Mislim da neko vrijeme neće napadati žene.“ Uzdahne. „U zatvor bih zapravo rado bacio one gadove koji su ove štetočine navukli na heroin. *Camorru*. *'Ndranghetu*“ Lijepo lice napeto mu je od bijesa tako da je gotovo zastrašujuće, a onda se okrene k meni. „X, mrzim ih. Sve zatruju. Ovaj bi grad mogao biti prekrasan, ali često je grozan. Zato se i tebi ovo danas dogodilo.“ Okrene ključ i motor se utiša. „Tu je tvoj stan. Da te pričekam u autu?“

„Pričekat ćeš me?“

„Rado bih te odveo na ručak.“

„Ali...“

„Samo ako si sposobna za to. Jer uistinu ti želim objasniti i htio bih to napraviti što civiliziranije.“ Čvrsta mu je čeljust obrasla jednodnevnom bradom. „I možda ne bi trebala biti sama, Alexandra.“

Zastanem zbunjena. Osjećam da moram nešto pojesti i još veću želju da nešto popijem kako bih izbrisala slike u glavi. Možda je Marc u pravu: ne želim biti sama.

„Dobro“, kažem. „U redu, ali...“

„Čekat ću koliko god bude trebalo.“

Izađem iz automobila, hitro se popnem uza stube i brzo stanem pod tuš, ispirući tragove prljavih ruku koje su me hvatale, trudeći se isprati i uspomene na cijelo prijepodne. Poslije odjenem najnoviju Zarinu haljinu, mornarski plavu i obrubljenu engleskom čipkom. Potrebne su mi mekoća i ljepota. A onda desetak-petnaest minuta samo stojim ondje, u tišini, razmišljajući, s osjećajem žaljenja. Trudim se skrenuti misli s onoga što se dogodilo.

Nekako u tome i uspijem. Nedugo poslije ponovno sam u Marcovom automobilu, ali vozimo se samo nekoliko stotina metara, a onda Marc zaustavlja automobil i iskoči iz njega. Parkirani smo na obali koja vodi do mostića. Koji vodi do Castela dell'Ovo.

Puno puta sam promatrala taj kameni mol i utvrdu koja se impresivno uzdiže iz mora. Čitala sam o njezinoj povijesti; podignuta je ondje gdje je, prema legendi, more na sredozemnu obalu izbacilo sirenu, što je dovelo do podizanja samoga grada, novoga grada Grka iz Sibarita - Neopolisa. Novog Grada. Napulja.

Ali ovo je moj prvi posjet „otoku“.

Marc mi otvori vrata automobila kao vozač i uputimo se preko veličanstvenog kamenog mosta prema utvrdi zaštićenoj željeznim vratnicama. Skrenemo lijevo.

Iznenadim se kad ugledam red vedrih restorana na otvorenom, izgrađenih uza zidove utvrde i zaklonjenih plavo-bijelim tendama, ali s pogledom prema napuljskom zaljevu.

Sjednemo za stol u prvom restoranu; konobarica Marca pozdravlja širokim osmijehom, dok druga za mene izvlači stolac, zaklonjen suncobranom. Sjedam.

„*Signorina, buongiorno, e, Signor Roscarrick!*“

Očito je da Marca ovdje dobro poznaju; njegov dolazak izaziva malu, ali primjetnu gužvu među ostalim gostima, osobito među osobljem. Pitam se koliko je drugih djevojaka dopratio do ovih stolova pod talijanskim suncem, na ovom istom slatkome i svježem morskom povjetarcu.

Svejedno mi je. Grickajući *grissine*, gledam naokolo i uzdišem, osjećajući kako se istinski užasi posljednjeg sata počinju povlačiti.

Ako postoji ijedno mjesto koje bi moglo umiriti uznemirene misli, to je onda ovo. Pogled je prelijep: veliki zaljev s viteškom se velikodušnošću proteže od drevnog, blistavog središta Napulja, pokraj sumornih vrhunaca Vezuva prema liticama i plažama Vica i Sorrenta. Talijanske zastave mreškaju se na blagom povjetarcu, jahte krstare raskošnim plavim vodama, elegantna *polizia* u brzim motornim čamcima siječe more, ostavljajući za sobom tragove koji se neobuzdano šire preko valova. Prava idila na Sredozemlju.

„Vrlo je lijepo“, zamišljeno primjećujem.

„Sviđa ti se?“ Kao da je Marcu iskreno drago. Njegov blještavo bijeli osmijeh savršeno se uklapa u okolinu. More? Tu je. Sunce? Tu je. Zgodan muškarac? Tu je. Sve je kako treba. Hmm.

„Konobarica te poznaje, zar ne? Pretpostavljam da često dolaziš ovamo.“ Moje je pitanje nepotrebno sumnjičavo. Kajem se zbog svoje nepristojnosti. Ali Marc ipak odgovara vrlo ljubazno.

„Poznajem *vlasnicu, signoru* Manfredi. Suprug joj je bio policajac. Ubila ga je *camorra*.“ Odmahujući glavom Marc spušta pogled na jelovnik, ali pretpostavljam da točno zna što ondje piše. Prikriva osjećaje. Zastane, a onda mu izraz lica postaje vedriji. „Dao sam joj mali zajam i pomogao da uredi ovo mjesto. Ona mi zauzvrat jamči da će posluživati *sva* moja omiljena jela. I moja vina. Evo.“ Naginje se preko stola i pokazuje nešto u jelovniku. „Vidiš ovo?“

Pokušavam pročitati. Nevjerojatno je teško. „*Pesci ang... bosiljak...*“Odustajem. „Neka vrsta ribe?“

On kima glavom.

„Da, vrsta ribe. Zapravo, to je grdobina na rižotu s bosiljkom i pjenom od lososa. Senzacionalna je. Želiš li kušati?“

Gledam ga, a on gleda mene.

Skinuvši sandale ispod stola, zavalim se u stolcu, ponovno odbijam od sebe zabrinutost i usredotočujem se na ovaj trenutak. Samo na ovaj trenutak.

„Zašto ne, Marc? Ti biraš. Odaberi za mene.“

Marc kima glavom smješkajući se.

„Ok.“

Uzvracam mu osmijeh. Bosonoga sam na suncu i počinjem se opuštati, opuštenost me prožima poput droge, ublažujući jutrošnju bol. Okruženi smo sretnim talijanskim obiteljima koje čavrljaju i jedu, oko nas lebde osvježavajući mirisi limuna, dobre hrane i svjetlucavog mora.

„Mogu li odabrati i vino? Ako mi dopustiš?“

„Dajem ti službeno dopuštenje. I ne samo zbog toga što ti plaćaš, Marc Roscarrick.“

Odakle je to došlo? Možda me je opasnost ohrabrila i pomogla mi da postanem koketna. On se svejedno nasmije.

„Dobar argument. Dobro, uzet ćemo vino iz Alto Adigea. Je li ti poznato?“

„Nije.“

„To je na dalekom sjeveru Italije, u Južnom Tirolu, gdje se govori njemački. Možda jednoga dana...“ Promatra me, a onda odmahne glavom, kao da se ispravlja. „Ondašnja vina su sjajna, ali jedva da su poznata izvan tog kraja. Moja obitelj ondje ima posjede — vinograde i *Schloss*. Dvorac.“

„Pa naravno“, kažem, osmjehujući se. „Tko nema vlastiti *Schloss*? I ja sam imala *Schloss*, ali mi je dosadio. *Schlossevi* više nisu u modi. Sad želim *palacio*.“

„Ah, zadirkuješ me.“

„Ti si milijarder. Prvi kojeg sam upoznala.“

„Nisam siguran jesam li zadovoljan zbog toga, X.“

„Kako uopće izgleda imati tako puno novca?“ Žvačem *grissini*. On se osmjehne mojoj smjelosti. Iznad njegova ramena leprša europska zastava, plava boja izbljedadla od primorskog sunca.

„Kad se ne moraš brinuti o novcu to je kao kad se ne moraš brinuti o vremenu“, Marc sliježe ramenima. „Neprocjenjiva prednost. Svjestan sam da imam sreće. Ali morao sam se potruditi da bih stvorio pravo bogatstvo. Osim toga, bogatstvo donosi i probleme.“

„Kakve? Previše privatnih aviona? Dosadi ti što možeš birati između bezbroj lijepih žena koje žele spavati s tobom?“

„Ne.“ Njegove blistave oči susretnu se s mojim pogledom. „Život je kompliciraniji. Recimo, kupiš vilu u Toskani. Onda moraš nekome platiti da se brine o njoj, jer najčešće nisi ondje. Onda moraš platiti nekome da štiti

čovjeka koji se brine o vili. Onda moraš unajmiti nekoga tko će provjeravati čovjeka koji štiti čovjeka... i na kraju je to prava gnjavaža.“ Zastaje dok govori. I nasmije se ravnodušno. „Ne tražim da suosjećaš sa mnom.“

„Ne pada mi na pamet.“

Donijeli su nam hranu. Izgleda pomalo čudno, ali i lijepo: komadići mekane, bijele ribe ukrašene ružičastom pjenom od lososa, nalik na prozirnu pjenu blijedoružičastog kavijara, položeni preko zelenog rižota začinjenog bosiljkom.

A onda kušam.

„O, moj Bože.“

„Sviđa ti se?“

Nastojim pronaći pravu riječ. „Slasno je. Drukčije od svega što sam dosad jela.“

„Izvršno!“

Osmijeh mu je širok i zasljepljujući. Ispod otkopčane košulje vidim njegova gola prsa. Dlačice su mu tamne, možda malo pozlaćene suncem. Elegantnim rukama poseže za bocom vina koja leži nagnuta u srebrnoj posudi.

„A sad mirisni traminac. Lagano ohlađen, iz Tramina u dolini Etsch. Ondje je traminac nastao. Slaže se s blagom ljutinom bosiljka i grdobine.“

Mirisni traminac za mene je dosad bio samo jeftino njemačko vino i još jeftinija kalifornijska inačica. Pomalo oklijevajući ispijem gutljaj, no Marc je u pravu. Naravno: kladim se da je Marc *uvijek* u pravu. Vino je izvršno. Nije onako pretjerano slatko kao što sam očekivala: bogata je okusa, a ipak suho, s jedva primjetnim cvjetnim mirisom. Moram priznati, savršeno je.

Pijemo i jedemo i razgovor postaje srdačniji, a onda jednostavno *teče*; Marcu pričam smiješne dogodovštine iz studentskih dana, priče o sebi i Jessici. Nisu baš *toliko* smiješne, ali Marc se smije i njegov se smijeh doima iskrenim, i kako vrijeme više odmiče, misli mi ponovno ispunjava osjećaj blagostanja. Užasni trenutci u uličici kao da su se dogodili nekome drugome, u nekom drugom vremenu.

Vino je ugodno kiselkasto, hladno i ukusno; sunčano se poslijepodne proteže pred nama i posvuda oko sebe čujem ljude kako na talijanskom sretno čavrljaju: najbolja filmska glazba koja postoji. Drago mi je što ih ne

razumijem, jer njihovi razgovori postaju blaženo besmisleni, samo slatko žuborenje stranog jezika.

Marc se naposljetku zavalj u svom stolcu. Nagne lijepu glavu i znatizjeljno me pogleda.

„X. Još me ništa nisi upitala o današnjem jutru. Zar te više ne zanima?“

U pravu je. Nisam pitala. Zašto?

Djelomično zato što ne želim upropastiti ovaj trenutak. Ali i zato što mi je glava mutna. Mutna je od misli, ali ne o jutrošnjim događajima, nego o seksu. Ovoga trenutka, upravo sad, želim voditi ljubav s Marcom. Želim osjetiti njegove ruke na svojoj koži, njegove usne na svojim usnama, njegove ruke kako me beskrajno dugo miluju. Zamišljam nas na plaži, same i zajedno. Sunce iznad mene. Marc iznad mene...

Štoviše, po načinu na koji me Marc gleda vidim da možda i on želi mene. Prije nekoliko trenutaka ustala sam i premjestila se na drugi stolac, da izbjegnem žarko sunce, i vidjela kako proma-tra moje bose noge. Pogled mu je bio ispunjen čistom, gladnom požudom. Pokušavao je skrenuti pogled, ali nije mogao. I sad me promatra.

Erotska napetost među nama, kao da se dodirujemo, ugodna je, ali nepodnošljiva. Veličanstveno nesnosna. Ne može tako dalje. Mora se nastaviti. Suša mora prestati i moraju se vratiti kiše. Ali sunce i dalje sja.

Marc podiže ruke.

„Možda bismo trebali popiti još malo vina.“

„Uistinu?“

On kima glavom.

„Ovaj put nešto drugo. Nešto sasvim posebno.“

Bacivši pogled na stol, vidim da je netko odnio tanjure i posuđe, a da toga uopće nisam bila svjesna. To me ne iznenađuje: oko Marca Roscarrica stvari se jednostavno *događaju*, onako kako treba, ali neprimjetno.

Tanjure je zamijenila nova srebrna posuda s novom bocom vina. Marc vadi tu malu, usku butelju; okrenuvši je prema meni, pokazuje mi etiketu.

„To je muškat ruža iz St. Laurenza, isto iz pokrajine Alto Adige.“ Marc do pola natoči malu čašu i stavi je pred mene.

Vino podsjeća na tekući jantar pomiješan s krvlju svetaca. Aroma je božanstvena. Marc pokazuje na moju čašu ružičasto-zlatnog vina. „Godišnje

radimo samo nekoliko stotina boca, ali najčešće ga uopće ne radimo, jer klimatski uvjeti moraju biti apsolutno *perfetto*. Samo je deset hektara vinograda *na svijetu* gdje se uzgaja ovo grožđe.“

Prije nego što kušam vino, malo zastanem. Kucnuo je čas, prije nego što sve ovo ode predaleko, prije nego što previše popijem. Uistinu *moram* dobiti odgovore.

„Marc. Kako si znao da sam u Quartieri? Kako si znao da mi treba pomoć?“

Povjetarac ljulja suncobran nad nama. Marc pažljivo spusti bocu u srebrnu posudu, a onda me pogleda.

„Alexandra, prvi put kad sam te vidio u Gambrinusu...“ Bespomoćno napravi pokret rukom, kao da ispovijeda mračnu tajnu. „Pomislio sam da si najljepša žena koju sam ikad vidio.“

Zurim u njega. Glava mi ne prihvaća njegove riječi, ali srce mi pjeva. Pjeva. Uistinu. Luda sam. Ali srce mi pjeva. *Najljepša žena koju je vidio.*

Ja.

„Oprosti ako ti to zvuči slatkorječivo ili površno, X, ali istina je. Želio sam prići tvom stolu i razgovarati s tobom. Istoga trenutka.“

Uspijevam progovoriti.

„I?“

„Suzdržao sam se. Umjesto toga slušao sam vaš razgovor. Oprosti. Onda sam platio vaš račun. Nisam mogao, a da barem to ne učinim. A onda sam otišao prije nego što učinim nešto glupo.“

„Zašto mi ništa nisi rekao?“

Marc se ne osvrće na moje pitanje.

„Ali onda si došla u *palazzo*. Bila si odvažna. Nisi bila onoliko bezazlena kako sam zamišljao. Zabavna si i pametna. Bilo mi je jako teško ponovno ti se oduprijeti. Nisam muškarac koji se ograničava na sentimentalnost.“

Što on to govori? Rastapam se od njegovih riječi. Rastapam se. Ali ne smijem. Moram saznati nešto o Jessici. Zašto mi je rekao da ga zanima Jess? Prije nego što stignem progovoriti, on nastavlja:

„Kad si otišla iz palače zamolio sam nekoliko svojih prijatelja, kolega i slugu da pripaze na tebe. I za to se ispričavam. Umiješao sam se u tvoj život

bez tvog dopuštenja i to je neoprostivo. Ali nekako si mi izgledala naivna, a možda i *previše* hrabra.“

„Dao si da me prate?“

„Ne baš tako. Da pripaze na tebe? To da. To je bolji izraz. Ali onda sam čuo da istražuješ sirotinjska predgrađa, Materdei, Scampiju, a to su jako opasna mjesta i zamolio sam svoje ljude da budu proaktivniji. Tako da su te posljednjih dana pratili.“

Ne znam što bih mislila o tome. Bih li se trebala zgroziti, osjećati gađenje i biti povrijeđena? Ne. Osjećam se *zaštićenom*. *Marc Roscarrick me je štitio*. Ne mogu se naljutiti zbog toga. On nastavlja.

„Bio sam u Via Toledo kad me Guiseppe nazvao i rekao da si u velikoj nevolji. On je prvi stigao do tebe, ali ja sam došao što sam prije mogao.“

„I spasio si me. Hvala ti.“

Marc na to odmahne rukom.

„Bio sam potpuno sebičan. Ne zaslužujem tvoju zahvalnost.“

„Molim? Bio si sebičan?“

Povjetarac se smirio. Obitelj za stolom iza nas je otišla. Vladala je tišina. Marc je progovorio prvi: „X, spasio sam te za sebe. Spasio sam te jer mi je mučno pri pomisli da bi ti se nešto moglo dogoditi. Kao što si već i sama morala shvatiti, cijelo sam vrijeme želio tebe.“

Sad sam ja morala postaviti pitanje.

„Ali rekao si da je Jessica...“

„Lagao sam da te spasim od samog sebe.“

Oči su mu mračne od bijesa, tuge ili nečega drugog.

„Ne razumijem. Marc?“

On uzdahne i okrene glavu na drugu stranu, kao da govori samom sebi. Promatra udaljenu i plavu obalu Sorrenta.

„Alexandra, ovo je opasno za tebe. A ipak ti se, bez obzira na to, nastojim približiti.“

Marc polako okrene glavu prema meni i pogleda me ravno u oči.

„Ne mogu si pomoći. Ima nešto u tebi, ne samo tvoja ljepota, nego nešto drugo. Prepoznao sam to kad si ušla u palaču. Tvoju hrabrost, tvoju neustrašivost. Tvoju blistavu inteligenciju. Te su me osobine neodoljivo privukle. Kao sila teža.“ Oklijeva, a onda kaže: „Kako glasi onaj stih iz Dantea? Na kraju *Komedije*. O ljubavi što pokreće sunce i druge zvijezde? Da. *L'amor che move il sole e l'altre stelle*.“

Glas mu utihne. I ja šutim. Što da kažem? Da i ja osjećam isto? Možda vrlo slično?

Otpijem malo vina da nešto ne izlanem. Muškat ruža. Božanstveno je, iznimno bogato, a opet nježno ružičasto vino. Slatkoća u slatkom. Imam dojam da je ovo najvažniji trenutak mog života.

„I ja volim Dantea“, kažem, malo oklijevajući. „Ovamo sam između ostalog došla i zato da naučim talijanski, kako bih ga mogla čitati u originalu.“

Marcove oči bljesnule su kad me pogledao.

„Najdraži dio?“

„U *Komediji*?“ Razmišljam, a onda mu odgovorim: „Mislim da je to dio u *Raju*. Kad se duše uzdižu Bogu...“

Marc se nadovezuje na moje riječi, ne skrivajući oduševljen osmijeh: „Uzdižu se kao snježne pahuljice! Da! To je i moj najdraži dio.“ Pogledi nam se opet susreću. Marc izgovara stih na savršenom talijanskom: „*In su vid'io cosi l'etera addorno, farsi e fioccar di vapor triunfanti*.“

Ponovno zavlada tišina. Marc pije vino.

Tada spusti čašu, a rumene su mu usne sad vlažne od slatkog vina. Gleda me u oči. Njegova se ruka pruži preko stola i prekrije moju. Nagne se bliže prema meni. Dodir mu je poput električne struje; svaki dio mog tijela želi dotaknuti svaki dio njegovog. Svijet se okreće oko nas.

„Marc“, uspijem prozboriti. Skamenjena sam i nemam izbora. Ne želim više odgađati. Naše usne razdvaja tek nekoliko centimetara. Svijet postaje nebitan, svemir se rasplinjuje, a sve što postoji jest ovaj trenutak i ovaj stol u ovom sunčanom restoranu sa mnom i Marcom Roscarrickom dok on naginje svoje lijepo lice da bi svoje vlažne, slatke usne spustio na moje, koje ga žudno čekaju.

„Ne mogu“, kaže. „Ne mogu te poljubiti. Previše je opasno. *Za tebe*.“ Uzdah mu je ispunjen tugom. „Želim te, X, mislim da nikad nikoga nisam toliko želio.“ Duga i strašna stanka. „No to nije moguće.“

7

„Još NE MOGU shvatiti *zašto*.“

„Znači da se nismo maknule s mjesta.“

„Čudno. Stvarno čudno. Počasti te ručkom, kaže da te obožava, da si najljepša žena nakon Helene Trojanske, ako ne i ljepša, a onda kaže: 'Ali ne mogu zbog neke mračne, strašne, turobne taj-ne.' A onda te otprati kući i to je kraj?“

„Ponudio mi je automobil i vozača. Tako da mogu razgledati Napulj, a da ne upadnem u nevolje.“

Jessica kimne glavom.

Ne odustajem.

„Jess, zašto bi to napravio? Zašto?“

„Daj da razmislim. Trebam nikotin da bih mogla razmišljati.“

Uzme cigaretu i zapali, ispuštajući plavičasti dim iznad ostataka svoje *pizze margherite*. Onda kaže: „Možda je uistinu jedan od važnih pripadnika camorre? I ne želi ti otkriti svoju strašnu tajnu? Pomalo i izgleda kao opasan tip.“ Smijucka se. „A možda je nešto sasvim drugo. Možda samo ima herpes.“

Zar joj se to u glas uvlači ogorčenje? Najbolja mi je prijateljica i ne bih htjela da bude ljubomorna ili ljuta zbog onog što sam joj rekla; dosad je bila dobro raspoložena, cinična i pomalo podrugljiva, što je tipično za nju, i to je bilo savršeno. Želim da me održava u ravnoteži. Inače bih jednostavno mogla izgubiti nit.

„A opet“, Jessica ispuhne kolut dima, „možda to ima nekakve veze s njegovom ženom. S njezinom smrću.“

Cijelu smo noć u ovoj maloj *pizzeriji* u luci raspravljale o njemu. Jessica mi ugađa ovim razgovorom, i zahvalna sam joj. Ali s druge strane, ona je odabrala kamo ćemo otići.

Pizzeria je otvorena sparnom noćnom zraku; sjedimo vani, ali vidim unutrašnjost lokala gdje krupni muškarci s pomalo zlokobnim frizurama stojeći za barom ispijaju jaku *grappu*. Razmetljivim pokretom naginju čašice,

a onda se okreću kao da očekuju pljesak. Neki od njih imaju ožiljke po rukama - opekline i porezotine.

Jessica voli takve sumnjive lokale; misli da su izražajni, izvorni i autentični. Ponekad se slažem s njom, a ponekad ne. Ovoga trenutka nije mi baš stalo. Gotovo sam potpuno zbunjena i samo što se ne rastužim.

Marc Roscarrick osjeća isto što i ja, a ipak si ne može dopustiti da bude sa mnom?

Ali usto mi je ponudio svoj automobil - i vozača. Giuseppea. Zašto bi to učinio ako uistinu ne želi produbiti *ovo* što je između nas?

Promatram Jessicu preko stola s razbacanim ubrusima.

„Jess, jesam li zbilja glupa? Misliš li da bih ga jednostavno trebala zaboraviti?“

Jessica mi spremno uzvratila pogled.

„Da.“

Gorko sam razočarana, a ujedno svjesna da je u pravu.

„Međutim“, dodaje, s užitkom gaseći cigaretu. Riječi su joj poput dima u toplom večernjem zraku. „Znam da nećeš.“

„Molim?“

„Ne možeš ga zaboraviti, zar ne, draga? Stvari su već otišle predaleko, je li tako?“

Glas joj je neuobičajeno nježan. Izraz njezina lica pokazuje mi da prihvaća moje osjećaje. Ponekad se pitam može li se ona dublje zagledati u mene no ja sama.

„Kako to misliš?“

„Ma daj. Samo što se nisi zaljubila u njega, X. Nikad te nisam vidjela ovako depresivnu i sentimentalnu, kao Catherine i Heathcliff.“

„Ali...“

„Ovo nije kao s matematičarom u mokasinkama, zar ne? Ovo je ono pravo. Plačeš kao ljuta godina zbog nekakvog *ručka*. Daj, razmisli o tome.“

Pruži ruke preko stola i stegne moje; to me podsjeća na Marca, tako me je on dodirnuo za ručkom. „Slušaj, htjela si pustolovinu, htjela si riskirati,

došla si u Italiju da pronađeš nešto novo i uzbudljivo, a ovo je upravo to. Zar ne? Mogao bi ti slomiti srce, ali i ti bi mogla slomiti njegovo.“

„Ali što ako sudjeluje u *nečemu*?“

„Pa i ako je tako, podnijet ćeš to. Takve se stvari podrazumijevaju. Kad si u Rimu, spavaj s Rimljanima.“

„Je li to izreka?“

„Nije.“ Jessica se nasmije. „Ali je istina. Osim toga, mafiji moraš priznati jedno: drže podalje sve ove proklete turiste. Napulj je posljednji pravi talijanski grad, posljednji grad kojeg ne opsjedaju debeli stranci s kamerama.“

„Ali ako ipak sudjeluje, neću moći, znaš.“

Bespomoćnost. To je bespomoćnost. I beskorisnost. Postala sam dosadna zbog Marca Roscarricka. Što mogu napraviti?

Ponovno pogledam prema baru. Vjerojatno je polovica tih muškaraca u camorri. Naravno, izgledaju kao obični lučki radnici, krupni i tetovirani. Ali vjerojatno se bave prevarama, muljaju s teretnim listovima, krijumčare zabranjenu robu i šalju poklone ženama carinika. Možda su ponekad nasilni u stražnjoj uličici iza vrata Capua i pretuku protivnika.

Da, sigurna sam da je tako.

Isto sam tako sigurna da Marc *nije* nalik njima. Zabavan je, oštrouman, dostojanstven i *inteligentan*, posjeduje tu uzvišenu gracioznost - ili je možda riječ samo o njegovom skupom školovanju u Engleskoj i njegovom profinjenom europskom podrijetlu? Možda je sve lažno, možda je Marc samo još jedan od plesača na maskenbalu napuljskog života.

I kako je samo udario mog napadača. To ne mogu smetnuti s uma. Taj ozbiljan udarac, iznenadna eksplozija profesionalnog nasilja, kao da je izvukao smrtonosno oružje koje točno zna kako upotrijebiti.

Krv na zglobovima njegovih prstiju dok je vozio. Tamna koža, bijeli zubi, grabežljivac. Kako su ustrašeno ustuknuli kad su ga vidjeli.

„Hej!“

Jessica mi maše rukom pred očima. Kao da sam oslijepila.

„Oprosti.“

„Da pogodim, razmišljala si o brojevima lota? O cijeni palente?“

„Jess, Marc me ne želi vidjeti pa je sve ovo besmisleno.“

„Da?“

„Jasno mi je dao do znanja da nešto osjeća, ali da ne možemo biti zajedno.“

„Baš.“ Jessica odmahne na moje tužne riječi. Pogledom potraži konobara i zatraži račun. „Ne vjerujem u to, mala. On te očito želi viđati, samo što postoji nekakav problem. Ali ovako snažna seksualna želja ima vlastitu logiku. Kad se pojavi, kad te obuzme prava ljubav, tada je ništa ne može zaustaviti, vjeruj mi.“ Osmjehne se u sutonu. „Vratit će se.“

Silno bih željela da tako bude. Bojim se da je to istina. To mora biti istina. A istodobno se želim vratiti kući, u Ameriku, pobjeći od opasnosti i boli.

Jessica plati račun i mi ustanemo, ne obraćajući pažnju na poglede krupnih muškaraca za šankom, i krenemo napuljskom obalom prema Santa Luciji. Mjesec iznad Caprija blijed je i sporo se kreće, poput sjevernjačke udovice blijedog lica glave ovijene tamnim južnjačkim velovima. *Mantilli*. Iznenada mi sve izgleda tužno. Više me ne vesele brbljavi Talijani u grupicama i oni koji šecu s obiteljima. Glupo je. Plače mi se. Što mi se događa? Ti su osjećaji potpuno pretjerani i neopravdani, a ipak su itekako stvarni. Ranjena sam, glupa sam, povrijeđena, sažalijevam samu sebe. Vidim Marca Roscarricka.

Marcus Roscarrick.

Stoji ondje, osvijetljen mjesečinom i svjetiljkom, pokraj vrata mog stana. Naslonjen je na svoj automobil, na svoj srebrnoplavi Mercedes i potpuno je sam. U trapericama i tamnoj košulji, ozbiljan. Zagledan je niz aveniju prema djeliću zvijezdama obasjanog mora; doima se kao da nije svjestan gdje je, visok, osamljen, poput sjenke, vrlo zamišljen. Tamno večernje svjetlo ocrtava njegovo lice s izraženim ličnim kostima. Izgleda mlađi i tužniji nego ikada prije. Ali i muževniji.

„Vidiš“, kaže Jessica. „Rekla sam ti.“

Potaknut njezinim glasom, Marc se okrenuo i zagledao u mene. Usta su mi otvorena, ali ne izgovaram ni riječi. Imam osjećaj da sam uhvaćena reflektorom na pozornici i da je cijeli grad publika koja iz zamračenog gledališta promatra dramu. Sve je oko nas uronjeno u tišinu.

„Ja ću samo navratiti do lokala“, rekla je Jessica i značajno mi se osmjehnula. Tada je nestala i otišla u grad, ostavljajući mene i njega. Jedino

dvoje ljudi u Campaniji. Postojimo samo ja i on i sazviježđe Oriona koje blista iznad Sorrenta i Caprija.

Po njegovu mračnom, tužnom, slomljenom osmijehu vidim da se nešto promijenilo, da se nešto neopozivo promijenilo između nas i da je nešto puklo.

Marc krene prema meni. Ali ja već trčim prema njemu.

8

KAO DA su NAM se usne susrele prije svega ostaloga: to je prvi poljubac, prvi od mnogih ili možda jedini, ne znam i nije mi stalo, jer je poljubac senzualan i okrutan. Marc primi punu šaku moje plave kose i trzne mi glavu unatrag. Malo me zaboljelo, no ipak mi se to sviđa, i njegove se usne spuštaju na moje, tople, slane, vrole i vlažne. Njegov je jezik u mojim ustima i sve je instinktivno, neposredno. Ne razmišljam ni o čemu. Sva sam se pretvorila u poljubac. Ja sam samo taj blistav poljubac ispod Oriona.

Naši jezici istražuju i poljubac me ushićuje; Marc se ljubi bolje od svih mojih prijašnjih frajera; osjećam se nevjerojatno dok se u meni mreškaju valovi treperava uzbuđenja.

Marc se na trenutak povlači i vidim kako njegove sužene plave oči s dugim trepavicama blistaju na svjetlosti svjetiljke, sasvim blizu meni. Osjećam miris njegova gela za tuširanje i ugodan miris njegova parfema, kao i slatki ljetni znoj, i njega.

„X, oprosti“, kaže. „Nisam si mogao pomoći. Što mi radiš...“

„Ponovi to.“

Ovaj put *ja* zgrabim *njega* i sad smo pijani par koji se drži jedno za drugo na božanstvenom plesnom podiju, na osuđenom, uspravljenom brodu, čas se spotičemo unatrag, čas se smijemo, čas smo smrtno ozbiljni, dok se strastveno ljubimo. Njegove su usne ponovno grube na mojim i ovaj put njegove čvrste, muške ruke znatizeljno istražuju moja leđa.

Odjevena sam u crnu ljetnu haljinu od tankog pamuka. Marc lijevom rukom steže moju stražnjicu, čvrsto i vatreno, dok desnom obuhvaća moj vrat i mi se ponovno gladno ljubimo. Tada mu ruka klizne oko mog struka, kao da plešemo, i vrti me i ljulja svojom snagom, a onda miluje moj topao vrat svojim još toplijim usnama. I mrmlja:

„X, mirišeš na jagode, na vino i jagode.“

Ispusti me, još me držeći oko struka i ispreplete svoje tamne prste s mojim svjetlijima. Osjećam bujicu nečega još dubljeg od seksualnosti, ali i vrlo intenzivnu seksualnu želju.

„Tvoj stan“, kaže. „Sad.“

Marc je odabrao. Želim biti odabrana. Ruke i koljena drhte mi dok petljam po ulaznim vratima koja se naposljetku širom otvaraju i on trči za mnom uza stube, čas se smijući, čas režeći, kao elegantna zvijer koja dolazi po mene, lovi me, juri stubama i pokušava uhvatiti moj smijeh. Ali ja nestajem u stanu i na trenutak sam sama, ali onda vrisnem od straha, samo se djelomično pretvarajući, kad se on ponovno željno baci na mene, loveći me na putu do kuhinje. Stisne me uz hladnjak pa svuče svoju košulju.

Kuhinja je djelomično u mraku. Jedina svjetlost dolazi od uličnih svjetiljki i sredozemnog mjeseca čija srebrnasto-bijela mjesečina ukoso ulazi kroz prozor.

Skinuo je košulju: poput fotografa čije su fotografije crno-bijele, mjesečina ocrtava mišiće njegovih prsa i trbuha, tvrda ali nježna rebra i čvrst trbuh; prsa su mu šira nego što sam očekivala, a mišići malo izraženiji. Viši je i snažniji od mene i kad baci košulju na pod i prikrada mi se, osjetim sićušan, nježan drhtaj straha isprepleten s bespomoćnom žudnjom za njim.

Ponovno se ljubimo i onda opet. Uzdignem se na vrhove prstiju da bih nježno i treperavo, do krajnosti senzualno, poljubila njegove mekane usne jednom, a onda i drugi put. Moj jezik klizne u njegova usta i iz njih. Što to radim?

„Dosta je, X, u krevet.“

Marc me hitro i lako podigne, kao mladoženja koji prenosi nevjestu preko praga. Tada me odnese u spavaću sobu i baci me na krevet, a opruge škripe kao da će se slomiti. *Nije mi stalo.*

Marc Roscarrick uzdiže se nada mnom gologa torza - visoka, tamna sjena visoko iznad mene.

„Ostani tako“, kaže. „Upravo tako.“

Ležim na krevetu zabačenih ruku, ali ne mogu tako ostati; previše ga želim i zato žestoko odbacim sandale s nogu i, kad ostanem bosa, on uhvati moj tanki gležanj i poljubi bijelu unu-trašnjost tabana, ljubi me ondje, željno grickajući kožu. Božanstveno je. Njegov dodir ponovno budi iskrice vrelog uzbuđenja koje se šire mojim venama. No onda on ispusti moj gležanj, zastane na trenutak, nepodnošljiv i opojan, i promatra me na slabom svjetlu.

„Želiš li da nešto stavim?“

Trenutak se pretapa u nepomičnost. Želim li? Želim li da stavi kondom?

Neeee, zaboga. Ne želim da bilo što ima na sebi, želim da bude nag kao i ja i nag u meni. Cijelog svog života, cijelog života koji sam živjela kao

razumna, poslušna, marljiva dobra djevojčica, tražila sam od muškaraca da nešto stave, od onih nekoliko s kojima sam spavala. Ali ovaj put ne marim, ovaj put aktivno želim biti *nepažljiva*. Uzimam tablete i to će biti dovoljno, a sad požuri.

„Samo me jebi.“

I on se *obrušava* na mene. Poput predatora. Poput nečeg ne potpuno ljudskog, a opet prekrasno ljudskog; vrelin poljupcima ljubi mi vrat i udiše moj miris.

„Želim te *gol*.“

Zurim u njega. U njemu buja bijes koji ne mogu potpuno shvatiti.

„Želim te *vidjeti cijelu*.“

Na trenutak petlja s gumbima na leđima moje haljine; podignem se na lakat da mu pomognem, ali se on samo nasmije ili možda zareži, i rastrga mi haljinu, jednostavno je strgne s mog napola nagog tijela i razderanu tkaninu baci na drugi kraj sobe. Uzalud se bunim u mraku, podižući pogled prema njegovim očima: „Ali, moja haljina...“

„Kupit ću ti drugu!“ promrmlja Marc. „Kupit ću ti *stotinu* prokletih haljina.“

A onda otkopča moj grudnjak pa i njega baci preko sobe i sad s nježnom požudom promatra moje blijede dojke i ljubi ih, hladnim, ali toplim poljupcima, lijevu pa desnu. Njegovi se prsti pažljivo i vješto poigravaju mojim bradavicama; zaigrano ih gricka, najprije jednu, a onda i drugu. Bradavice su mi tvrde, sve tvrđe pod njegovim dodirom.

U meni raste neodoljiva žudnja da me dodirne *ondje*, da me uzme. Otvara se prostor ispunjen vlažnošću i očajničkim očekivanjem; bokovi mi se uzdižu prema njegovima i on zna što želim. Njegova usta spuštaju poljupce niz moj blijedi trbuh i ljube me u pupak; poput mračne oseke koja se spušta niz moje tijelo, usisavajući pijesak.

Sad osjećam kako mi svlači gaćice niz bedra; moj goli taban treperi od dodira pamuka, a onda dodir prestaje i njegove su dragocjene, voljene usne na mojoj ženskosti, mojoj žudnji, mojoj pički, mojoj stidnici.

Moja se vlažnost miješa s njegovim vlažnim usnama, ruke su mu na mojim golim bedrima, ljubi me i gricka, jezik me naglo dodiruje, a onda, *da*. Svojim tvrdim i mekanim jezikom vješto otkriva moj klitoris i liže me poput bombona, hitro, kao plamen koji podrhtava, kao nježni dodir pera. Srce mi lupa, cijelo mi tijelo treperi, od glave do pete podrhtavam od senzualnih

trnaca tog užitka dok on licka i nježno gricka moj klit. A onda sve bljesne kao ružičasta munja i iz mene provali: „O, Bože, Marc, o, Bože!“

„*Carissima.*“

On podigne svoju lijepu glavu.

„Marc, molim te, NEMOJ PRESTATI.“

Tko to govori? Jesam li to ja? Netko drugi? Ja, to ja govorim. Marc ponovno jezikom dodiruje moj klitoris, pohlepno i žestoko, a ipak nježno. Tada okrene glavu i licka nježnu, uzdrhtalu kožu unutarne strane mog bedra, miluje ga obrazom dok ja stenjem, samo malo, a glava mi se okreće nalijevo i nadesno u tami i uzbuđenje mi ubrzava disanje. Bespomoćna sam, uzdrhtala i obožavana.

Jer on me ponovno liže ondje. Točno između bedara, gdje se moj užitak susreće s njegovom željom. Mrmljam njegovo ime u tami i provlačim prste kroz njegovu mekanu i kovrčavu, tamnu, svilenkastu, zamršenu kosu; onda požudno pritisnem njegovu glavu bliže prema svojoj ženskosti, svom vrhuncu koji je sve bliži - zar ću uistinu doživjeti vrhunac?

Mili Bože, o daaa, ovo je jebeno božanstveno! Sad se *događa*, dok on licka i miluje moj pulsirajući klitoris i ponekad puhne na njega, konačno popuštam, spotičem se, padam. Blaženo padam preko ruba nekamo odakle nema povratka.

Drhtaj prelazi u podrhtavanje, a onda u bespomoćno trzanje, neku vrstu grča, senzualnu i bez imalo kajanja. Moram gurnuti šaku u usta da prestanem vrištati od radosti dok u meni, negdje duboko između mojih bedara, kao grimizni vatromet eksplodira duboko, sirovo, nezaustavljivo zadovoljstvo, koje se širi cijelim mojim tijelom.

OmojBože, dobri moj Bože, Isuse dragi. Valovi srebra još se prelijevaju gore i dolje, mojim bedrima i mojim žilama. A onda se javljaju odjeci, bespomoćno podrhtavanje, slatki drhtaji kože. Srce mi žestoko udara u razrješenju.

„Bilo je... to je...“ Jedva izgovaram riječi. Spustim pogled prema njemu, prema njegovom prekrasnom tamnom licu obraslom jednodnevnom bradom, licu koje je još između mojih drhtavih bedara. „Prvi... prvi... o, Isuse...“

Marc se osmijehne ili nešto slično, ne znam točno, ali čujem ga kako tiho govori dok spušta glavu da poljubi moj trbuh, dok njegove ruke još više šire moja bedra.

„*Sei un cervo - un cervo bianco.*“

Raskopčava traperice.

„Alexandra.“

Ležim na krevetu, bespomoćna, ponuđena, samo što se ne smijem od zanosa. Gorim od žudnje, vlažna i razuzdana; sad ću mu dopustiti da čini sa mnom bilo što. Što god mu se svidi. Može me razoriti, opustošiti i rasplesti. Ali želim ga *u sebi*.

I on to zna.

„Alex.“ „Da?“

„Jesi li sigurna? Jesi li sigurna, *cara mia*?“

„Sigurna sam, Marc. Tvoja sam, *cijela sam tvoja*.“

I jesam sigurna, itekako. Žudim za njim.

U polumraku ga gledam kako izuva cipele i nestrpljivo odbacuje čarape, kako postaje bosonogi ratnik, uspravan i visok, elegantan, nalik na grčkog junaka, nekako plemenit i smion; tada svlači traperice i, o, Gospodine, uprizoruje se njegova erekcija, njegov debeo, tvrd i spreman kurac. Ne stignem ni trepnuti, a on je već duboko u mojoj vlažnoj pici, prodire u mene, krupan i moćan. Gotovo okrutan.

Taj je osjećaj neobjašnjiv. Gotovo previše dobro odgovaramo jedno drugome, kao da je predodređen da bude u meni, kao da je predodređen biti na meni cijelog mog života, predodređen da me jebe. Moja bedra popuštaju pred njegovima, moja slabost podliježe pred njegovom snagom, kao daje ovo borba ili najuzvišeniji ples. Ali nije ples, nego jebanje; on me jebe. Snažno i nježno. Želim ga poljubiti dok se jebemo. Zato pružam svoje bijele ruke prema njemu da ga povučem k sebi, da poljubim njegovo lice tako lijepo i ozbiljno na mjesečini; on se nagine i ljubimo se i nježno se borimo jezicima, kao njegova muškost u meni.

„Volim kad si u meni.“

„Ja te volim jebati.“

Ponovno se ljubimo i ja nježno grickam njegove usne, a on onda malo jače grize moj vrat i ja se uzdižem u visine dok on prodire u mene, opet i još jednom.

„Ne, čekaj, *moram te pojebati straga*.“

Spretno me podiže, kao baletan koji svojim dominantnim rukama podiže nagu balerinu, a onda me okrene jednim jedinim vještim pokretom. Ne znam

kako to radi - kako je to uopće učinio? - ali sad ležim ispružena potrbuške na krevetu: obraz mi je pritisnut na jastuk i osjećam kako gladno razdvaja moja bedra, čvrstim stiskom otvara ih svojoj želji i ponovno uranja u mene, jače, vješto, prodirući... Osjećam njegovu težinu i njegova prsa na svojim leđima i sviđa mi se taj položaj.

Sviđa mi se osjećaj njegovog čvrstog tijela na meni, kako me pritišće dok prodire u mene, dok me ubada opet i opet. O, Bože. O, moj Bože. Stenjući i uzdišući, okrenem glavu na jastuku da bih ga mogla pogledati. Ozbiljan je i mračan, smješka se, ali je srdit.

„Prekrasna moja djevojko.“

„Jače.“

Duboko dišući, uzima me do kraja, ponovno duboko i sporo prodire u mene, a ja ga promatram dok me uzima. Desnu ruku gura ispod mene i shvaćam da pokušava doći do mog klitorisa dok me jebe straga.

O, Bože, ne, o, Bože, da. Bespomoćna i uzdrhtala, gurnem lice u jastuk i naglo udahnem kad njegovi prsti pronađu moj klitoris. Nježno ga pritišće prstima, miluje, trlja ga dok me jebe. Užitek se uzdiže do drugog *crescenda*, do druge kadence, do potpuno novog orgazma; njegovi su prsti i njegov prodoran kurac istodobno previše za mene.

O, da.

Da, da, da.

Ovaj je orgazam oštrij i jači, posve drukčiji, sasvim animalan i nesuzdržan. Sljedećeg trenutka u ekstazi vrištim u jastuk, prigušujući riječi, grizući pamuk, gušeći se u vlastitu zadovoljstvu.

„Nikad prije, nikada...“

Čvrsto stežem plahte, osjećajući kako mi se grče prsti na nogama i popuštam. Predajem se. Dok moj orgazam buja i podrhtava, a onda se ublažava u pulsirajuće odjeke, osjećam kako se približava njegov.

„Svrši u meni, Marc, molim te, svrši u meni.“

Nisam ni morala to tražiti; ne moram mu ni reći. Marc mi pritišće lice u jastuk, prsti mu žestoko stežu moj vrat, gotovo me guše. A onda mu tijelo zatreperi i zadrhti, pretapajući se u moje. Marc se utapa, trese se kao nož zabijen u tvrdo drvo, a dok on drhti i dašće, govoreći nešto na mračnom talijanskom, osjećam odjeke svog orgazma.

Naposljetku čujem kako je bolno uzdahnuo svršavajući; padne na mene i onda se spusti pokraj mene, intenzitet popušta, njegovi se napeti mišići opuštaju. A ja cvilim u jastuk. Zapravo plačem, zapravo jecam. *Plačem*: zato što sam cijeli život morala čekati da bude ovako dobro.

9

PROBUDIM SE, a Marc je još ovdje. Spava u mom krevetu i njegova mračna, muževna ljepota doima se nemarnom, kao da je još manje svjestan sebe nego inače. Njegove lijepe usne kao stvorene za poljupce sasvim su malo rastvorene, bijeli zubi blistaju na mjesecini, a gotovo crna kosa kovrčava je i raščupana. Ali privlače me njegove ruke, prave muške, ali nježne, dok mirno leže u polutami. Nekako su savršene i nevine. Ali koliko uopće može biti nevin? Nakon prethodne noći?

Usta su mi isušena.

Uzmem kućnu haljinu i odem u kuhinju te ispijem čašu hladne mineralne vode. Nemam pojma što mi se događa; vjerojatno, sigurno, Jessica je u pravu i zaljubljujem se u njega.

Nekoliko trenutaka stojim osamljena u kuhinji ispunjenoj sjenama, zureći kroz prozor u mjesec zagledan u svoj odraz u Tirenskom moru.

Onda se uvučem u krevet, vraćajući se njegovu disanju i tihoj toplini.

Kad sam se ponovno probudila, jutro je bilo vedro, a sunce Campanije već je upiralo kroz daščice na trošnim kapcima, stvarajući barkodove svjetlosti na golim zidovima. Otišao je? Panika mi obuzima dušu. Srce mi posrće. Ne. Ne ovako, ne ovako, ovo nije avantura samo za jednu noć, ne nakon onoga. Molim te.

Smiri se, X, smiri se.

Na jastuku je ostavio poruku na čistom bijelom papiru. Elegantan papir za pisanje, pažljivo presavijen napola, a na njemu je perom napisano X. Gdje je samo pronašao papir za pisanje? A pero? Kako mu uspijevaju takve stvari? Znatizeljno zgrabim poruku i pročitam. *Izgledala si sretna što spavaš. Otišao sam po doručak. Imat ćemo sfogliatu u sedam. R. x*

Moja se čaša prelijeva. Uzmem mobitel i provjerim vrijeme: 6,40. Vratit će se za dvadeset minuta. Na brzinu se istuširam, a onda odjenem sivu pamučnu haljinu i upravo dok sušim kosu začuje se zvono dolje s ulaza.

„Buongiorno“, kaže Marc preko interfona. „La colazione e servita.“

Trenutak poslije stoji na vratima stana sa svojim neodoljivim osmijehom i vrećicom peciva, a na kartonskom pladnju nosi *due cappuccini*.

Odjeven je u novu tamnoplavu košulju i traperice, a na nogama ima one prekrasne ručno izrađene cipele. Kako? Zar čiste košulje drži u Mercedesu? Izvrsna kava ublažava pomalo uznemirujuća pitanja. Onda jedemo peciva koja pomalo podsjećaju na kroasane, ali su ipak drukčija.

„Hej, ovo je ukusno.“

„*Sfogliata frolla*. Iz pekarnice Scaturchio u Spaccanapoliju. Pripremaju ih već sto godina.“

„Fantastična su! Što je uopće u njima?“

„Mekana *ricotta* s ušećerenim voćem i začinima. Samo je teško ne pojesti ih previše.“

Osmjehne se. Ja se osmjehnem. Sunce se osmjehuje na nas. Začudo, među nama ne vlada nelagoda niti se stidimo zbog prvog zajedničkog doručka. Sjedimo na plastičnim stolcima na balko-nu. Mekane bijele zastave oblaka nježno okružuju vrh Vezuva na drugoj strani zaljeva; Capri sanjari u morskoj izmaglici.

„Dakle“, kaže Marc, spuštajući svoj prazan tanjur pokraj sebe. „*O prošloj noći*.“

Osmijeh mi više nije onako blistav. Nisam sigurna želim li o tome razgovarati. Prošla je noć bila čudesna. Ali neka ostane ono što je bila; ne pričajmo o tome, nemojmo je nikad preispitivati ni analizirati. To je bila samo jedna savršena noć. Savršena noć vrelog, praiskonskog i veličanstveno bezbrižnog seksa. Nikad je nemojmo ispitivati i nikad propitivati. Neka ostane to što jest.

„Prošla je noć bila *perfetto*“, kaže. „Ali je možda bila i previše savršena.“

„Molim?“

Marc nagne svoju lijepu glavu i upita: „Je li ti poznata fraza *coup de foudre*?“

U meni trepere osjećaji.

„Da. *Coup de foudre*, svjetlosna munja.“

On kima. Zurim u njega.

Misli li on da je prošla noć bila takvo što? Samo bljesak ludila i seksualne strasti? Je li to ono što nam se događa? Nešto sasvim prolazno? Nešto što će do idućeg tjedna nestati?

Izgleda da Marc osjeća moju nelagodu.

„X, samo bih želio znati jedno prije nego što se upustimo dublje.“

„Što bi htio znati?“

„Jesi li...“ On skrene pogled na stranu. „*Pripremljena*. Jer ako želiš da se ovo nastavi, ima nekih stvari...“ Ponovno u mene upire pogled svojih plavih očiju. „Neke bi stvari morala znati.“

Što bih morala znati? Dosta.

Spustim svoj tanjur.

„Marc, reci mi u čemu je taj veliki *misterij*? Samo mi reci. Mogu se nositi s tim. Imam vozačku dozvolu. Potpuno sam odrasla.“

On se osmjehne.

„Primijetio sam.“

Zamahnem kao da ću mu u glavu baciti vrećicu s pecivom. Ispričavajući se osmjehne i podigne ruku.

„Dobro, dobro. Oprosti. Samo što je to sve jako teško. Ne želim te uplašiti da pobjegneš čim sam te upoznao. X, ti si moja *velika dobra vijest*, kao što je rekao pjesnik.“ Malo zastane, a onda doda: „Ali postoji nekoliko aspekata mog života koji su mi osobito važni, a ako želiš da se nastavimo viđati, trebala bi znati nešto o njima. Ako ne možeš prihvatiti taj dio mog života, onda je najbolje da ne nastavljamo. Onda zapravo i ne možemo nastaviti. Ni zbog tebe ni zbog mene.“

To je pomalo obeshrabrujuće. Zapravo prilično loše. Bez riječi čekam da objasni. Ali u srcu mi nije tišina: ono udara tjeskobno i uznemireno.

Marc ispije posljednji gutljaj kave, a onda kaže: „Jesi li ikad čula za misterijske religije?“

„Ne, zapravo nisam.“ Prekapam po sjećanjima na srednjoškolsku povijest. „To je nešto pretkršćansko? Na sveučilištu sam studirala uglavnom *modernu* povijest.“

„Misterijske religije su drevni vjerski kultovi sa zagonetnim inicijacijskim ritualima. Bile su neizostavan dio klasičnog mediteranskog društva u Grčkoj

i Rimu. Neke su postale vrlo popularne, kao misteriji Mitre, a neke su ostale kontroverzne i orgijastične, kao Dionizovi misteriji.“

Zurim u Marca. Dioniz. Orgije. *O čemu je tu riječ?*

„Ne razumijem.“

Marc spusti pogled prema ulici koja je u ovo rano jutro sasvim tiha. Onda upita: „Imaš li sad sat-dva slobodnog vremena?“

„Imam. Sama radim svoj raspored.“

„Bi li htjela da odemo do Pompeja?“ On baci pogled na svoj sat. „Mogli bismo stići onamo prije nego što se otvori za turiste; poznajem voditelja lokaliteta. U Pompejima postoji nešto što bi ti moglo pružiti objašnjenje i to znatno bolje nego bilo koje moje riječi.

Odluka je nepromišljena i nagla, ali se navikavam na to, jer se Marc tako ponaša. Odlučan je i spontan. To mi se sviđa, zapravo, *volim* što je takav. Matematičar u mokasinkama nikad me nije odvuкао u drevne Pompeje. Ali s druge strane, matematičar u mokasinkama nikad nije imao nikakve veze s kultovima i orgijama.

Dvadeset minuta poslije jurimo kroz turobna pokrajnja predgrađa Napulja. Pokraj nas promiču sive betonske stambene zgrade obilježene grafitima, ali su smještene među šuštavim maslinicima i mirisnim nasadima limuna koji se spuštaju do blistavog mora. Lijepe su unatoč zapuštenosti. Možda je zapuštenost dio ljepote. Ljubav i nasilje, ruže i lisne uši.

Marc brzo nešto govori u mobitel dok ubrzavamo pokraj malih kamioneta na tri kotača čiji su vozači naborani starci koji prodaju lubenice.

„Fabio! *Buongiorno...*“

Koliko razumijem, razgovara s voditeljem lokaliteta u Pompejima.

Nedugo poslije zaustavimo se ispred velikih željeznih vratnica. Ondje nas čeka nizak, dobro odjeven muškarac u bijelim trapericama i s vrlo skupim Armanijevim sunčanim naočalama. Marca pozdravlja pretjeranom uslužnošću, možda čak i s naznakom straha, a onda se okrene prema meni i teatralno mi poljubi ruku.

Nakon te male predstave voditelj lokaliteta otvara vratnice i mi ulazimo u Pompeje.

U Pompeje!

Još od školskih dana čeznula sam da dođem ovamo, da vidim čuveni rimski grad, očuvan i zatrpan ispod pepela nakon erupcije Vezuva. A sad sam doživjela nevjerojatnu povlasticu: gledam ga dok u njemu nema *nijednog turista*.

Kao znanstvenica želim sve polako pregledati i upijati ozračje, ali Marc grabi naprijed, vodeći me pokraj ruševina, pokraj rimskih bordela i kupelji, pokraj trgovina i *taberni*.

Naposljetku zastanemo. Vruće je i znojim se.

Marc pokaže rukom.

„Vila misterija.“

Ulazimo, ostavljajući vođitelja iza sebe. Nazirem dvorište, pokrajnje prostorije i svijetle podove s mozaicima. Zaokrenuvši iza ugla nađemo se u mračnijoj prostoriji, pažljivo ukrašenoj dvije tisuće godina starim freskama, a sve su obrubljene prašnjavom i drevnom grimiznom bojom.

Razvučeno uže koje, pretpostavljam, služi tome da drži podalje grupe turista, ne dopušta nam da izbliza vidimo freske. Marc jednostavno prekorači uže, a onda uzme moju vlažnu ruku i pomogne mi da ga i ja prekoračim.

Sad sam u sredini prostorije. Uočavam pjesničku i sjetnu ljepotu tih slika: djevojke koje plešu, dojmivi satiri, tužne, dražesne žene; ovdje je netko od zaborava spasio profinjenog, vedrog i živahnog umjetnika.

„Te freske prikazuju inicijacijski obred“, objasni Marc. „Djevojku iniciraju u misterije.“

Sa sve većom znatiželjom pregledavam velike, drevne slike. S lijeve strane elegantnu djevojku pripremaju za neki komplicirani obred. Sviraju frule. Senzualno je kupaju. Nešto piju - je li to vino, droga ili nešto drugo? Kad to ispije, počinje plesati. Plesom se dovodi u trans.

Usta mi se suše. Okrenem se nadesno. Na posljednjoj freski djevojka je prošla inicijaciju, a sad je ropkinja odijeva i uređuje joj kosu. Dok je češljaju, djevojka zuri u mene; izraz lica joj je zamišljen, čak i ispunjen kajanjem, ali kao da je zadovoljena. Što ju je zadovoljilo? Koraknem naprijed.

U najvažnijem, predzadnjem prizoru, paradoksalno skrivenom u udaljenom, zasjenjenom uglu prostorije, djevojka se konačno gotovo potpuno razodjenula. Okrenuta nam je leđima. Puteno joj je tijelo bijelo i prekrasno; doima se božanstveno i potpuno uzbuđena, kao da reagira na neki intenzivan erotski podražaj.

Srce mi udara. Uviđam što se događa. Djevojku bičuju.

10

„ŠTO TO ZNAČI? Ne razumijem.“

Povučem se od freski.

Marcus me proučava na polusvjetlu vile kao da gleda kroza me ili u mene, *daleko u moju prošlost*.

„X, očito je da je to inicijacija.“ Glas mu je posve smiren, gotovo neprirodno miran. Moj je znatno razdraženiji.

„S čime je to povezano?“

On ništa ne odgovori.

„Marc, reci mi. Objasni mi te freske. Zašto si me doveo ovamo?“

Vlada gotovo potpuna tišina. Izvana dopire ptičji cvrkut i udaljeni zvuci jutarnjeg prometa. Vila misterija doima se prigušeno, kao da ju je naš razgovor sablaznio i oskvrnuo. Ali kako se može oskvrnuti *ovo*? Ponovno zurim u djevojku na najudaljenijoj, najznačajnijoj fresci. Tada proučavam druge slike.

Tko je nacereni bog zavaljen kao da je pijan? Što na svom srebrnom pladnju nosi žena ovjenčana lovorom? *I zašto, do vraga, bičuju djevojku? Zašto ona to prihvaća?*

Freske postavljaju previše pitanja. Ne želim ostati ovdje i analizirati ih. Štoviše, uskoro će navaliti turisti. A i sama naša prisutnost ovdje izgleda mi kao prekršaj. Jednostavno pogrešno.

„Marc, možemo li otići odavde?“

„Naravno.“ On pokaže prema osunčanom četverokutu otvorenih vrata. „Možemo ići ovuda, a onda...“

Ne čekam da dovrši. Hitro prekoračivši prag, nađem se na otvorenom, ali nisam vani, nego u nekoj vrsti unutrašnjeg dvorišta, s profinjenim, zelenim, bakrenim kipom Merkura na postolju, s vitkim i prekrasnim nagim dječakom s krilima na skočnim zglobovima. Ne sjećam se tog kipa.

„Ali odavde nema izlaza!“

„Čekaj, X. Samo skreni lijevo.“ Lijevo? Požurim, spotičući se preko neravnog kamenja. Misli su mi kaotične. Jesu li mlade rimske nevjeste koračale ovim istim hodnikom? Nage i gipke ispod svojih tunika, u grimiznim kućnim sandalama isprepletenim zlatom, jesu li ulazile u zamračenu odaju gdje ih je čekao bič?

I kakve to veze ima s Marcom ili sa mnom ili s nama?

Izgubljena sam. Hodnici se protežu s obje strane. Marc je iza mene i spušta nježnu i umirujuću ruku na moje rame, vodeći me, ali ja ustuknem od njega i koračam nekim drugim mračnim prolazom. Ne želim osjetiti njegov dodir. Stisak njegove ruke previše me zbunjujuće podsjeća na prethodnu noć.

Na to kako me nemilosrdno razodjenuo. Kako je nježnom, ali dominantnom snagom, jedva osjetno prožetom ljutnjom, pritisnuo moje lice u jastuk.

A ipak mi se to svidjelo. Uistinu. Razgolitio me, otvorio me, progutao me. I to mi se svidjelo. Kao i to što sam se predala njegovoj žudnji, to što me progutao kao da sam tek uhvaćen ricci, morski ježinac kojeg poslužuju u boljim restoranima Posillipa. Ako nastavim razmišljati o tome, o božanstvenosti seksa, ponovno ću se predati. Ali u ovom trenutku moji su štitovi podignuti.

„Kojim putem?“

Glas mi je ispunjen napetošću; Marcus me ponovno umiruje: „Ovamo, X, samo prođi ovuda.“

Sad već trčim. Očajnički mi je potreban svjež zrak na licu, a ne ova drevna prašina. Zato žurim mračnim hodnikom, pokraj freski i mozaika. A onda vidim žuto livadsko cvijeće kako se njiše na kampanijskom suncu - izlaz iz labirinta. Naposljetku istrčim na sunčevu svjetlost i ljetni povjetarac te duboko udahnem od olakšanja.

Zadihana sam. I samo malo uspaničena.

Dotjeran niski muškarac u bijelim trapericama je otišao. Drevna rimska cesta proteže se u daljinu, okružena rimskim grobovima i rimskim kućama. Vlada potpuna tišina. Osvrćem se oko sebe jer me to na nešto podsjeća. Ali ne znam na što.

Tada se prisjetim. Sablasno nalikuje na Los Angeles. Na suncem obasjanim ulicama nema ni žive duše. *Ovuda nitko ne hoda*. Ponekad me kalifornijski gradovi bez pješaka podsjećaju na gradove pogođene epidemijom

ili prirodnom katastrofom. I ponovno sam na takvom mjestu. U gradu mrtvih.

Marcus je izašao za mnom na dnevnu svjetlost.

„X, oprost. Nisam te želio uznemiriti.“

„Nisi me uznemirio.“ Glas mi je ispunjen zlovoljom. „Nisi me uznemirio. Hoću reći... O, Bože.“

„Hoćeš li sjesti?“

Da. Zaista trebam sjesti. Osvrćući se oko sebe, ugledam komad rimskog stupa od bijelog mramora oblikovan kao sjedalo. Odem do njega i sjednem. I zurim u svoje lakirane nokte na nogama.

U nokte koje sam lakirala s Jess. Kako bih sad voljela biti s Jessicom u svom stanu, da se smijemo, ogovaramo i pijemo jeftini chianti iz samoposluživanja, da razgovaramo o smiješnim zgodama iz Dartmoutha. Sad se sve promijenilo. Moj bezbrižni izlet u Napulj pretvorio se u nešto mračno i drukčije. U nešto bolje i lošije. Doživjela sam veličanstveni seks, seks koji možda mijenja i sam moj život, ali sad je sve postalo ozbiljno, misteriozno i uznemirujuće. I čudno.

Udišući mirise suncem obasjanih biljaka i cvijeća, koji uživaju u zapuštenom dijelu arheološkog nalazišta, okrenem se na svom mramornom prijestolju i kažem: „Dobro, Marc. Reci mi.“

„Pitaj me što god želiš.“

„Rekao si mi da su ljudi prije radili takve stvari, ono što je prikazano na freskama?“

„Da. Radili su to.“ Promatra me ne trepćući. „Još uvijek to rade.“

Zagonetka se razotkriva.

I ne sviđa mi se što sam otkrila. Uopće mi se ne sviđa.

„Misteriji još postoje?“

On se osmijehne. Suzdržano.

„Da.“

„Gdje? Kako? Kada?“

„U cijeloj Italiji, ponekad u Francuskoj i Britaniji i drugdje. Ali uglavnom u Italiji.“

„Tko to radi?“

Marc odmahne glavom.

„Ne mogu ti reći.“

„Marc, rekao si da te mogu pitati *što god želim*.“

„Možeš pitati što god želiš o *meni*. Ali ne mogu razotkriti privatnost drugih ljudi.“

Je li to pošteno? Ne znam. Uopće ne znam što bih mislila. Prijeteća istina previše me uznemiruje. Trudim se postaviti iduće pitanje.

„Dobro, kakvi se ljudi time bave?“

„Uglavnom su bogati i kulturni. Inteligentni i obrazovani.“

„Zašto?“

On slegne ramenima, kao da je pitanje nedostojno njega, a možda i *mene*. Nije mi stalo. Nastavim.

„Kad se obavljaju misteriji?“

„Misteriji se održavaju svakog ljeta. Počinju u lipnju i završavaju u kolovozu ili rujnu.“

„Znači da počinju uskoro?“

„Da.“

Moram postaviti to pitanje. Ne želim ga postaviti. Ne želim to pitati. Ali nemam izbora. Marc je u pravu: ne možemo nastaviti hodati ako ne znam istinu, a ako je saznam, možda više neću htjeti ostati s Marcom. Život mi se možda ponovno mijenja, drugi put u jednom danu.

Polagano izgovaram riječi.

„I ti si dio toga, zar ne?“

On kimne glavom.

„I želiš da i ja budem dio toga, je li tako?“

Strašna pauza.

„Da.“

Otresem se na njega.

„A što će se dogoditi sa mnom, Marcuse? Hoću li i ja biti poput one Rimljanke na fresci? Hoće li me *bičevati*?“

On ne odgovara. Vjerojatno mi je drago što ne odgovara.

Iznad svijetlocrvenog cvijeta s moje lijeve strane leprša pčela, ispunjavajući tišinu svojim užurbanim zujanjem. Marc se udalji od mene, promatrajući staru rimsku trgovinu. U njoj je mramor-ni pult s brižno urezanim krugovima.

„Ova mjesta, ove trgovine“, kaže on. „Od svih prizora u Pompejima najviše su me ganule *ove male trgovine*.“ Promatra pult i suosjećajnom rukom miluje umorni mramor. „Te su udubine upotrebljavali za zdjele iz kojih su posluživali vruću hranu. To su bile trgovine s kuhinjom. Restorani brze hrane.“

Široko zamahne rukom.

„X, zar je ne vidiš? Vidiš li ovu užurbanu Rimljanku, domaćicu, kako poslužuje za pultom, tjerajući muhe s govedine, otirući ruke u pregaču, pitajući se kako je njezin suprug u legiji?“ Zastane. „To me uvijek gane. Ta živa povijest. Oživljena ljudskost. Plemenita tragedija običnog života.“

Marc se okrene. Zakorakne prema meni i na trenutak u njegovu držanju i izrazu njegova lica osjetim prijetnju. To je muškarac koji je navikao dobiti što želi. Možda je spreman i na nasilje ako nešto ne dobije. Tada zastane i progovori:

„Flagelacija je dio misterija.“

Samo što ne opsujem.

„Ti to čak i ne pokušavaš poreći, Marc? Priznaješ? Priznaješ da tuku žene?“

„To je pogrešna riječ. Potpuno pogrešna.“

„Oh. Dobro. Baš sam glupa. A koja je onda prava riječ? Tresnuti? Udariti? Koja je *prava riječ*, Marc?“

„Bičevanje. *S pristankom*. Cijeli je smisao u tome da iskušenik pristane pristupiti inicijaciji. Taj muškarac ili žena moraju se dobrovoljno prijaviti i pokoriti; nitko ih ne prisiljava. Ako iskušenik ne pristane svojevolutno, misteriji su oskrvnuti i besmisleni. Iskušenik ne može primiti veliku tajnu. Ne može doseći konačni misterij koji sve preobražava, peti misterij, *katabazu*.“

„Znači, ljudi žele sudjelovati. Kao nastrani masoni.“

Marc tužno odmahne glavom, uputivši mi privlačan osmijeh ispunjen opraštanjem. Iznenada, sasvim naglo, najradije bih ga tresnula, ali istovremeno i poljubila. Zapravo, možda ga još *više* želim poljubiti, sad kad ga pomalo i mrzim. Rado bih ga razbjesnila; rado bih ga naljutila, tako da krene za mnom kao što je učinio prethodne noći, dok me lovio uz stube, a bijeli su mu zubi žudjeli da me proguta.

Progutao me je kao morskog ježinca kakve prodaju u Posillipou.

Proklet bio. Proklet bio.

„Alexandra?“

Nemoj ga pogledati, X, *nemoj ga ni pogledati*.

Marc sjedne na drugi komad rimskog stupa i nagne se naprijed, tiho govoreći.

„Alex, misteriji su stari možda i tri tisuće godina. Protežu se sve do drevne Grčke, do gajeva i mirti Atike. To nije vic, kao ni bezvezni kult koji vode budale u smiješnim kostimima.“ Njegov glas dopire do mene, dodiruje me njegov elegantni engleski naglasak; može li glas izazvati uzbuđenje? Kako to može biti? Što da napravim? Da zatvorim uši?

Zasad moram slušati.

„Misteriji utjelovljuju seksualne, emocionalne i duhovne istine koje te vode *bliže vlastitoj duši*. Ja sam iniciran kad sam bio vrlo mlad; ono što sam naučio sad je dio mene, utkano je u mene. Misteriji su mi pružili užitak i otkrivenje koje ne mogu ni opisati, ali čeznem za tim da ih podijelim. Čeznem za tim da taj intenzitet podijelim s *tobom*, X.“

„I zato bi htio gledati kako me svlače i tuku?“

„Želim da iskusiš radost i istinu koje sam i sam doživio. Da možemo biti istinski zajedno.“

„A bičevanje izaziva radost?“

Marc zatrese glavom.

„Dobro.“ Uzdahne. „Dobro. Oprosti mi.“ Prolazi prstima kroz svoju crnu kosu. „Možda ti to nisam trebao reći odmah sada, možda sam se zanio.“

Ustanem.

„Znate, lorde Roscarricku, nisam sigurna da postoji pravi trenutak u kojem biste mogli reći: 'O, usput, jako mi se sviđa mlatiti žene dok se pretvaram da sam rimski senator...'„

„X, čekaj.“

„Ali drago mi je da si mi rekao. Sad se mogu vlakom vratiti u Santa Luciju.“

„X!“

Glas mu je strog. Na trenutak se osjećam kao neposlušno dijete. Zbog toga sam još bjesnija. Ali ne kažem ni riječi dok on govori.

„X, ovo sam ti pokazao zato što muškarcu koji je iniciran u peti misterij nije dopušteno imati ozbiljan *odnos* s osobom koja nije inicirana. To su pravila.“

„Molim? Kakva pravila?“

„Drevna, ozbiljna pravila.“ On slegne ramenima. „Ta se pravila strogo provode.“

„Hoćeš reći da ne možeš biti sa mnom ako ne pristanem na ovo? Na sve te *rituale*?“

„Da. Bojim se da je upravo tako. Zapravo uopće nisam smio provesti noć s tobom ali, kao što sam rekao, oslabila si mi volju, X. Nisam se mogao oduprijeti. Ali sad moram, osim ako ne pristaneš. I zbog tvoje i zbog moje sigurnosti.“

Prezirno otpuhnem.

„To je nekakva prijetnja?“

„Ne! Ništa ti se neće dogoditi ako ne pristaneš, naravno. Ali nikad se više ne smijemo sastati. Jer je želja, barem s moje strane, jednostavno prejaka.“ Oči mu tužno blistaju. „Ali misteriji nisu priča strave i užasa, Alex, oni su božanski, oni su dar. Obećajem ti da ćeš shvatiti ako pristaneš. Ali to je tvoj izbor, to mora biti tvoja, samo tvoja odluka.“

Na neki mu način želim pružiti posljednju priliku. Doima se tužno, hladnokrvno i savršeno dok sjedi ondje, na toplom suncu, bez i kapi znoja. Samo je jedan uvojak neposlušne tamne kose pao preko fatalno privlačnih plavih očiju, kao da se s neba spustio anđeo muške ljepote, primijetivši: „O, previše je savršen, neka mu ovaj pramen padne preko čela.“ A zato je, dakako, još više *perfetto*. Čvrste čeljusti, samo s dvodnevnom bradom; čvrsta i od sunca potamnjela prsa; oblik njegovih jagodica, ukošenih, agresivnih i prekrasnih.

Dosta. *K vragu* i njegova savršenost. Može biti zgodan, ali ni zbog koga neću pristati na bičevanje.

„Ciao!“

Ustajem i vrlo brzo hodam, unatoč sve većoj vrućini. Čujem njegov glas kako me doziva:

„X. *Per favore, ricordati di me.*“

Ne obraćam pažnju na njega i grabim naprijed. Ispred sebe, na samom kraju rimske ceste, vidim prve turiste koji svi nose potpuno iste bejzbolske kape i fotografiraju isti dio rimskog kazališta.

Pompeji. Uh. Najradije bih pljunula. Bila sam uzbuđena kad smo stigli ovamo. Sad je sve nekako pogrešno. Sve je upropašteno.

Uskoro sam duboko u gomili turista, a onda izlazim kroz prometna okretna vratašca dok svi prolaze u drugom smjeru, i svjesna sam da sam donijela pravilnu odluku.

Ali u mislima ipak čujem njegov glas.

„*Per favore, ricordati di me.*“

Zašto bi to rekao?

Alexandra, zaboravi. Zaboravi njega, freske i misterije. Zaboravi sve. Tamnokosi muškarci u kafićima osmjehuju mi se preskupim blještavim osmijehom dok trčim nizbrdo prema stanici za Villa dei Misteri i vlaku Circumvesuviana koji vozi u Napulj.

Molim te, ne zaboravi me.

11

„T o JE OD NJEGA zapravo bilo vrlo mudro.“

„Zašto?“

Jessica se namršti prema suncu, legne na leđa i podigne Ray-Ban naočale na svom elegantnom nosu.

„Razmisli o tome, mala.“

Ležimo na plaži u Posillipu, na gradskoj plaži za koju je dnevna ulaznica pet eura i na kojoj previše djece vrišti, prska se i udara loptu dok ih nadgledaju njihove krupne, debele napuljske mami-ce pušeći Mild Seven na kojima ostavljaju mrlje od žarkocrvenog ruža. Talijanke imaju više šminke na plaži nego ja na ulici. Nisam sigurna što mislim o tome.

Ali ovo je prva uistinu vruća nedjelja ovog ljeta i svi su sretni i nasmijani i raduju se dugačkom napuljskom ručku s bijelim vinom i velikim porcijama kasate. Svi osim mene. Ja sam sumorna i zamišljena.

Ne zaboravi me?

Zašto su te riječi mudre?

„Dobro, predajem se, zašto je to mudro?“

„Zato što te tjera na razmišljanje, X. Ako želi da mu se vratiš, a sigurna sam da je tako, najbolje je da te navede da se pitaš, da budeš nesigurna i zbunjena.“

„Molim?“

„To što je rekao može se protumačiti na više načina. Je li htio reći: 'Ne zaboravi me, jer me nikad više nećeš vidjeti'? Ili možda: 'Nemoj me zaboraviti jer sam najprivlačniji muškarac kojeg ćeš ikada vidjeti stoga me moraš zapamtiti'?“

„Baš ti hvala.“

„Ili je to možda mislio onako čežnjivo, tragično, svjestan da će ga *'ndrangheta* ubiti sljedećeg tjedna na cesti prema La Saniti pa ćeš lorda R. vidjeti samo kao još jednu žrtvu na naslovnici *Il Mattina*.“

Jessica se nasmije, podigne sunčane naočale i namigne mi. Onda popravi vrpцу bikinija. Sunce *prži*. Njezin je bikini nov, moderan i smaragdno zelen, možda od Ferragama? Ili barem vrlo dobra imitacija Ferragama, proizvedena u nekoj tvornici u Casal di Principeu kojom upravlja *camorra*.

Moj bikini nije ni sličan njezinom, nije nov, nije moderan i nije smaragdnozelene boje koja izgleda neočekivano dobro na koži potamnijeloj od kampanijskog sunca. Moj je nježno ružičast i izgledao je zgodan u Kaliforniji. Ali ne i ovdje. *Bože*. Duboko čeznem za novom odjećom. Ali nemam novca. Dojadio mi je natezati kraj s krajem.

A onda se, naravno, dubok, seksi glas javlja u mojoj glavi. On. U krevetu. Sa mnom. Uzima me kao kralj i kaže: „Kupit ću ti stotinu prokletih haljina.“

Ne! Naglo sjednem na svom ručniku, kao da me nešto ubolo. Što to nije u redu sa mnom? Kako uopće mogu razmišljati na taj način? Ako za Marcom žudim djelomično, makar i samo malo, zato što je bogat, kakva sam ja to osoba? Nekakva sponzoruša? Drolja? To nisam ja!

„Jesi li dobro?“

Jessica se protegne i spusti ruku na moju.

„Jesam. Nisam“, otresem se na nju. „Sve je u redu.“

„Ha?“

„Dobro, upravo sam shvatila da sam dala nogu milijarderu.“

Jessica se smijucka.

„Da, to je nezgodno.“

Ona pusti moju ruku i uzme svoj Marlboro Lights i upaljač sa slikom Balotellija. Nekakav nogometaš. Crn, zgodan Talijan.

„Hajde mi ponovi, Beckmannova: zašto si mu dala nogu?“

Otpijem malo hladne mineralne vode, mrštim se i durim, a onda joj odgovorim: „Zato što je u nekakvom nastranom kultu. Misterijske religije.“

„A što je to zapravo?“

„Nekakav sablastan drevni religijski grčko-rimski kult. U kojem bičuju žene.“

Jess podigne glavu sa svog ručnika i kimne.

„Da? I u čemu je problem? To je još uvijek bolje od mokasinki.“

„Jess.“

Poprskam hladnom vodom njezin vruć, osunčan i nauljen trbuh, a ona zavrišti i nasmije se.

„Gaduro.“

Smijemo se zajedno, kao stare prijateljice i to je sjajno. Na trenutak se oblaci razilaze, moje se sumorne i turobne misli povlače i glava mi je čista kao jutrošnje nebo iznad napuljskog zaljeva, kao more koje se proteže do svjetlucavih, nazubljenih vrhunaca Caprija. Jednog ću dana otići na Capri.

„Ne, ozbiljno“, kaže Jess. „Zašto i kako ti misterijski tipovi, ti frajeri u togama, vole tući žene?“

„Ne, ne tuku ih. To je flagelacija. Ritualno bičevanje. To je erotski ritual podložnosti.“

„Znači, slično je BDSM-u. Je li tako?“

„Pretpostavljam.“ Ispijem i posljednji gutljaj San Pellegrina i zavrnem čep. „Marc je naglasio da je to dobrovoljno i s pristankom.“

Lice joj se iznenada uozbilji. Ona sjedne.

„Znaš, X, na svijetu ima gorih stvari nego što je malo grube predigre. Imala sam dečka koji se bavio skejtanjem. Do vraga, imao je trideset godina, a ja sam ga morala gledati kako preskače preko deset centimetara visokih prepreka i pretvarati se da sam zadivljena. E, to je bilo gadno.“

„Ali ipak, bičevanje? To je nastrano.“

„Možda i jest. Što znači da je Marc malo nastran, i što onda? X, svi su oni duboko u duši pomalo nastrani. A ako pitaš mene, i sve su žene takve, samo što smo to morale potisnuti zbog patrijarhalnog društva.“ Jessica ugasi cigaretu u pijesku nemarnim pokretom, koji nekako izgleda napuljski. Nastojim ne pokazati negodovanje. Ona nastavlja.

„Znaš što kažu: nijednu ženu nikad nije privukao muškarac odjeven kao liberal.“ Smijem se tim riječima, ali Jess se ne zaustavlja: „Zar te to barem malo ne privlači, X? Zašto ne bi barem pokušala, dobra curice? Vrijeme je da istražiš vlastiti libido. Imaš ga, zar ne?“

„Rekla sam ti.“

„A, da, najbolja ševa tvog života. Da. Rekla si mi sve o tome, mala. Strgnuo ti je odjeću i to ti se svidjelo, je li?“

„Da, pomalo. Dobro, jako mi se svidjelo.“

„Možda će ti se onda svidjeti i druge stvari. Seks utroje. U četvero. Lezbijske igre u kostimima. Vožnja u Ferrariju s neodoljivo privlačnim milijarderom dok ste oboje goli. Baš te žalim.“

Vratim praznu bocu od vode u svoju torbu kao uredna i razumna djevojka. Jess je možda u pravu. Ali malograđanka X još se vrlo jako odupire. Kod Marca ima previše stvari koje se ne uklapaju, čak i kad zanemarim misterije. Jedva prisutna, ali stvarna prijatna. Dojam suzdržanog nasilja. Zanimanje policije za njegovu palaču. Zagonetna smrt njegove supruge.

Jess se podupre na lakat pušeći drugu cigaretu i otvoreno mjerka nekakvog Talijana u kupaćim gaćama. Pokraj njezinog lijepog profila zagledala sam se u neobičnu zgradu na kraju plaže. To je golema vila, veličanstvena i povijesna palača.

Izgleda kao da je sagrađena u petnaestom stoljeću i prilično je ruševna. Prozori su mračni i zlokobni, iz krova rastu palme. Zašto? Zašto je prazna? Na fantastičnom je mjestu iznad plaže Posillipo, s pogledom preko napuljskog zaljeva na Vezuv i more. Kad bi je netko obnovio, mogla bi vrijediti i deset milijuna dolara.

A ipak propada?

„Zove se vila Donn' Anna“, odsutno kaže Jess, slijedeći moj pogled. „Kažu da je ukleta. Svih tristo prostorija. U njoj su se održavale orgije.“

Promatram zgradu. Grad me još uvijek prilično zbunjuje. Moram više saznati. Više naučiti. Bolje shvatiti. Nikad se neću vratiti Marcu Roscarricku, ali želim znati zašto je takav kakav jest i zašto je Napulj tako slomljen. A ujedno i tako neodoljiv.

Tome se posvećujem. Čim sam se vratila u stan, pomalo opijena prevelikom količinom rozea na sniženju, otvaram laptop. Ali prije nego što uspijem u tražilicu upisati „misterijske religije“, ugledam obavijest. Dobila sam *mail*. Od mame. Predmet je: „Dolazim te posjetiti!“

Molim?

Pomalo zatečena otvaram poruku.

Bok, Alex!

Poruka je tipična za moju mamu, napisana bez daha, s puno ljubavi i točkama i zarezima na pogrešnim mjestima. Ali smisao je jasan: mamina najbolja prijateljica Margo, koja je mnogo bogatija od nas, putuje s prijateljima na odmor u Amalfi i mama će joj se pridružiti. Dio svoje

dragocjene uštedećine potrošit će na zrakoplovnu kartu do Italije kako bi posjetila svoju milu kćer i provela ugodan odmor. Stići će za tri dana.

*Znam da ne bi, htjela da ti majka, pokvari izgleda stoga ne brini,
neću dugo ostati, mila! Ali, možemo provesti nekoliko dana u Napulju.
Jako želim kušati delizioso sladoled!*

Zatvorim *mail*. Moja draga, zaštićena, malograđanska američka majka. Što će ona pomisliti o Napulju? Imam osjećaj da taj grad neće biti u skladu s njezinim uljepšanim i romantičnim snom o Italiji. Ali drago mi je što dolazi. Nedostaje mi, nedostaje mi cijela obitelj. Mama i ja smo bile vrlo bliske; bila je sjajna mama dok sam bila malena i nije ona kriva što mi je dojadio San Jose i brza hrana.

Što ću joj, zaboga, reći o Marcu? O bilo čemu?

Odlučim da ću taj problem rješavati drugi put. Umjesto toga potražim termin „misterijske religije“ i čitam.

Misterijske su religije cvjetale u cijelom grčko-rimskom svijetu od petog stoljeća prije Krista do kraja Rimskog Carstva, oko 400. godine nove ere. Glavna i prevladavajuća značajka misterijske religije jest tajnovitost povezana s ritualima inicijacije koji iskušenika dovode do duhovnog otkrivenja. Najčešći misteriji grčko-rimske antike bili su eleuzinski, ali su čuveni bili i orfički, dionizijski i Mitrini misteriji.

U kojem misteriju Marc sudjeluje? Dvije minute istraživanja dovoljne su da zaključim kako je vjerojatno riječ o Dionizovim misterijima, nekoj njihovoj varijanti ili kombinaciji.

Dionizijski misteriji bili su uspostavljeni diljem cijelog grčkog svijeta. Dioniz je bio grčki bog vina, ali i bog plodnosti i vegetacije.

Iskušenici i iskušeniце išli su različitim putovima. Sljedbenice su bile poznate kao Menade, „podivljale žene“ ili Bahatnice, „Bakhove žene“. Inicijacija za žene uobičajeno je uključivala opijanje i pjesmu, a ponekad i razuzdan ples (pa čak i zavijanje poput divljih životinja). Općenito se vjeruje da je dio inicijacije u kult obuhvaćao intenzivnu seksualnu aktivnost, od flagelacije do orgija, a možda i više od toga.

Možda i više?

Iduća tri sata zaokupljena sam bizarnim svijetom Orfeja i boga ekstaze. No moje istraživanje završava kad se moje umorne, glupe i rastresene misli

razotkrivaju ispisujući riječi „Marc Roscarrick“. Zašto? Zašto mučim sama sebe? Samo želim znati. Iako nisam potpuno sigurna što želim znati.

Na vrhu stranice pojavi se najnovija vijest. Zijeajući zbog poslijepodnevnog alkohola, kliknem na prozorčić i nađem se na stranici koja se bavi slavnima. Na talijanskome. Tekst je podjednako uzbuđen kao i majčin *mail*.

Čitam s mukom prevodeći.

Saznajem da je *molto bello e scapolo* („vrlo zgodan i neoženjen“) lord Roscarrick viđen u Londonu na nekom festivalu talijanskog filma.

Uz vijest je i mala fotografija koju klikom povećavam. Prikazuje Marca kako izlazi iz pomodnog restorana u zapadnom Londonu, osmjehujući se *paparazzu* onim suzdržanim, tužnim, blistavim osmijehom. Kamera je uhvatila i nekoliko djevojaka koje su s njim u društvu, a sve su, dakako, lijepe. Dugonoge poput ždrebad, poput milijarderovih ponija za polo. Prekrasne, skupe žene. Pomodne Engleskinje i Talijanke. Jesu li i one iskušene?

Znam samo jedno: mogla sam biti ondje. Na toj fotografiji. Da sam željela. Ali nisam.

Zatvaram stranicu sa žestokim ubodom ljubomore i melankolije, ali i s dubokim osjećajem olakšanja što je gotovo.

Ciao, bello.

Tri dana poslije moja majka doputovala je iz San Francisca.

Sretna je, uzbuđena, ošamućena od vremenske razlike i samo što ne trči dok se iza nje Jessica i ja mučimo s njezinim torbama, smijući se i praveći grimase. U taksiju koji nas vozi u Santa Luciju majka čavrlja o svemu i ničemu. Rezervirala je sobu u prilično jeftinom hotelu u blizini mog stana; ostavljamo je u prašnjavom predvorju, pretpostavljajući da će joj trebati nekoliko sati da se odmori i opusti, ali deset minuta poslije, sijede kose još vlažne od tuširanja, zvonu na ulazu, ulazi u moj stan, zgrabi me za ruku i kaže: „Mila! Odvedi me u Gran Caffè Gambinus! Čula sam da je to elegantan lokal - spominju ga u svim vodičima!“

Inače bih oklijevala, u strahu da ću naletjeti na Marca. Ali znam da je u inozemstvu. Mama i ja možemo otići kud god želimo.

Dopustivši mami da me uzme pod ruku, izlazimo na Via Santa Lucia i na kasno poslijepodnevno sunce. Mama još brblja o tatinom golfu, njegovoj mirovini i mojoj braći.

Hodamo. Ona priča. Hodamo i ona priča, a ja se odjednom zagledam preda se. Srce mi je u grlu. Prelazimo širok, prazan popločan trg Piazza del Plebiscite, dok sunce u ružičastim nijansama zapada iznad Anacaprija.

A Marc Roscarrick hoda ravno prema nama.

Nije me vidio. Zaokupljen je telefonskim pozivom, pogleda usmjerenog nekamo nalijevo.

„Mama, brzo, idemo ovamo.“

„Što je?“ Zbunjena je. „Ali, eno Gambrinusa, mila. Ondje je.

Povučem je.

„Mama, ovuda!“

„Što se događa?“

Majka mi je malo uznemirena. O, Bože. Prekasno je.

Udaljeni smo tri metra. Marc hoda ravno prema nama. Podigne pogled i ugleda me.

Ne možemo izbjeći jedno drugo.

12

OSMJEHNE MI SE, osmijehne se i mojoj majci, kao da se između nas nikad nije dogodilo ništa neprimjereno. To je onaj isti samopouzdan, zgodan i tužan, muževni osmijeh. On ispruži njegovanu ruku. Odijelo mu je besprijeckorno, tamnosive boje, gotovo crne. Košulja je zasljepljujuće bijela, sa svilenom kravatom u boji akvamarina i jaglaca. Bila sam zaboravila koliko je visok.

„Buona sera, X.“

„Ovaj...“ Zbunjena sam i mucam kao budala, pogledavajući i mamu i Marcusa. „Ovaj... ah... mislim...“

Moja mama. O, Bože. Zagledala se u Marca kao da je Isus koji se upravo spustio s nebasa da joj pokloni novu Bulgarijevu torbicu. Izraz njezina lica odaje skoro obožavanje nedvojbeno prožeto željom. Moja mama osjeća *poriv*.

Što je još gore, osjećam primjesu stida zbog nje: sad je promatram Marcovim očima: debela Amerikanka u odjeći iz trgovačkog centra, u Gapovim trapericama, razbarušene sijede kose. Što će Marc pomisliti?

Ali zašto bi mi, do vraga, trebalo biti stalo do toga što Marc misli? To je *moja mama* koju volim, a on može ići k vragu sa svojim glupim prekrasnim odijelima. Kakvo pravo ima praviti se nadmoćnim?

A zašto sam toliko bijesna na sebe ako mi nije stalo do njega?

„X?“

Moje misli prekida Marcov glas. Smiren, ali čvrst.

Naglo se vratim u stvarnost. Stajala sam ondje bjesneći dvadesetak sekunda. I Marc i mama me gledaju.

„Oprostite. Uh... ispričavam se.“

Daj, Alexandra, saberi se.

„Mama, ovo je Marc. Marc Roscarrick. On je... on je...“ *Progovori već jednom.* „Moj prijatelj.... prijatelj kojeg sam ovdje upoznala. Hoću reći, u Napulju.“

Grozno.

Žurno nastavim.

„A ovo je moja mama, Marc. Angela. Iz San Josea. Došla je na odmor. Idemo u Gambrinus na kavu.“

Marc pruži preplanulu ruku, uzme ruku moje majke, podigne je do usana i neprimjetno je, graciozno i uljudno poljubi, onom zabavnom bezbrižnošću Starog svijeta.

„Veliko mi je zadovoljstvo“, kaže Marc, zagledajući se duboko u njezine kalifornijske oči skrivene naočalima.

Mislim da će mi se mama onesvijestiti.

„Zar to nije krasno!“ uzvikne ona nekakvim visokim glasom, kao da je nedavno udahnula helij, glasom koji od nje doslovno nikad nisam čula. „Jako je lijepo što smo se upoznali! Krasno!“

O, Bože.

„Mama, ovaj, Marc i ja...“

Pokušavam joj objasniti naše poznanstvo, ali onda se postidim i glas mi utihne. Što joj mogu reći? Hej, mama, upoznaj Marca, on je milijarder i aristokrat koji se bavi prapovijesnim sadomazohizmom i nedavno me blaženo pojebao; hoćemo li zajedno na kavu? Pomalo i želim reći nešto takvo, naravno. Želim se hvalisati. Želim joj reći da sam ja, Alex Beckmann, marljiva kći, već dvaput za redom usidjelica godine, *uhvatila prekrasnog milijardera. A onda sam mu dala nogu.*

No zapravo nije važno što mislim jer mama radi ono što želi, ne mareći ni za koga drugog: pokušava govoriti talijanski.

Jedini je problem u tome što ne zna talijanski. Koliko znam, nikad dosad nije govorila nekim stranim jezikom. Pokušavajući suspregnuti crvenilo, odupirući se potrebi da prekrijem oči od sramote, uporno zurim u borove na rubu trga pokraj otrcane kraljevske palače, dok mama govori: „Aha! Dakle, ovaj, *buon gonna, senior.*“

Senior? Zar misli da je Marc Španjolac? Mama, prestani. Molim te.

„*Due...*“, zamuckuje. „*Senior Rascorr:...Mie amigo.*“

Molim te, prestani, mama.

Ona naposljetku zašuti, shvaćajući da radi budalu od sebe i vidim da se zacrvenila; rumenilo joj izbija na obrazima i očito se stidi. Zašto bi je Marc ponizio na takav način?

Prije nego što ga uspijem udariti ili izazvati scenu koja će mu skrenuti pažnju tako što ću napasti jednog od golubova, Marc se osmijehne, blago je dodirne po ramenu i nasmije se onim toplim, smirenim osmijehom, govoreći: „Gospodo Beckmann, *per favore*, bolna je istina da većina Napuljaca ne zna talijanski, stoga se uistinu ne trebate truditi zbog mene.“

To je samo malena šala, ali *upravo* takva koja oslobađa moju majku neugode i sad se ona smijucka kao djevojčica, zaboravivši na poniženje. Ali moja se zbunjenost vraća u stilu. Marc je rekao upravo ono što je trebalo reći, moja mama je izvan sebe od radosti, a ja bih najradije odletjela u Rim.

„Namjeravale ste otići u Gambrinus?“

Marc se obraća meni.

„Da...“

„Bi li mi dopustila da tebe i tvoju šarmantnu majku počastim aperitivom? Bilo bi mi pravo zadovoljstvo.“

Ne mogu odbiti. Zna da idemo u Gambrinus. Moja mama sad podsjeća na psa kojemu su obećali jedan od onih odrezaka od tristo dolara iz Japana.

Popustim oklijevajući. „Naravno.“

I tako prijeđemo Piazzu del Plebiscite i, dakako, kad uđemo u Gambrinus, konobari se uskomešaju oko Marca, prateći ga do njegova stalnog stola, najboljeg stola u najboljoj kavani u Napulju, sve u stilu dubokih feudalnih naklona. Tada nas troje sjednemo, pijemo venecijance i promatramo živahnu Piazzu Trieste e Trento prepunu ljudi. Dok pića stižu i nestaju, Marc mojoj mami priča o napuljskom životu, a ona se smije, pijucka blistavo narančaste aperitive, gricka sićušne rolice s pršutom i ponovno se smije.

Na kraju Marc ustane i plati račun, ostavljajući velikodušnu napojnicu. Još jednom poljubi ruku moje mame - pretpostavljam da je tjedan dana neće oprati - i nestane u napuljskom sumraku.

Mama me pogleda. Zapanjeno odmahne glavom.

„Pobogu! Kakav *zgodan* muškarac! Zašto mi nisi rekla da imaš tako zgodne prijatelje? Ispričaj mi sve o njemu!“

Pričam joj neke stvari, a onda dodam i poneku laž. Kažem joj da smo se susreli na nekoliko zabava u Marechiaru i Chiaiaji. Kažem joj da smo prijatelji i ne objašnjavam dalje. Mama me promatra dok govorim, pijuckajući svog venecijanca. Kimne glavom i pojede posljednju slasnu minijaturnu *pizzu*. A onda kaže: „Nije baš ružan, je li?“

„Mama.“

„Što? Samo kažem.“

„I?“

„Alex, znam da imam skoro sto godina, ali nisam slijepa. I još sam žena.“

„Marc je O. K.“

„Pretpostavljam da je i bogat. Prema tome kako se ponaša i odijeva. Nekako je samopouzdan.“

Promrmljam nešto o izvozu i uvozu i da je milijunaš. Mama me promatra. Vrpoljim se na svom stolcu kao dijete koje se duri. To se moglo i očekivati. Ne znam zašto ljudi brinu zbog starenja. Ako se želite pomladiti, samo se družite sa svojim roditeljima. Za samo nekoliko minuta mogu vas ponovno svesti na cendravog, neodgojenog tinejdžera. Prava čarolija.

Ali želim promijeniti temu.

„Hoćemo li nešto večerati? Možemo na pizzu; u blizini mog stana, na Via Partenope, nalazi se zgodna *pizzerija*.“

Mama kimne i obriše usta ubrusom. Onda upita: „Je li oženjen?“

„Tko?“

„Mila.“

„Nije.“

„Zaručen?“

„Ne znam. Kako bih znala? Izlazi s manekenkama. S glumicama. Znaš već. S djevojkama koje se pojavljuju u časopisima. S poznatima.“

„Bogat, zgodan muškarac u potrazi za ženom.“ Izraz lica joj je lukav. Proračunat.

„Mama, ne pokušavaj mi naći muža. Ne opet. Sjećaš se kad si u San Joseu htjela da se udam za Jeffa Myersona.“

„Ima dionice u Appleu.“

„Ima metar šezdeset sedam.“

„Pa, mogao je nositi visoke potpetice na vjenčanju.“

Zajedno se nasmijemo. Među nama se ponovno uspostavio zdravorazumski odnos, ravnoteža majke i kćeri. Ustanemo od stola i ona me uhvati ispod ruke pa odšecemo do morske obale, restorana i *pizzerija* na Via Partenope. Dok jedemo pizzu mama mi priča o obitelji, o tome što se događa s mojim mlađim bratom Paulom (sportaš u prvoj ligi koji je trebao studirati medicinu) na Teksaškom sveučilištu u Austinu i kako se moj stariji brat Jonathan (povremeno se drogira i nikad se neće skrasiti) konačno sredio, našao simpatičnu djevojku i dobro plaćen posao kod Googlea pa bi se možda sad i mogao smiriti.

Prilično sam sretna dok je slušam, ispijajući *montepulciano*, doslovce najjeftinije vino na jelovniku. Mamine brbljarije za mene nisu novost - preko vikenda sam se čula s oba brata preko Skypea, kao što to radim svakog tjedna, ali ima nešto utješno u tome što je slušam dok govori, u njezinom toplom, srdačnom, bezbrižnom čavrljanju. To me vraća u San Jose, u prostranu obiteljsku kuhinju ispunjenu mirisima limuna i pečenja, dok se sunce ulijeva kroz prozore, a mama se trudi napraviti šerbet, smijući se što se posvuda razlijeva. Jedanaest mi je godina i sretna sam.

Imala sam sretno djetinjstvo; roditelji su mi bili dragi i srdačni. Voljela sam i braću. Čak je i naš pas bio zgodan. Sve zajedno kao da je nekakva tajna zbog koje se osjećam kriva, ali istina je. Sve do dvanaeste ili trinaeste godine bila sam potpuno sretna. U tinejdžerskim godinama obuzela me svojevrsna dosada ili je to možda bilo nešto više od dosade, egzistencijalni zamor, nešto duboko. Neka potreba koju nikad nisam uspjela zadovoljiti. Otputovala sam na Istočnu obalu na studij, nastojeći utažiti tu žeđ, ali ni to nije bilo dovoljno. Željela sam nešto *iskusiti*. Žudjela sam za nekakvim ispunjenjem. Život se ne može sastojati samo od pečenja kolača, šerbeta, djece i zgodnog psa, koliko god je to sjajno.

Mama završi s ogovaranjem. Odvedem je natrag u njezin hotel i poljubim je u predvorju; kažem joj koliko mi znači to što me došla posjetiti. I uistinu mi puno znači. Obećam joj da ćemo se naći ujutro u deset i otići u obilazak.

Tako i učinimo. I, kao što se moglo očekivati, sve krene nizbrdo.

Mami se Napulj ne sviđa.

Pretpostavljala sam da joj se neće sviđati. To nije mjesto koje bi joj se svidjelo. Previše je divlje, previše neobuzdano, previše smrdljivo. Kamo god

smo otišle, vidjela sam da se mršti na hrpe smeća, s neodobravanjem promatra grafite ili s otvorenim nezadovoljstvom zuri u vijetnamske prostitutke koje, sasvim neobjašnjivo, sjede na kaučima na sredini odvratnih, smrdljivih, uskih popločanih ulica u blizini Glavnog kolodvora.

Dio mene želi je razuvjeriti. Želim joj reći da skine svoje malograđanske naočale i ispod prljavštine i bijede pokuša uočiti ljepotu Napulja, vidjeti njegovu autentičnost, stvarnost i nevjerojatnu povijest. Da pogleda starice koje glačaju svete lubanje u špiljama groblja Fontanelle, kao što to rade već stoljećima; da zaviri kroz uske podrumske prozore u kućama izgrađenim nad rimskim hramovima, gdje postariji muškarci u mrežastim potkošuljama i dlakavih ramena jedu brokulu; da izađe na moj balkon i pogleda ulice koje su izgradili stari Grci, a onda se okrene prema zapadu i da joj srce ispuni ljepota boja sunčevog zalaska iznad Sorrenta - cassata u bojama izbljedjele ružičaste, blijedoljubičaste, crvene poput vina barolo i zelene poput pistacija, koje se naposljetku pretapaju u crnilo noći i dijamantne zvijezde.

Ali moja mama vidi prljavštinu i narkomane i to joj se ne sviđa. Čak joj se ne sviđa ni to što ima malo turista, iako je to jedna od glavnih atrakcija Napulja.

Sjedimo na terasi ispred kafića u starom dijelu grada, pokraj arheološkog muzeja, a ona izgleda umorno, namršti se i upita: „Zašto ovdje nikog nema?“

Okružene smo Talijanima koji prigovaraju, gestikuliraju, smiju se i svađaju. Jedva smo uspjele pronaći pristojan stol, ali moja se mama pita zašto „nikoga“ nema, čime želi reći: „zašto nema pristojnih ljudi?“, odnosno turista, njezinih sunarodnjaka, ljudi koji govore engleski, normalnih ljudi.

Mogla bih joj reći da su pobjegli od napuljske prljavštine i zločina, od ozloglašanih mafijaških organizacija, ali nisam sigurna da bi to popravilo njezino raspoloženje. A ni moje, uostalom.

Ako su ovi dani donekle razočarali moju mamu, i za mene su bili puni iskušenja. Nakon susreta s Marcom postala sam uznemirena, razdražljiva i zbunjena kao i prije; ponovno mi je počeo nedostajati. Još gore, kamo god bismo mama i ja otišle, sve me nekako podsjećalo na njega.

U katedrali smo vidjele veličanstvenu relikviju s krvlju svetog Januarija, što me podsjetilo na onaj božanstveni roze kojim me je ponudio uz ručak, Moscato Rosa. Svaka palača koju smo istra-živale na Via Toledu podsjetila me na onu jedinstvenu palaču, *Palazzo Roscarrick*.

Obišle smo i muzej Capodimonte, strogu burbonsku palaču, koja se ukočeno i osamljeno, bez posjetitelja, uzdiže na svom osunčanom brežuljku u prašnjavom parku. To je jedan od najvećih muzeja na svijetu i u njemu je

moja mama uistinu uživala sama sa slikama Rafaela, Ticijana, El Greca i Bellinija, a moju je pažnju prikovala jedna Caravaggiova slika.

Ta je slika bila *Bičevanje Krista*.

Što mogu? Mogu biti ljubazna prema svojoj lijepoj mami. Posljednjeg dana poslijepodne taksijem odlazimo na kolodvor; vlakom će otputovati niz obalu svojoj prijateljici Margo u Amalfi.

Četiri su sata poslijepodne. Mama pogleda konobara i ponosno kaže svojim sve boljim talijanskim: „*Un cappuchino, per favore.*“ Trudim se ne pokazati negodovanje. Zar sam i ja bila takva kad sam tek doputovala ovamo? Jesam li kapučino naručivala poslijepodne? Sad znam da je to pravi gaf. Jesam li špagete jela nožem i vilicom, kao mama? Vjerojatno. O, Bože. Sad mrzim sebe što osuđujem vlastitu mamu. Kakav kaos. Marc, što si to učinio?

Mama sjedi i pijucka svoj kapučino nastojeći ne gledati prosjake na drugoj strani velike čekaonice. Moram biti iskrena.

„Mama, žao mi je što ti se Napulj nije svidio.“

„Mila moja“, kaže ona. „Nije da mi se nije svidio, nego je samo *drukčiji*.“

„Sigurna sam da će ti se Amalfi više svidjeti. Prekrasan je. I čist.“

Njezina ruka dodirne moju.

„Nije mi stalo do Napulja. Ni do Amalfija“, kaže. „Stalo mi je do *tebe*. Do moje drage, jedine kćeri. Jako sam ponosna na tebe.“

„Zašto?“

„Zato“, odgovori ona, spuštajući šalicu. Duboko mi se zagleda u oči. „Zato što si pametna i prekrasna i zato što radiš ono što sam i sama trebala napraviti.“

Promatram je preko stola pitajući se o čemu je riječ.

„Alexandra, ti živiš. Živa si. Upoznajesh svijet. Kajem se što i sama to nisam učinila.“

„Mama? Što hoćeš reći?“

„X, volim tvog oca i obožavam sve vas troje, čak i Johnnija. Ali...“

Nikad nisam vidjela mamu da se, kao sad, muči s nekom unutarnjom istinom, s nečim što joj očito nanosi bol. Ona zuri u ostatke pjene svog u

pogrešno vrijeme naručenog kapučina, a onda ponovno podigne pogled prema meni.

„Znaš, Alex, *nikad nisam bila mlada. Onako, stvarno mlada.* A to je jako tužno.“

„Kako...“

„Nisam shvatila da sam mlada dok nije bilo prekasno. Molim te, nemoj da se to dogodi i tebi.“

I to je sve. Mama ustane jer njezin vlak već čeka. Pomažem joj odnijeti torbe do odjeljka i ona se naginje kroz prozor vagona da mi mahne na pozdrav, a u očima su joj suze dok vlak kreće; nečujno izgovori riječi: „Volim te“, a ja joj bespomoćno mašem. Promatram vlak dok kloparajući nestaje u daljini, a kad ga više ne mogu vidjeti, ispunjava me neizmjerena potreba da briznem u plač.

Ta me duboka, uporna tuga prati cijeli dan. Osjećam se kao povenule, prašnjave palme na Partenopeu. *Nisam shvatila da sam mlada... Nemoj da se to i tebi dogodi.*

Želim nešto iskusiti. Mlada sam. To je to. Nikad više neću biti u Napulju i imati dvadeset dvije godine.

Kasno sljedećeg poslijepodneva uzmem telefon. Onda ga spustim. Onda ga sakrijem ispod jastuka. Onda ga ponovno izvučem i okrenem broj i čekam brojeći sekunde.

„Si?“

„Buona sera. Ovaj...“

„Da?“

„Mogu li razgovarati s Marcom? Signorom Roscarrickom?“

„Tko je to, molim vas?“

„Alexandra. Hoću reći X. Recite mu da zove X.“

Nakon kratke pauze Marc se javi na telefon.

„Halo? X?“

O, Bože, taj glas. Taj naglasak. Najradije bih ga poljubila preko telefona. Htjela bih plakati na njegovu ramenu. A onda ga ponovno poljubiti.

„Alex?“

„Marc, ja... Bože, željela bih... žao mi je... Pitala sam se što radiš?“

„Hoćeš da se nađemo?“

Trenutak odluke. Odgovorim: „Da.“

„Dođi u Gambrinus.“

„Molim?“

„Naći ćemo se ondje večeras u sedam. Najprije moramo razgovarati.“

Veza se prekinula.

13

GAMBRINUS. Naravno. Ondje je sve počelo, ondje će i prestati - ili se nastaviti. Nervozno sjedim za stolom, nastojeći ne pogledavati na sat. Uranila sam deset minuta. Možda sam trebala zakasniti? Možda sam se trebala bolje urediti? Odjenula sam jednostavne traperice i jednostavnu majicu. Razmišljala sam bih li odjenula minicu, ali onda sam zaključila da bih u njoj izgledala kao da namjerno privlačim njegovu pažnju.

A možda to i činim. Potreban mi je. I njegovi poljupci. Pijuckajući džin i tonik, žestoko piće koje mi pomaže da budem odlučnija, zurim preko trga. Nervozna sam. Čekam. I ponovno bacim pogled na sat.

Marc stiže. Točno u sedam.

Značajno pogledam na sat dok sjeda za moj stol. Napetost moram razbiti čavrljanjem.

„Jesi li uvijek tako točan?“

„Kriva je moja majka“, ugladeno kaže sjedajući. „Ona mi je usadila tu naviku. Točnost je uljudnost prinčeva.“

„Ili vrlina onih koji se dosađuju?“

Marc pogleda u mene i nasmije se; zajedno se smijemo. A onda se prisjetim da se slažemo. Slažemo se na sasvim običan i jednostavan način. Moram se uhvatiti toga ako namjeravam napraviti ono što sam odlučila.

„Dakle“, kaže on. Više se ne smije. „Mogla si me nazvati samo iz jednog razloga.“

„Tako je.“

„Odlučila si da želiš prihvatiti inicijaciju.“

Popijem malo džina i tonika.

„Da.“

Gleda me netremice. Onda pruži ruku i uzme moju. Promatra moje bijele prste isprepletene sa svojim tamnijima.

„Alex, jesi li apsolutno sigurna?“

Na trenutak oklijevam. Nisam apsolutno sigurna. Ali *dovoljno* sam sigurna.

„Da, sigurna sam.“

„Onda ćemo se idući put vidjeti u palači Roscarrick.“

„Što?“

On naglo ustane i spusti povelik iznos na stol. „Nevjesta i mladoženja ne smiju se sastati prije vjenčanja. Zar u Kaliforniji nije isti običaj?“

„Ne razumijem.“

„Dođi u palaču sutra u ponoć.“

„Sutra? Ali, Marc, što trebam napraviti? Što da odjenem?“

On zastane, podigne mi ruku i poljubi je. Tada se odmakne, mahne mi na pozdrav i doda: „Dođi ovakva kakva jesi. Uzmi taksi. Ja ću platiti. Sutra u ponoć. *E ciao*.“

Taksi se zaustavi ispred sumornih, crvenkasto smeđih zidova palače Roscarrick. Ulice Chiaiaje u tami su drukčije, prigušene, ispunjene odjecima i, možda, *očekivanjem*. Uz to su i prijeteci prazne. Drago mi je da je Marc ponudio platiti taksi; ne bih voljela ni tu kratku udaljenost prijeći sama.

Izlazeći iz automobila provjerim kako izgledam. Posljednja tri sata sam se kupala, odijevala i pripremala: nemilosrdno sam počupala obrve, stavila sjajilo na usne, vrlo pažljivo osušila kosu i cijela se brižno izbrijala. Stavila sam svoj najbolji parfem, zapravo jedini uistinu kvalitetan parfem. Marc mi je rekao da ne brinem o odjeći, ali sam ipak osjećala izrazitu potrebu da ispod traperica i majice izgledam što bolje. Te su mi pažljive pripreme ujedno pomogle da se pripremim za inicijaciju.

Ali to lukavstvo nije urodilo plodom. Misli su mi ipak ispunjene tjeskobom. Što će se dogoditi? Hoće li se dogoditi sada? Hoće li se prvi misterij održati noćas? Je li mi zato naredio da dođem u ponoć? Ali zar se misteriji uistinu održavaju u Marcovu domu? Nagovijestio je da postoje posebna mjesta u Italiji, Britaniji i Francuskoj, a to mi nije izgledalo kao da se odnosi na nečiji dom.

„*Grazie, grazie mille*.“ Pretraživši torbicu u potrazi za eurima platim vozaču koji pogleda najprije novac, onda mene, a onda i velika vrata palače Roscarrick.

Je li osmijeh na tom sredovječnom licu osmijeh sažaljenja ili upućenosti?

Taksi se brzo udaljava, razbacujući nekoliko kutija od *pizze* dok nestaje iza ugla.

Vrata se uzdižu ispred mene. Nastojeći se osloboditi zabrinutosti, podignem i spustim veliku željeznu alku na vratima koja zazvoni uznemirujuće glasno i drevno. Na ovoj se svjetlosti sve doima starije. Drevno i povijesno, a ujedno i neprijateljsko u svojoj nepoznatosti.

Vrata se otvaraju. Netko izviri. To je jedan od Marcovih slugu: onaj isti koji mi je otvorio vrata kad sam prvi put došla ovamo.

„*Buona sera.*“

Drago mi je što prepoznajem to lice, ali sluga ne pokazuje da me je prepoznao. Umjesto toga pruža mi novčanicu od pedeset eura za taksi, što je poprilično previše. Proturječim mu, ali on ne želi primiti ostatak. Ne osmjehuje se i uzmiče, pozivajući me da uđem. Drži se ukočeno i službeno.

Što se to događa?

Prelazim preko niskog drvenog praga u predvorje s svjetlucavim orijentalnim oklopom. Je li to samurajski ili kineski oklop? Ispred mene vodoskok se doima osamljen i srebrn na mjesecini. Cijela kuća još božanstveno odiše mirisom ljiljana i ruža i tropskog cvijeća.

„Ovuda“, kaže sluga.

Hodamo dugačkim, tihim hodnicima. Svi su zvukovi prigušeni i preplavljuje me snažna potreba da pobjegnem: mrzim ovu tišinu. To je tišina šume u kojoj vreba grabežljivac.

X, prestani.

„Kamo idemo?“

Uzalud pitam; zapravo i ne očekujem odgovor. Progovorila sam samo da narušim tišinu. Sluga mi uistinu ne odgovara. Samo nastavlja koračati.

Ali tada mi pažnju privuče drukčiji zvuk i ja zastanem, promatrajući mirisnu tamu. Da. Mislim da u daljini čujem hihotanje. Iza nekoliko vrata čuje se djevojačko hihotanje, a onda tišina.

Zar me netko promatra odozgo? Prolazi i hodnici potpuno su tamni, elegantno, ali slabo osvijetljeni svijećama u prekrasnim, antiknim svijećnjacima od pozlaćenog drveta i kristala.

Povjesničarka u meni je impresionirana: osvjetljenje je posve usklađeno s razdobljem iz kojeg palača potječe, a to je prijelaz iz sedamnaestog u osamnaesto stoljeće. Netko obdaren dobrim ukusom zacijelo je restaurirao, ili sjajno očuvao, te svijećnjake, vjerojatno plativši masno za to.

Nimalo ne sumnjam da je to bio Marc. Muškarac koji nosi iznimno elegantna odijela znao bi kako podjednako elegantno urediti kuću.

Ali iako povjesničarka u meni odobrava Marcov ukus, osamljena djevojka je uznemirena. Do vraga sa svijećnjacima. Želim neonsko svjetlo, želim blještavo osvjetljenje koje će rastjerati sve sjene, koje će preplašiti tamu tako da se nitko ne može hihotati u nekom mračnom, slijepom uglu, plašeći me.

Naposljetku sluga progovori jednoličnim glasom: „Evo nas.“

Stigli smo do prilično neuglednih vrata obojenih u sivo. Sluga stisne kvaku od slonovače koja zaškripi i pokazuje mi da uđem.

„O, Bože“, i nehotice izustim.

Koliko je ulaz nezanimljiv, toliko je prostorija lijepa. Osvijetljena je nježnim svjetlom svijeća u kavezima od stakla i kovanog željeza, a zidovi su joj ukrašeni u pompejskom stilu, s freskama koje prikazuju lica nagih, rasplesanih mladih Rimljanki, senzualnih i stidljivih, s crno iscrtanim očima, okružena pticama dugog repa i dražesnim antilopama u skoku, uokvirene bogatim grimiznim bordurama od isprepletenih puzavica i grožđa.

„Skinite odjeću i odjenite ovo“, kaže sluga. Pruži mi mekanu, savijenu svilenu haljinu, toliko laganu u mojim rukama da jedva osjećam njezinu težinu.

„Ali...“

„Skinite svu odjeću. Kad budete spremni, molim vas izađite kroz ova vrata.“

On pokaže na druga vrata urezana u pompejsko crveni dekor: napravljena su tako da izgledaju kao rimska vrata, lažna vrata koja su zapravo prava vrata - elegantni *trompe-l'oeil*.

„I zapamtite“, doda sluga bezlično, „ako u bilo kojem trenutku želite bilo što zaustaviti, morate reći *Morfej*.“

„Molim?“

„Ako se u bilo kojem trenutku budete osjećali nelagodno, morate glasno reći riječ *Morfej*. Ako ne možete govoriti, tripudate rukama.“

I to je sve. Sluga zatvori prva vrata i ostavi me potpuno samu. Odněkud čujem tihu glazbu. Prekrasna je to glazba: umirujući zbor glasova star stoljećima, ali živopisan, spokojan i živahan, neka vrsta mise.

Savršeni trenutak za takvu glazbu. Kako bi se u svijetu moglo bilo što loše dogoditi uz takvu glazbu?

X, skini se već jednom. To je sve. Samo se moram skinuti.

Na treperavoj svjetlosti svijeća skidam majicu, starke i bijele čarape, a onda otkopčavam traperice. Namjerno sam odjenula jednostavnu odjeću, kako mi je rekao. Udovoljila sam si samo s donjim rubljem: odabrala sam zgodne gaćice. Zašto? Možda sam jednostavno znala da ću brzo ostati bez odjeće pa to i nije bilo važno.

Ali sad sam naga.

Jednostavna svilenka haljina u mojim rukama ne teži ni sto grama. Kao da su je vagali na mjesecu. Nakratko se divim prekrasnom vezu, a onda je navučem i ona mi se s aristokratskim uzdahom spušta do koljena. Božanstveno je svilenkasta, možda najmekši komad odjeće koji sam ikada nosila, a možda i najskuplji.

Na treperavoj i prekrasnoj svjetlosti svijeća vidi se da je haljina u nijansi plameno narančaste boje, gotovo crvene. Ali je i prozirna. Glatko izbrijana delta mojih stidnih dlačica potpuno je vidljiva.

Ne mogu to učiniti. Jednostavno ne mogu. Popustivši pred vlastitom stidljivošću ponovno navučem svoje crne čipkaste gaćice, a onda sklopim oči i brojim do sedam.

Smiri se, X, smiri se.

Usta su mi prašnjavo suha; dlanovi vlažni od nervoze. Bijele su mi noge gole na uglačanom parketu. Otvaram druga, „lažna“ vrata na crveno obojenom zidu.

I prolazim kroz njih.

S druge strane vrata svjetlost je tako razlomljena i blještava, tako svjetlucava i čudna da ne mogu odmah shvatiti o čemu je riječ; treba mi nekoliko sekunda. Onda shvatim: *prostorija je od porculana.*

Za vrijeme istraživanja povijesti Napulja čitala sam o takvim prostorijama od porculana koje su na vrhuncu napuljske moći i bogatstva gradili najbogatiji plemići. Do ludila nepraktične prostorije koje gotovo nije moguće održavati čistima, ali zanosno su lijepe. Bijeli porculan zidova i stropa

ukrašen je divljim narcisima i vijugavim plavim morskim zmijama, također izrađenim od porculana. Odaća je osvijetljena srebrnim i drvenim svijećnjacima koje četiri sluge drže visoko u zraku.

Zaprepastim se. U svakom uglu prostorije stoji zgodan mlad muškarac u odori - pretpostavljam da je to livreja obitelji Roscarrick. Sluge zure ravno preda se, a ne u mene; i drže svijećnjake, jedini izvor svjetlosti.

U sredini prostorije stoji velik, jednostavan drven stolac koji mi je okrenut leđima. Stolac izgleda srednjovjekovno, poput prijestolja kralja iz mračnog vijeka. Koralna glazba dopire iz nevidljivog zvučnika, sveta, sablasna i senzualna.

„X, dođi ovamo.“

Marcov glas. On sjedi u stolcu.

Drago mi je što sam odjenula gaćice. Inače bih bila potpuno gola ispod ove providne haljine: bosonoga, gola i stidljiva, poput žena na freskama u Vili misterija. Bradavice me peckaju na svježem zraku porculanske sobe. Već sam uzbuđena. Željela bih da nisam. Ali jesam.

Prođem oko stolca i pogledam Marca koji sjedi duboko u sjeni; jedva mogu vidjeti njegovo lice - vidim samo njegov plemeniti profil.

„Ne gledaj me.“

„Ali što hoćeš da napravim?“

„Nagni se, X.“

„Molim?“

„Nagni se preko mog koljena. Prvi misterij je podložnost u javnosti. Istući ću te pred svojim slugama.“

Najradije bih se nasmijala, ali ozračje je potpuno ozbiljno. I pomalo uvredljivo. Namjerava me *istućiti*? Pred svojim slugama?

Ne dolazi u obzir.

„Možeš otići. Ili se možeš pokoriti.“

„Marc...“

„I moraš me zvati *celenza*. Za vrijeme misterijskih obreda smiješ me zvati samo *celenza*.“

„Marc...“

„To znači ekselencija. Ali na talijanskom se c izgovara kao u riječi *čelist*. Zato me zovi *celenza* ili gospodine - ili možeš otići. Što ima svoje posljedice.“

Cijeli moj odgoj primorava me da odem. Moja feministička duša savjetuje mi da nestanem. Pa ipak - pa ipak - dio mene želi da me Marc udari po stražnjici. Jesam li to ja? Možda je to učinak glazbe i svjetlosti svijeća i čudesne porculanske sobe? Ili možda samo želim *njega* pa ću pristati na sve?

Misli mi se vrtlože. Najradije bih da netko drugi donese odluku umjesto mene. Osjećam potrebu da se pokorim, samo da to već jednom skinem s dnevnog reda.

„*Celenza*“, kažem i ne mogu vjerovati da to govorim, „udari me.“

Cijelo mi je tijelo napeto. Približavam mu se i spustim se preko njegova krila s licem prema podu. Bose su mi noge u zraku, a jednu ruku spustim na pod da održim ravnotežu. Osjećam poglede slugu. Ne smetaju mi previše. Moj me položaj duboko uzbuđuje i istodobno me uznemiruje. Bijesna sam, a istodobno i vlažna.

Marc blago podigne moju novu svilenu haljinu i negoduje: „No, no, X.“

„*Celenza*?“

„Gaćice?“

„Samo sam... nisam htjela...“

Marc ne čeka objašnjenje. Počinje skidati moje najbolje gaćice iz Victoria's Secreta. S volanima od tamne čipke. Moja se ruka nagoni pružiti da ga zaustavi - ti me muškarci gledaju, jasno da me ne smiju vidjeti - ali onda osjetim Marcovu čvrstu ruku na svom zglobu.

„X, moraš to dopustiti.“

Htjela bih da prestane. Htjela bih da nastavi. Želim *njega*.

Sklapajući oči od stida, ali trepereći od uzbuđenja - zašto? - povlačim ruku.

„*Celenza*.“

Dobio je moje dopuštenje. Polagano i pažljivo mi svlači gaćice, preko mojih potkoljenica i golih skočnih zglobova, a onda ih spušta u nekakvu košaricu koju ne vidim dobro jer sam ispružena preko njegovih nogu. Osjećam hladan zrak na stražnjici. Došao je čas. Ispljuskat će me. Pred tim muškarcima koje nikad nisam vidjela. Pred svojim slugama. Intenzitet moje zbunjenosti podsjeća na barok. Ali u meni je želja. Hajde, učini to. Hajde.

I on počinje. Udarac njegove ruke izaziva jaku, sramotnu bol. Stražnjica mi podrhtava.

„Broji.“

Što? Što to znači. Uspijevam progovoriti: „*Celenza?*“

„Moraš brojki dok te udaram. Na talijanskome.“

Pauza. On se nagne nalijevo i nešto radi. Shvatim da pije crno vino. Ležerna i usputna gesta nedvojbeno je dio mog pokoravanja, moje inicijacije. I ta me gesta apsurdno uzbuđuje. Osjećam slatku, goruću razdražljivost vrlo ozbiljnog zadovoljstva, kao da ondje dolje osjećam prekrasne trnce. Još jednom. Molim te, još jednom. Utaži tu moju prekrasnu potrebu. Prestani, nemoj prestati. Prestani s time, ali *nemoj prestati*.

On me ponovno udari, ovaj put jače. Moja je gola stražnjica u zraku i on me udara. A muškarci gledaju. I ja naglas brojim.

„*Uno.*“

Udarac.

„*Due.*“

Udarac.

„Raširi noge.“

Tome se odupirem što bolje mogu, ali njegova je čvrsta ruka između mojih nagih bedara i nasilno ih razmiče. Možda zapravo i želim da to napravi. Jer osjećam kako se rastapam ondje gdje mi se noge sastaju.

Udara me.

„*Tre.*“

Udara me bez prestanka i ja počinjem dublje disati, a onda naglo udahnem, ispunjena mješavinom stida i sramotnog zanosa. Ne znam zašto sam tako naglo udahnula; ne znam odakle izvire ta sramotna *žudnja*, ali je blistava i svjetlucava poput svjetlosti svijeća na veličanstvenom porculanu, ružičasta i crvena i predivna. Htjela bih da me *jače* udari. Poniženje je slasno.

„*Celenza?*“

„X?“

„Jače me udarite. Molim vas, gospodine.“

On mi udovolji. Ovaj udarac prekrasno žari. Gotovo sam potpuno ispunjena, samo što se ne prelijevam. Devet, deset, jedanaest.

Udarac.

Ti su udarci kao da netko plješće mojoj golotinji. Kao da sam podivljala, želim biti potpuno gola. Drhteći se približavam nekakvom razuzdanom i neočekivanom vrhuncu.

„U Pompcjima si pobjegla.“

Udarac.

„Nisi me poslušala.“

Udarac.

Počinjem stenjati. I ispunjava me žudnja.

„Žao mi je, *celenza*, udarite me jače.“

Udarac.

O, njegova ruka na mojoj obnaženoj stražnjici. Htjela bih da potraje zauvijek. Ne marim što me muškarci gledaju. Želim da me gledaju. Bol je tako slatka, tako nježna, tako erotično zločesta i zanosno sramotna. Kako mogu istodobno osjećati sve to? Sad osjećam kako njegova ruka lagano podrhtava na mom klitoris - a onda me ponovno udari - onda nježno podrhtava na mom klitiću - a onda me udari jednom, drugi put, treći put.

Taj je udarac bio jedan od najjačih. Ugrizem se za usne. Ali uzalud. Dahćem.

Da. Da. Da.

Udari me.

Dok njegovi prsti slatko i čvrsto pritišću moj klitoris, dok njegova ruka udara moju голу stražnjicu, razmišljam kako sluge promatraju mene, Alex Beckmann, kako me on, Marc Roscarrick, odlučno i čvrsto udara. Dok me jako i sve jače udara, tri, četiri ili pet puta, u mojoj se unutrašnjosti nešto oslobađa, budi se čudan, drukčiji vrhunac, poput slapa srebrnih ruža, poput vodopada platinastih dolara, veličanstvena nagla bujica blještavog olakšanja.

„O Bože, o Bože.... ohhh...“

„X?“

„Grazie, *celenza*..“, dahćem, „*grazie*.“

14

LEŽIM ISPRUŽENA preko Marcova krila, napola razodjevena i potpuno ispunjena. On nešto oštro naredi na talijanskome, ovaj put jakim napuljskim dijalektom i njegovi sluge spuste svijećnjake na pokrajnje stolove i povuku se. Ostajemo samo on i ja i prostorija ispunjena porculanskim antilopama koje se zauvijek propinju na prigušenom svjetlu.

Nesigurno ustanem, hvatajući se za Marcovo rame - koljena mi se tresu - ali me Marc podiže i nosi u drugi dio prostorije. Žustro odgurne vrata nogom i prenosi me u slabo osvijetljenu spavaću sobu.

Vrti mi se u glavi i slaba sam od neobičnog vrhunca. Spustim glavu na njegovo rame i poljubim ga u vrat, udišući miris njegove pjene za tuširanje, udišući *njega*, dok me nosi preko sobe i nježno spušta na velik krevet. Ležim ondje sretna, čudno se osjećajući, pospana, napola usnula, ali još uvijek prilično uzbuđena.

Svlači mi haljinu, skine svoju odjeću i vodi ljubav sa mnom.

Najprije mi polako i čvrsto raširi noge. Sve je nekako suprotno od onoga što je prije radio: miluje me vrlo nježno i blago. Izgubljena sam u lakom i zbunjenom zanosu, stežem plahtu rukama dok se on spušta na mene i ponovno me jezikom dodiruje ondje, gdje je najvažnije. *Celenza, celenza*.

Ekselencijo.

Nekoliko minuta me zadovoljava, ližući mi klit uznemirujućom vještinom, nježno grickajući moja bedra, a onda me ponovno liže. Tek što se umorim od jednog pokreta, napravi drugi, telepatski osjećajući moje raspoloženje; gricka me, liže, a onda opet gricka i liže. Dok to radi, ja ležim na leđima napola u nesvjestici i zurim u tamu, dahćem, uzdišem i razmišljam kako me je ispljuskao.

To je bilo strahovito erotično, ali zašto? Što mi je to učinio? Kako sam mogla uživati u tome? Feministica u meni je bijesna, ali moja seksualnost je nesuzdržana i radosna. Definitivno *radosna*.

„Marc...”

Blizu sam, tako sam blizu vrhuncu, ali želim ga poljubiti. Moj zgodni muškarac, muškarac koji me istukao.

„Marc?“

Marc podigne glavu, uzdigne se preko mog golog tijela i ljubi me duboko i ponovno me ljubi. Onda me prestaje ljubiti i gurne mi palac u usta. Nakratko sišem njegov palac, ali onda ga iznenada prilično jako ugrizem, kažnjavajući ga za to što me ispljuskao. Ne znam zašto to radim.

„Au“, kaže. I osmjehne se.

Otvorim usta i kažem: „Roscarrick, gade jedan.“

„Ali, draga, bila si tako prekrasna sa svojom prekrasnom bijelom guzom.“

„Marc.“

„Iako, moram priznati, sad je malo ružičasta.“

„Ali svi su me gledali.“

On se ponovno osmjehne. Dah mu miriši na vino. Isprepleteni smo u zagrljaju. On me poljubi u nos i kaže: „A ti si uživala, zar ne?“ Njegove su tamnoplave oči nekoliko centimetara od mojih; zurimo jedno drugome u oči, možda i u duše. „Zar ne? Jako si uživala. *Zločesta curica*.“

Ne mogu lagati. Ne mogu čak ni odmahnuti glavom. Jedino želim da bude u meni. Jedino želim još jedan slasni orgazam. Slantan poput rolica s pršutom u Gambrinusu. Takvih orgazama samo želim još više.

„Daj da svršim.“

„*Si, si, bella donna*.“

On se ponovno spušta niz mene i razdvaja mi bedra; njegov vješt jezik dodiruje me *ondje* nekih sedamnaest sekunda i ja naprosto svršavam. Tek tako. *Sedamnaest sekunda*. Hvatam zrak, nožni prsti mi se grče, sjećam se udaraca i vrhunac je intenzivan. I tako sam lako došla do njega.

Što se to događa sa mnom? Prije mi je uvijek bilo teško svršiti, bilo mi je teško s mojim dečkima, a sad to kao neki najbolji djetinjasti trik, dovoljno je samo ovo, vidiš, tu je kvaka, kao kad voziš bicikl, kao kad žongliraš, samo tako, samo to, upravo ovdje, upravo tako, vidiš? Ahhhhh.

Baš si bedasta, X. Uvijek je moglo biti tako. Samo si trebala pronaći zgodnog, vještog milijardera plemića englesko-talijanskog podrijetla; mogla si ga naći u svakom dućanu.

Sad sam nevjerojatno umorna.

„Laku noć... Laku noć.“

Marc poljubi vrh mog nosa.

„*Piccolina*.“

Klizim u san na Marcovom prostranom bijelom krevetu. Još se čuje ona ista glazba. Zborna i uzvišena. Sad postaje uspavanka. San me brzo i zahtjevno obuzima. Javljaju mi se posljednje misli. Slatke posljednje misli. Prvi put u svom životu provest ću noć u krevetu Marca Roscarricka. Ispunjava me osjećaj beskrajne raskoši; svježe, čiste plahte i udaljen, ali dubok osjećaj zadovoljenosti.

Budim se. Sunčeva svjetlost je vedra, ali prigušena. Marc spava pokraj mene, preplanuo i zgodan sa svojom zamršenom kosom. Sunčev trak osvjetljava njegovo tamno rame. Ondje ima mali ožiljak: neobičan, jedva primjetan, zaobljen ožiljak, poput male rane od noža.

Vraćaju mi se uspomene, žestoke poput bujice. Nastojim umiriti borbu između krivnje i sreće koja se ponovno razbuktava u meni. Zar sam uistinu dopustila Marcu da me izudara pred svojim slugama? Kako se, za ime svijeta, to moglo dogoditi?

A ipak je bilo uzbudljivo. Jednostavno je bilo.

Podložnost u javnosti. Je li to uistinu prvi misterij?

Ako jest, misterij je u tome što se osjećam oslobođena. Nešto se u meni razvezalo, popustila je duševna napetost, kompleks se razriješio. Bila sam gola i vrlo uzbuđena i podložna pred drugima? I što onda, koga briga, zar je važno?

Marc i dalje spava. Protrljam oči, gladno zijevnem i osvrnem se po spavaćoj sobi, prvi je puta promatrajući na svjetlosti dana.

Nije onakva kakvu sam očekivala. Nisam potpuno sigurna što sam očekivala: krevet s četiri stupa, stolce u stilu Luja XIV., pozlatu, zidne oplata i lavlje šape? Ali Marcova je spavaća soba definitivno moderna.

Krevet je golem i nizak, taman i od drveta. Zidovi su blijedi, obojani krem-sivom nijansom, s ogromnim prozorima, djelomično navučenih kapaka. Marc je zacijelo dao probiti nove prozore. Glavni stol je komad debela u presjeku, prekrasno ulašten, i ukrašen apstraktnim staklenim kipom ručne izrade. Minimalistički, ali izražajno.

Nekoliko kravata leži odbačeno na parketu: tek potrebna količina nereda. Tepisi su možda iz Londona, moderne kocke boje.

Žudno upijam sve oko sebe. Dva Barcelona stolca zure u mene iz udaljenog kuta: možda nisam osobito upućena u barok i renesansu, ali poznajem modernu umjetnost i dizajn. To su originalni stolci Barcelona koje je dizajnirao Mies van der Rohe.

Uz suprotan zid stoji velika polica za knjige prepuna često čitanih knjiga s oštećenim hrptovima. Dvije povelike i pažljivo uokvirene fotografije ukrašavaju zid iznad mene. Jesu li od Gurskog? Andreasa Gurskog? Cijela je soba uređena prigušeno, osobno i moderno, ali iznimno udobno. Tu bi se moglo spavati cijelu godinu, nakon čega bi vas probudili novinari *Vogue Interiorsa*, koji su došli malo baciti pogled.

Jedini trag povijesti, jedini znak da ste u burbonskoj palači, jest portret iz 18. stoljeća na posljednjem zidu koji prikazuje prekrasnu ženu u širokoj, raskošnoj plavoj haljini. Podsjeća na engleske portrete. Mogao bi biti Gainsborough; k vragu, vjerojatno i jest Gainsborough.

Pitam se je li to Marcova prapraprabaka. Zacijelo jest. Prekrasna je i pomalo tužna na pozadini svoje tamne sobe, s ljudskom lubanjom na obližnjem stolu. Možda lubanja simbolizira smrtnost? Dekolte joj je dubok, a usne vrlo crvene. Simbol seksa? Na podu je jahaći bič. Simbol bičevanja? Je li ona bila prva iz obitelji Roscarrick koja je inicirana u misterije?

U meni se počinju javljati nagovještaji tjeskobe. Ustanem, stideći se vlastite golotinje i prijeđem na drugi kraj sobe. Tražim kupaonicu. Je li ovdje? Ili ovdje?

Dvije su kupaonice. Jedna je tamnija i prava muška, prepuna losiona poslije brijanja, britvica i zrcala za brijanje, kao i četkica za brijanje od jazavčeve dlake s oznakom „Geo Trumper of Curzon Street, Mayair“. Tu su i maske za mačevanje, kao i dva mača u tamnom, drvenom ormaru. Znači, tako održava kondiciju. Mačevanje. Dvoboji. *Igra mačevima*.

Tada izađem iz prve i uđem u drugu kupaonicu, mnogo ženstveniju, gotovo isto tako veliku kao što je moj stan. Uzevši ogrtač za kupanje s vješalice na vratima, istražujem naokolo, praćena blagim osjećajem krivnje. Pitam se tko je osim mene bio ovdje.

Kada je duboka možda i čitav metar; u njoj biste mogli okupati i ovcu. Cijevi i slavine su svijetle i blistave, golema zrcala blješte od svjetla iz ukrasnih svjetiljki. Otvaram vrata nekoliko ormarića. Sapuni su novi, iz Firenze, a ručnici kao da su oprani u raju. Kao kupaonica u hotelu sa sedam zvjezdica, samo još ljepša.

Možda bi mi Marc mogao dopustiti da živim ovdje, u kupaonici. To bi bilo lijepo. Mogla bih naručiti da mi dostavljaju sendviče.

Okupam se ispod tuša čija je glava široka gotovo pola metra, uzmem jednu od mnoštva novih četkica za zube, operem zube, osušim kosu, a onda ponovno navučem ogrtač, još s osjećajem lagane nelagode, kao da sam u hotelskoj sobi koju nisam platila. Vraćam se u spavaću sobu.

Ondje stoji Marc, također u kupaćem ogrtaču. Osmjehne mi se i prilazi mi, provlačeći prste kroz moju kosu vlažnu od kupanja; žudno me poljubi. Onda se povuče.

„Dobro jutro, X.“

Oklijevam. Progovorim.

„*Buongiorno*, Marc.“

Ljubimo se. Ponovno se ljubimo. Triput. Miriši na sapun, šampon i na samog sebe. U meni se opet budi uznemirujuća želja. Topli šerbet iznutra koji se lijepo rastapa. Kad bi ga netko liznuo!

AJ.M.

Budi oprezna, X. Budi oprezna.

Tada primjećujem da je stigao doručak koji se nalazi na krevetu na dva blistava pladnja. Upravo kao što sam zamišljala. Srebrni vrčevi sa sokom od ružičastog grejpa, srebrni bokali tamne, mirisne kave, dva sićušna srebrna vrčića prekrasnog vrhnja. I pladnjevi s briošima, kruščićima *sfogliate*, kruhom s grožđicama i različitim voćem - mangom, bijelim breskvama i sitnim divljim jagodama.

„Bože, kako sam gladna“, kažem bez razmišljanja. Oboje sad sjedimo na krevetu, a pladnjevi su između nas.

„Jesi li?“

„Jesam. Oprosti. Jesam li nešto pogrešno rekla?“

„Ali...“ Marc uzdahne. „Ti si morala samo ležati preko mojih koljena.“ Gleda me bezizražajna lica. „Nisi mogla potrošiti puno kalorija.“

Pogledam ga. Što to hoće reći? Sa zakašnjenjem shvaćam da se šali. Bacim komadić brioša prema njemu. Marc se nasmije i duri se.

„X, ja sam se naradio.“

„Marc!“

„Ruka mi se možda nikad neće oporaviti. Što misliš, bih li trebao otići liječniku?“

Ponovno se nasmije. Smijeh mu je iskren i zarazan i nekako donosi veliko olakšanje. Napetost u meni odmah popušta. Sad se smijem s njim i puzim preko kreveta, gurnem ga na jastuke, a onda se popnem na njega i zajašim ga. Ne dopuštam mu ni da se pomakne; prsa su mu ispod mojih bedara i smijem se, naginjući da ga poljubim, a on se smije uzdižući se i ljubi me. A onda kažem: „Lorde Roscarrick, prilično ste to loše napravili.“

„Što?“

„Ti to nazivaš udarcima? Jedva sam i primijetila.“

„Stvarno?“

„Stvarno“, odgovorim. „Mislim da sam čak i zaspala u jednom trenutku.“

On se osmijehne i podigne na krevetu, ali ja još sjedim na njegovim preponama. Dok ga promatram, osjećam njegovo uzbuđenje, njegovu tvrdoću ispod sebe. Oči su mu plave, ali i tamne od žudnje kad kaže:

„Gospođice Beckmann, pokažite mi svoje dojke.“

„Neću.“

„*Per favore, signorina*. Smilujte se jadnom milijarderu.“

„Žao mi je, ali moram doručkovati. Onda moram raditi.“

„Zaista?“

„Zaista“, kažem. „Ne možemo svi samo sjediti u svojim stolcima Barcelona i u svojim odijelima Gieves & Hawkes.“

Oštroumno me pogleda.

„Zadovoljan sam.“

„Zašto?“

„Nitko nikad nije zamijetio stolce.“

„Originalni su, zar ne?“

„Da“, odgovara Marc. „Kupio sam ih prije četiri godine na aukciji. Nikad nisam... otkako mi je umrla žena. Nikad nitko nije ništa razumio. Ni moj život, ni moje interese, ni bilo što drugo.“ Osmijeh mu je dražestan, gotovo dječjački. Prožet tugom.

„Dakle, ja sam gladna“, izjavim, iako iznutra cvatem. Spustivši se s njega, vratim se doručku. Marc pije sok i kavu i provjerava poruke na mobitelu. Ja zadovoljno jedem i pijem kavu, kušajući divlje jagode i slatki brioš. Uistinu sam gladna kao vuk. Tko bi rekao da udarci po guzi mogu probuditi takav apetit? I da mogu biti uzbudljivi?

„Marc“, kažem, progutavši zalogaj brioša s maslacem, „reci mi. Je li to bio prvi misterij?“

„Da.“ Marc spusti mobitel na krevet. „Prvi i najjednostavniji.“

„Ali kakva mu je svrha? Ne shvaćam. Hoću reći...“ Osjećam kako mi se lice crveni. „To je bilo erotično, Marc, nemoj me pogrešno shvatiti. Iznenadujuće, ali i erotično. Vrlo erotično.“

„Shvatio sam.“

„Ali ne shvaćam kako...“

„Misteriji su javni i često seksualne naravi, a da bi ih dovršila, moraš pokazati da si sposobna pokoravati se. Ti si prošla.“

„Jesam?“

„O, da. S najvišim ocjenama. Alfa plus.“

„Ali, Bože. Gole stražnjice!“

„Koja je božanstvena. Prava si Venera Kalipigija.“

Žmirnem prema njemu.

„Molim? Kakva Venera?“

„Venera Kalipigija. Venera ljepoguza. Venera prekrasne guze.“

„Grčka boginja?“

„Da. A ti si njezino utjelovljenje.“

On pruži ruke prema meni. Hihoćem i dižem se, izbjegavajući njegove ruke.

„Marc, moram se odjenuti. Uistinu moram raditi, moram učiti. Gdje mi je odjeća?“

On napola ozbiljno uzdahne. „U onom ormaru. Oprana i izglačana.“

Naravno. Zašto i ne bi bila oprana i izglučana? Marc ima na stotine slugu, vjerojatno i gomilu sobara spremnih da na stare košulje prišiju novo dugme.

Otvorivši vrata ormara vidim svoje traperice, tenisice i bijele čarape, kao i gaćice iz Victoria's Secreta. Sve je umotano u tanki svileni papir. Mislila sam da su te crne čipkaste gaćice dašak luksuza, profinjene erotičnosti, a sad se doimaju nekako glupe i prostačke. Ali nije mi stalo. Osjećam se dobro, gotovo sam radosna. Emancipirana.

Alexandra Beckmann, djeвица iz New Hampshirea, bila je jako zločesta. I to mi se sviđa.

Odjenem traperice i košulju pa se okrenem. Marc je napola odjeven, u trapericama i novoj besprijekornoj bijeloj košulji, koja isto tako ima profinjeno otrcani ovratnik. Imam nekoliko pitanja.

„Marc, što sad slijedi?“

On zakopča svoje bijele dvostruke manžete srebrnim dugmadima i pogleda me ravno u oči.

„Drugi misterij odigrava se za dva tjedna.“

Samo što ne zacvrkućem. „Što će se dogoditi? Hoćeš li me istući na nogometnom stadionu? Ili ćemo goli plesati na televiziji?“

Marc se ne nasmije.

„X, trebala bi znati. Drugi misterij je...“ Izraz lica mu se zamrači. „Izazovniji je. S njim sve *uistinu* počinje.“

Tada mu se bljesak tuge i bijesa pojavi na lijepom licu, ali samo nakratko. To je onaj tragičan, ali prijeteci bijes. Srce mi treperi od tjeskobe i zbunjenosti. Duša mi je ispunjena bespomoćnom i glupom željom. Zato što sam uplašena, a ujedno se i zaljubljujem.

15

SVE SE PRETVARA u ciklus, sad to uviđam. Ili možda u dvorski ples osamnaestog stoljeća, *cotillion*, veličanstveni menuet, u kojemu plesači - muškarac i žena - kreću jedno prema drugom, onda se povlače, napreduju, povlače se, ali svaki put prilaze malo bliže jedno drugome, dok se naposljetku ne sjedine. Zauvijek?

Ovoga trenutka, dok ležim u svojoj sobi, odjevena ali bosonoga, dok zurim u sjene sunca na stropu mog stana, čitajući raznovrsne knjige, prilično sam sigurna da sam u povlačenju. Zato što čitam o podrijetlu *camorre* i *'ndranghete*.

Odlučna sam da nastavim čitati jer sam odlučila ne zaboraviti razlog zbog kojeg sam došla u Napulj, koliko god je moja veza - avantura, strast, moja očaranost i ludost, kako god - s Marcom čarobna. Kad bih se odrekla svog poziva i disertacije, nekako bih cijelu sebe potpuno predala njemu.

Osim toga, ta me povijest zanima jer me zanima svaka povijest.

No što više čitam, to više na negativan način razmišljam o Marcu. Otvarajući označenu stranicu namrštim se i podvučeni odlomak čitam treći put ovog jutra.

Garduña je bilo tajno zločinačko društvo u Španjolskoj, nastalo krajem srednjeg vijeka. U početku tek nešto malo više od bande zatvorenika, preraslo je u organiziraniju grupu koja se bavila pljačkanjem, otmicama, podmetanjem požara i naručenim ubojstvima. Smatra se da su ozloglašeni statuti garduñe odobreni u Toledu 1420. godine; prema nekim povjesničarima, taj se tajni zločinački klan poslije razvio u napuljsku camorru za vrijeme španjolske vladavine nad južnom Italijom.

Osobito se usredotočim na ovaj odlomak:

Kalabrijska narodna pjesma donosi dokaze o tom talijanskom naslijeđu. U njoj se govori o tri „brata“ garduñe ili tri španjolska viteza, koji su u sedamnaestom stoljeću pobjegli iz Španjolske nakon što su okrutno ubili zavodnika svoje voljene sestre. Tri muškarca su doživjela brodolom na otoku Favignana, u blizini Sicilije. Prvi od njih, Carcagnosso, kojega je štitio sveti Mihael, došao je do Calabrije i osnovao 'ndranghetu. Drugi, Osso, odan svetom Juraju, došao je Sicilije i osnovao mafiju. Treći vitez, Mastrosso, posvećen Djevici Mariji, stigao je do Napulja i osnovao camorru.

Zastajem i osluškujem vlastito srce koje tiho kuca.

Marcus Roscarrick.

Lord Marcus Roscarrick.

Lord Marcus Roscarrick James Anthony Xavier Mastrosso Di Angelo Roscarrick.

Zadrhtim iznutra, samo malo. Je li to puka slučajnost? Zašto bi Marc dobio ime koje ga povezuje sa španjolskom *garduñom*, navodnom prethodnicom *camorre*? Ako su se pripadnici njegove obitelji vjenčavali s burbonskim plemstvom u osamnaestom i devetnaestom stoljeću, to je značilo da su se vjenčavali sa Španjolcima, kao i s Talijanima, jer su Burbonci potekli iz Španjolske. Kao što je i *camorra* podrijetlom iz Španjolske, ili se tako barem pretpostavlja.

Spustim knjigu i slušam zvukove Napulja koji dopiru izvana. Sirena trajekta za Ischiju oglašava se na suncu, a taksiji žestoko trube na Via Nazario.

Uzimam drugu knjigu: etimologiju napuljskog života. Jedan sam odlomak već obilježila i dvaput podvukla.

Guappo (množina: guappi) riječ je napuljskog dijalekta koja označava razbojnika, nasilnika ili hvalisavca. Iako se ta riječ danas često koristi za pripadnika camorre, guapperia (ili guapparia, odnosno guappo kultura) prethodi camorri i izvorno je bila nešto sasvim drugo.

Grickam nokat i razmišljam.

Narkići koji su me napali u Quartieri Spagnoli Marca su nazvali *guappo*. Tada na to nisam obraćala pažnju, misleći da je riječ o nekakvoj dijalektalnoj uvredi. Ni sad na to ne bih obraćala pažnju da nije sljedećeg odlomka:

Riječ potječe od španjolske riječi guapo, a označava smionog, elegantnog i razmetljivog muškarca; vjerojatno se temelji na latinskoj riječi vappa. Postoji mogućnost da ta riječ potječe od izraza garduña, španjolske zločinačke organizacije. Garduña se sastojala od guapoa, koji su općenito bili dobri mačevaoci, smjeli ubojice i odani razbojnici.

Mačevaoci. Bili su ratnici i mačevaoci. Štoviše:

Lik guappoa ne mora biti sinonim za pripadnika camorre. Guappo je isto tako jedinstven povijesni lik napuljskog razdoblja, kojega karakterizira njegov dendijeovski izgled i razmetljivost. Guappi se mogu dijeliti na „obične“ guappe i guappe „višeg sloja“, prema vrsti odjeće koju nose: obični guappi vole ekstravagantno odijelo, a plemenitaški se vole odijevati u odjeću najboljih napuljskih krojača.

Može li se to primijeniti na Marca? Da, možda; ne, zacijelo ne. Da? Marcus Roscarrick nije muškarac koji bi želio biti dendi, nije budalast i razmetljiv junak u odijelu i čizmama iz urbane španjolske četvrti; on je istinski aristokrat, odijeva se izuzetno ukusno, ali na profinjen, nenametljiv, diskretan način i s lakoćom, kao nekakav engleski vojvoda, kako ja to zamišljam. Uistinu, odijeva se kao englesko-talijanski lord, što i jest.

Pa ipak, oni su mladići o njemu govorili kao o *guappou*.

Previše mi je to odjednom.

Ispustim knjige i uzdahnem. Ima toga još - mafija, *'ndrangheta*, zakletve, tajni sastanci, inicijacije - i sve me prilično zbunjuje.

No te će stvari morati malo pričekati jer Jessica lupa na vrata.

„X! Jesi li ustala?“

„Aha...“

„Imaš posjetitelja.“

Otvaram vrata žustro navlačeći sandale. Jessica uzbuđeno pokazuje na balkon i obje izlazimo u topao, sunčan dan.

„Pogledaj.“

Pogledam prema ulici. Točno ispred naše stambene zgrade parkiran je mali srebrni sportski Mercedes. Na njega je naslonjen mlad i zgodan muškarac s cigaretom, u uskom crnom odijelu koje mu dobro pristaje, sa sunčanim naočalama. Crne cipele. Njegovo odijelo izgleda kao odora, ali ipak ne sasvim.

„Zabunom je stisnuo moje zvono“, kaže Jess, odjevena u bijelu minicu koja istodobno uspijeva ostavljati dojam stidljivosti i izazovnosti. „Zgodan je, zar ne? Izgleda kao da bi trebao glumiti u *Kumu*. S De Nirom.“ Smije se. „Kaže da se zove Giuseppe i da radi za gospodina Savršenog.“ Ne skidam pogleda s automobila dok Jessica i dalje brblja. „Možda sam se malo malo sasvim malo zaljubila u njega.“

„Giuseppe? Mislim da sam ga već srela...“

„To je lijepo. Kako god, kaže da bi te htio vidjeti.“

„Ali...“

„Pretpostavljam daje on tvoj službeni vozač, mila.“

„Ali...“

„Prestani s time. Čeka te seksi komad. S Mercedesom.“

Promatram automobil i vozača. Zovnem ga po imenu, „Giuseppe?“, a on podigne pogled i osmijehne se. Da, prepoznala sam ga. On je bio prvi koji me je spasio u Španjolskoj četvrti.

Giuseppe se ponovno osmijehne, vrlo se privlačno i ljupko nakloni kao da mu je nešto zabavno, pokazujući prema automobilu kao da je napudrani sluga s perikom koji me poziva da uđem u kočiju s konjima negdje u Austro-Ugarskom Carstvu 1765. godine.

„Hej! Pozdravi Pepeljugu!“ dovikne Jessica pjevušecim glasom, napravivši poseban plesni pokret kojim pokazuje prema meni, a onda prema gore. „Pazi da se ne pretvoriš u bundevu.“

„Izbjegavat ću srebrne cipelice.“

Jessica se duri. I još malo pjevuši. Upitam je: „Jess, zašto ne bi sišla sa mnom dolje? Da vidimo o čemu se radi.“

Dvije minute poslije smo na pločniku i Giuseppe se ponovno nakloni i kaže, osmjehujući se, neočekivano dobro govoreći engleski: „Dobar dan, gospođice Beckmann.“

„Bok.“

Još jedan lukav i pobjedonosan osmijeh. Čujem kako Jess tiho mrmlja: „Prekrasosaur Rex!“, a Giuseppe izjavi: „Na raspolaganju sam vam da vas vozim kamo god želite. Prema zapovijedi lorda Roscarricka.“

Ponovno sam zbunjena.

„Ali zašto?“

„Takvu sam dobio zapovijed. Ali možda želite sami voziti, gospođice Beckmann.“

Giuseppe mahne ključevima automobila.

„Ali...“ Zurim u prekrasan Marcov automobil; očito mi ga namjerava posuditi. Ovaj automobil kao da je brat njegova tamnog, srebrnoplavog sportskog Mercedesa, iako je možda malo manji. „Ne mogu, Giuseppe. Mogla bih ga oštetiti negdje, znaš kakav je promet u Napulju.“

Giuseppe mi se približi i spusti mi ključeve u ruku.

„Gospođice Beckmann, niste shvatili. Ovo je *vaš* automobil.“

„Molim?“

„Vaš je. Samo vaš. Poklon lorda Roscarricka.“ On napravi korak unatrag, ponovno se uljudno nakloni i kaže: „Možete ga zadržati. Možete se odvesti u Rim ili možda Moskvu, a i ne morate. Kako god želite.“ Tada se elegantno okrene na peti i uputi se niz ulicu Santa Lucia prema obali.

Otvaram i zatvaram usta kao riba koja se guši. Zurim u taj prekrasan automobil.

Moj automobil?

Jessica isto tako zuri u prekrasan mali automobil. Naposljetku izusti: „Sportski Mercedes? Poklonio ti je *sportski* Mercedes?“

„Znam. Znam.“

Ona se namršti.

„To je prokleta uvreda, eto što je. Samo Mercedes?“

Jess se zahihoće. I ja se hihoćem s njom.

Navlačeći svoj najbolji zamišljeni izraz, kažem: „Možda bih morala biti malo strožija s njim. Reći ću mu da ne prihvaćam ništa manje od Bentleya.“

„Ili Lamborghinija. S presvlakama od leopardove kože.“

Smijemo se. Onda ja primijetim: „Jasno da to ne mogu prihvatiti.“

Jessica se duri. Ponovno.

„Što? Zašto ne?“

„Pogledaj ga, Jess. To je Mercedes. To bi jednostavno bilo pogrešno.“

„Ali, X, čekaj. Nemoj biti brzopleta. Daj da dobro razmislimo o tome.“ Jess zastane na djelić sekunde, a onda kaže: „Dobro, razmislila sam: zadrži automobil i idemo se provozati.“

Na trenutak razmišljam o tome. Sasvim sam sigurna da ću odbiti taj dar: to je previše, pretjerano. Ali možda bismo mogle otići samo na jednu vožnju. Možda bismo mogle provesti jedan jedini zabavan dan. A onda ću ga vratiti.

„Neću ga zadržati.“

„Zaista?“

„Da. Zaista.“

„Dobro.“ Jess kimne glavom. „Ok, da, tako je vjerojatno najbolje. Znaš što? Ja bih mogla pripaziti na njega. Poklonit ću ga samostanu. Časna riječ.“

„Ali možemo se otići provozati. Samo danas.“

Jess udari šakom po zraku.

„To! Ali kamo?“ Izraz lica joj je mrzovoljan i zamišljen. „Kamo bismo mogle otići? U Amalfi? U Positano?“

„Ne može. Mogla bih naletjeti na mamu. Kako bih joj objasnila sportski Mercedes?“

Jessica kimne glavom.

„Znam“, kaže. „Hajdemo u Casertu, u onu veliku palaču.“

„Najveći vrt na svijetu, zar ne?“

„Oduvijek sam željela otići onamo. Hajde, Pepeljugo. Vozi kao na utrkama.“

Ulazimo u automobil. Oklijevajući gurnem ključ u bravicu. Jessica se igra sa satelitskom navigacijom, žustro unoseći naše odredište. Ja samo sjedim, zapanjeno i pomalo ustrašeno zureći u upravljačku ploču.

Nikad prije nisam vozila sportski automobil. Nikad prije nisam vozila Mercedes. I ni u kom slučaju nikad nisam vozila potpuno novi sportski Mercedes kaotičnim ulicama Napulja predviđenim za utrke kočija, s njihovim oštećenim Fiatima i gotovo isto toliko oštećenim Alfama, gurajući se sa smetlarskim kamionima koji nikad ne skupljaju smeće i zlokobnim limuzinama sa sasvim zatamnjenim stražnjim prozorima.

Ali svejedno okrenem ključ, izvezem automobil s parkirališta i vozim. Unatoč tome što sam u blizini Scampije gotovo pregazila jednu staru gospođu, unatoč tome što sam se nedaleko Marcianisea gotovo zaletjela u stakleni izlog Supero Supermercatija, nakon ručka ispunjenog hihotanjem naposljetku stižemo do palače Caserta.

Ali čudno je što nas je taj čuveni dvorac iz osamnaestog stoljeća nekako *razočarao*.

Smatraju ga Versaillesom burbonske Italije, ali je, možda upravo kao Versailles, jednostavno *prevelik*. Veličanstvena mramorna stubišta izranjaju poput beskonačnih stuba u snu i vode u goleme sobe ispunjene odjecima, melankolijom i ništavilom, s divovskim prozorima okrenutim prilično siromašnim ulicama grada Caserta. Vrtovi su zbunjujuće ogromni i na vreloj se izmaglici protežu kilometrima. Više su zastrašujući nego inspirativni.

Osjećajući se poput patuljaka i nekako nepokretne, stojimo ondje dok Jessica čita iz vodiča: „Palača ima otprilike tisuću dvjesto prostorija, uključujući dvadeset dvije kraljevske prostorije, veliku knjižnicu i kazalište napravljeno po uzoru na Teatro di San Carlo u Napulju.“

„Tisuću dvjesto soba?“

„Tisuću dvjesto soba“, ponavlja Jessica. „Stanovništvo Caserte Vecchije preseljeno je deset kilometara kako bi radna snaga bila bliže palači. San Leucio, tvornica svile, prurušena je u paviljon u ovom golemom parku.“

„U ovom vrtu mogao bi se smjestiti cijeli New York.“

Jessica kimne glavom i uzdahne; obje promatramo dugačku stazu koja vodi do udaljenih vodoskoka. Vodoskoci su možda visoki poput piramida - s ove udaljenosti ne mogu procijeniti njihovu visinu. Ona nastavi: „Palača Caserta korištena je za snimanje brojnih filmova. Pojavila se u prvoj epizodi *Ratova zvijezda: Fantomska prijetnja*, kao kraljevska palača kraljice Amidale na planetu Naboo 1999. godine.“

„Naboo? Tko bi rekao? Mi smo na Naboo!“ Smijem se, ali sam i umorna. „Hajde, Jess. Idemo kući.“

I tako krenemo. Ali moje se raspoloženje brzo smračuje zajedno s danom koji se gasi. Na pola puta do Napulja nebo je zasjenjeno, s prijetućim kišnim oblacima koji prelaze preko mlađaka, a promet je spor i mučan. Zato imam vremena gledati kroz prozor i zapanjena sam prizorom brojnih lomača raštrkanih preko većeg dijela urbanog pejzaža: lomače u predgrađima otrcanih gradića, u blizini razrušenih starih tvornica.

„Koji je to vrag? Što se događa?“

Pokažem prema lomačama koje pucketaju na prohladnom noćnom vjetriću. Jessica kimne glavom, ziječajući.

„Nikad to dosad nisi vidjela?“

„Nisam.“

Ona protrlja umorno lice rukama i kaže: „To je *camorra*. Oni ilegalno spaljuju smeće. Toksični otpad, tvorničko smeće, sve zajedno. Spaljuju ga noću. Svuda u polukrugu oko prokletih napuljskih predgrađa. Neki ljudi to zovu trokutom smrti.“

„Sjajno. Zašto?“

„Iz ilegalnih odlagališta i od spaljivanja smeća otrovni otpad ulazi u vodni sustav; ovdje je učestalost raka jedna od najvećih u Italiji - to je trokutasto područje u kojemu je *camorra* osobito aktivna.“

Promet ubrzava i prolazimo pokraj lomača. Promatram paklene prizore ognja, vjetra i tame.

Ono što je najparadoksalnije i što najviše uznemiruje jest to da je prizor na neki način prekrasan - svjetlucavi noćni pejzaž vatri, mjesečinom obasjanih palmi i pustih betonskih predgrađa bijelih poput kosti. Spoj ljepote i zla. Poput lijepog muškarca sklonog nasilju.

Sljedećeg tjedna Marc Roscarrick vodi me na Capri.

16

„MARC, NE MOGU to prihvatiti.“

„A zašto ne?“

„Jer je previše. Osjećam se kao da me uzdržavaš. Kao kućni ljubimac.“

„Bi li radije da ti poklonim avion?“

Promatram ga preko mjenjača. Šali se. Meni to nije smiješno. Sjedimo u mom automobilu koji je sad *njegov* automobil; parkirani smo u Vomeru, najednom od brežuljaka Napulja sa zelenim četverokutom vrta i visokim zidovima na kojima su nadzorne kamere; ovdje se smeće uistinu skuplja.

„Marc, ionako sam već tvoja, to znaš. Samo što ne želim ovo.“ Napravim grimasu i pokažem na upravljačku ploču automobila kao da je nešto odbojno, iako Droljasta Alex odnekud iznutra govori: „Zadrži ga, zadrži ga, zadrži prokleti automobil!“

„A stan? Mogu li ti kupiti stan?“ pita Marc. „Mogao bih ti kupiti stan Diega Maradone; on je privremeno živio ovdje. Zar to ne bi bilo lijepo? Santa Lucia je prenisko, gotovo na samoj morskoj razini.“

On se nasmije. I šali se. Barem mislim.

„Ne želim stan!“

„Dobro, onda dijamante. Rubine. Sve smaragde Kašgara?“

„Marc, prestani me zadirkivati.“

„Ali volim te zadirkivati, *piccolina*. Kad te zadirkujem, nos ti se nabora kao kod zločeste curice i izgledaš...“

„Kao da zaslužujem batine?“

„No, no, *dolcezza*, ne dovodi me u napast.“

On mi stisne koljeno.

„Marc...“

Marc se istodobno namršti i osmjehne. Promatra moje gole noge ispod skromne plave haljine. Ponovno me potapše po lijevom koljenu. Tiho se nasmije, pokazujući bijele zube.

Odjeven je u blijedo-sivo odijelo s blijedo-plavom košuljom i blijedo-žutom kravatom; sve na njemu je izuzetno blijedo osim njegova preplanulog lica i jednodnevne brade, a njegova kovrčava kosa me baš uznemiruje. Subota je. Pokušavam mu vratiti auto, ali on zahtijeva da prije nego što donesem konačnu odluku odemo na posljednju vožnju.

Još sam potpuno odlučna da ne zadržim auto. Moja nelagoda zbog Marcovog poklona pojačala se tijekom one turobne vožnje do Caserte s njezinim siromašnim predgrađima kojima upravlja *camorra*, a onda i za vrijeme povratka pokraj lomača koje okružuju grad, kroz trokut smrti, kroz pustu zemlju koju je opustošila mafija, kroz mafijaške krugove pakla.

Pretpostavljam da Marcu moram ispričati nešto od toga, inače bi mogao pomisliti da se inatim.

Tako i napravim. Dok sjedi pokraj mene na suvozačevom sjedalu pričam mu o izletu u Casertu s Jess. Marc se sve više mršti tako da mu nevjerojatno zgodno lice ponovno postane izobličeno od bijesa. Kaže „*cornuti*“ kao da psuje, što se odnosi na mafijaše. Kažem mu je da je taj prizor izgledao poput Danteova pakla. Kao da smo vozile kroz krugove pakla.

„... u paklu hladnoća i oganj.“

On kimne i okrene glavu na drugu stranu, zureći kroz prednje staklo dok besprijeckorno recitira: „*Non isperate mai veder lo cielo: i'vegno per menarvi a l'altra riva, ne le tenebre etterne, in caldo e 'n gelo.*“ Onda slegne ramenima. „Sviđa mi se to pjevanje: zaboravite nadu da ćete ikada vidjeti raj: došao sam te povesti na drugu obalu, u vječnu tamu, u oganj i led.“ Ponovno slegne ramenima. „Ledeno hladno. Dobar opis Campanije pod vlašću *camorre*.“

Marc spusti glavu. Stidi li se? Ali onda se okrene prema meni i uputi mi stopostotno ledenohladan pogled svojih plavih očiju, govoreći: „Ti uistinu misliš da sam pripadnik *camorre*, zar ne?“

Nervozna sam.

„Ne, naravno da ne, ali...“

„Što ali, X? Što? To je jedan od razloga zbog kojih želiš vratiti automobil, zar ne? Misliš da je plaćen krvlju, nasiljem, smrću svih mrtvih narkića u Scampiji.“

„Ne, Marc. Samo sam...“

„Želiš li vidjeti kako zarađujem? Želiš li?“

„Pa...“

„Želiš li?“

Zagledam mu se duboko u oči i kažem, ne trepnuvši: „Da.“

„Daj mi ključeve. Mog automobila.“ Glas mu je ukočen i napet. Ispunjen bijesom.

Podignem se s vozačkog sjedala i zamijenimo se. Marc pokrene motor i automobil zaurla nizbrdo brzinom od 150 na sat. Bilo da je pripadnik *camorre* ili ne, uopće mu ne smeta kad prekrši neko od prometnih pravila.

Otprilike šest sekunda poslije zaustavimo se pokraj stražnjih vrata palače Roscarrick. Marc zgrabi ključeve i pruži ih slugi. Dok sluga parkira Mercedes, Marc bahato ulazi u svoju palaču, dok ja trčkaram za njim.

Dosad ga nisam vidjela na tom stupnju dominacije. Lice mu je tmurno, korak brz i odlučan te prolazimo kroz nekoliko hodnika lijepe, ozbiljne i prekrasne palače kao da što brže možemo koračamo kroz depresivni trgovački centar, a onda se naglo nađemo pred jednim vratima koja Marc odgurne i uvede me u prostoriju.

Soba je djelomično u tami; miriši na cedrovinu i kožu. Na golemom metalnom radnom stolu stoje računala. Zidovi su sivi i gotovo bez ikakvih ukrasa osim dviju fotografija, za koje mislim da su od Guya Bourdina, suptilno erotične, nadrealne, uznemirujuće, apstraktne. Upravo su toliko uznemirujuće da odvuku misli na drugu stranu prije nego što se ponovno vratite poslu.

„Evo“, kaže Marc vrlo odlučno. „To je moj posao.“

On pokaže na dva luksuzna tanka *laptopa* na radnom stolu. Priđem bliže. Svijitli ekrani pokazuju nizove brojeva u redcima i stupcima, koji trepere i mijenjaju se, bljeskaju crvenom, crnom i sivom bojom, kao kišica cijelih brojeva. Simboli trepere s obje strane stupaca.

„Ne razumijem.“

I Marc priđe bliže, pokazujući na jedan od *laptopa*.

„Bavim se mešetarenjem. Točnije rečeno, ovog sam jutra iskoristio sitno odstupanje u terminskom ugovoru kanadskog dolara u odnosu na kamatnu stopu koja se dobiva na desetogodišnje trezorske obveznice.“

„Što je to?“

„Kanada izjednačava proizvode. U nestabilnim razdobljima ljudi se u emocionalnom smislu okreću različitim robama, nafti, ugljenu, željezu, škrljcu i zlatu; ako se situacija pogorša, vratit će se trezorskim obveznicama.“

„Baviš se dnevnim trgovanjem?“

„Upravo tako. Hoćeš vidjeti kako to radim? Nije to ništa posebno. Kao sviranje na klavičembalu.“

Marc izvuče vrlo moderan uredski stolac od kože, sjedne, a onda klikne na *laptop*. Počinje tipkati brojke, onda proučava redove cijelih brojeva, od kojih neki sad bljeskaju crveno i crno, kao da su se uznemirili, kao sićušna stvorenja koja je uplašio grabežljivac pa šalju znakove da su u opasnosti. Prsti mu vješto lete preko tipaka. Uistinu je slično sviranju na klavičembalu, a još više podsjeća na J. S. Bacha dok na crkvenim orguljama izvodi vlastitu kantatu, rabeći istodobno nekoliko klavijatura.

Ujedno je i erotično. Uvijek me uzbuđuje dok promatram muškarca kako stručno i uspješno obavlja svoj posao, bilo da se bavi poljoprivredom, arheologijom ili ruši stabla. Dovoljno je da dobro radi svoj posao. Pretpostavljam da je to neka evolucijska osobina. Matematičara u mokasinkama željela sam uistinu samo u trenucima dok je hitro i inteligentno radio na svojim jednadžbama. Sam za sebe. Tada bih ga poželjela poljubiti. Ovoga trenutka htjela bih da me Marc pojebe.

Odupirem se potrebi da mu to i priznam.

„Dakle“, izustim, zureći u vrtloge brojki koji bljeskaju crveno i ružičasto. „Što se ovdje dogodilo?“

Marc odgurne stolac od stola i slegne ramenima.

„Mislim da sam upravo zaradio oko šezdeset tisuća dolara. A neki londonski trgovac večeras bi se mogao neraspoložen vratiti kući.“

„Ispunjava li te to?“

„Da“, odgovori on. „Ali ne više kao prije. To je kapitalizam. Tako je u svijetu. Tako se stvari odvijaju. Što mi tu možemo? A ovaj je posao malo sigurniji od onoga kojim sam se prije bavio.“

U tome je kvaka.

Stojim ondje u svojoj bijednoj plavoj haljini, zureći u milijardera koji mi želi pokloniti automobil.

„Marc, čime si se prije bavio?“

„Uvezio sam kinesku robu u Campaniju i Calabriju. Domaćim sam ljudima pristojno plaćao i pazio sam da nitko ne ubire dio prihoda, da ne bude mita ili bilo kakve korupcije. Unajmio sam vrlo opasne tipove da zaštite moj posao. Tako sam uništio sve jeftine *camorrine* tvornice sjeverno i južno od Napulja. Zaradio sam golem novac i time prilično razljutio mnoge pripadnike *camorre* i *'ndranghete*. Htjeli su me maknuti s puta. Ali nije mi bilo stalo. I ja sam bio bijesan.“

Marc zastane i pogleda me, ruku prekrštenih na prsima - izazovno, ali ne i superiorno. U svom stilu.

„Zašto?“ upitam.

„X, dok sam rastao bili smo plemići, ali vrlo siromašni; aristokrati, ali spali na niske grane; sve je propadalo kao što je propadalo već desetljećima, možda čak i stoljećima, a ova se kuća raspadala, postala je gotovo ruševina. Isto je bilo i s imanjem u Tirolu i u Engleskoj. Roscarrickovi su bili osuđeni na propast. Namjeravali smo prodati sve, čak i palaču i izgledalo je da će moja povijest nestati na dražbi. To me razgnjevalo kao što samo osamnaestogodišnjak može biti gnjevan - bio sam izvan sebe od bijesa. Zapravo sam želio biti slikar, umjetnik, arhitekt, ali nisam si to mogao priuštiti. Zato sam čim prije ušao u biznis jer sam bio odlučio pod svaku cijenu vratiti naše bogatstvo, kako bih sačuvao naše slavno staro ime, Roscarrick. To sam i učinio. Upravo sam to učinio. Stekao sam i nekoliko neprijatelja, ali sam zaradio milijune.“

Glas mu se malo pojača. „Čim sam mogao, prije nego što me *camorra* i *'ndrangheta* ubiju, prestao sam se baviti uvozom i sve uložio u računala.“ On pokaže prema *laptopima* i na licu mu vidim ravnodušnost, pa čak i prezir. „Sad je lako. Kao da sam napravio savršeni stroj - samo ga moram podesiti, podmazati motor i svakog dana stroj stvara novac.“

Tišina u sobi je potpuna. Na ekranima *laptopa* brojevi svjetlucaju grimiznom i crnom bojom.

„Marc, ipak neću uzeti automobil. Možeš ga pokloniti siromasima.“

On se neočekivano nasmije.

„Možda ćeš ga jednog dana primiti.“

„Možda, ali vjerojatno ne. Želim tebe. Ne tvoj novac.“

On mi se približi, stavi ruku oko mog struka i poljubi me u vrat. Trnci užitka slijevaju se niz mene poput brojeva na njegovom ekranu, bljeskajući crveno i ružičasto. O, Marc, još me jednom poljubi.

Ali on se odmakne i kaže: „Pošteno. Ali uistinu ti moramo kupiti novu odjeću. Sa Zarom je gotovo. Ovaj put ti neću dopustiti da odbiješ.“

Pokušam spriječiti crvenilo koje me oblijeva. Nisam čak ni shvatila da je primijetio kakve haljine nosim.

Pa ipak, moja je čežnja za novom odjećom iskrena i nestrpljiva. Mogu preživjeti bez elegantnog automobila, ali ako me Marc želi odvesti na skupa mjesta, kao što je Capri, tada mi je odjeća uistinu potrebna. To znači da će mi je Marc morati kupiti. Jer ja si jednostavno ne mogu priuštiti dizajnersku odjeću.

I Marc me već idućeg trenutka vodi u kupnju takve odjeće.

Šest sati traje obilazak najmirisnijih, najljepših i najblještavijih minimalističkih butika u Campaniji, trgovina s golemim prozorima i malobrojnim komadima prekrasne svile i kašmira, trgovina s golemim neiskorištenim prostorom i prodavačicama koje izgledaju poput manekenki koje se dosađuju, trgovina u koje se jedva usuđujem zakoračiti, trgovina u kojima sa strepnjom provjeravam etiketu kako bih vidjela cijenu, misleći da je zarez na pogrešnom mjestu.

A tek imena! Ta *imena*: vrtlože se oko mene kao med tijekom tog slatkog poslijepodneva. Prada, Blahnik, Ferragamo, Bur-berrv, Armani, Chanel, Galliano, Versace, Dior, YSL, McQueen, Balenciaga, Dolce e Gabbana. Imena, imena, imena.

Sto posto prirodna svila, nabrana i tanka poput paučine; profinjena, ukoso krojena bunda od nerca na jelenjoj koži; najnovije mini jaknice ručno ukrašene perlicama; bezbrojne ljubičaste, tamnocrvene i krem haljine, kao i u boji plave napuljske ponoći; suknje i hlače i minice i cijele gomile prozirnog svilenog rublja; peplum bluza od baršuna s visokim ovratnikom; haljine sa sicilijanskim narančastim dezenom; Mary Jane štikle nježno ružičaste boje; Jimmy Choo, Jimmy Choo, Jimmy Choo.

Na stražnjem su sjedalu kutije, a vrećice sprijeda; Marc u jednom trenutku zamijeni kreditne kartice i naruči drugi auto; toliko je nove odjeće i cipela koje treba prevesti da se stidim. A sad me ohole djevojke u skupim dućanima gledaju ispunjene zavidnim divljenjem, kao da sam buduća engleska kraljica; i ja sam strašno, mrsko, blaženo sretna.

„Želim da budeš vjerna sebi“, kaže Marc. „Ali i da budeš onakva kakva bi *trebala* biti. Onako kako *zaslužuješ* izgledati.“

Dok izlazimo iz posljednjeg dućana i uskačemo u Mercedes Marc me uzme za ruku i poljubi mi prste. Stavim svoje nove sunčane naočale od

četiristo dolara i osjećam se kao mlada i sretnija Jackie Kennedy, dok se obasjani suncem vozimo u moj stan.

Oboje znamo što će se dogoditi čim Marc parkira. Elektricitet između nas podsjeća na oluju koja se sprema; Marc me cijeli dan gledao odjevenu i razodjevenu, vidio me голу u garderobama, голу do struka pred zrcalima, divio se mojoj stražnjici i grudima i mom tijelu dok sam isprobavala rublje La Perla, i žudio je za mnom, *žudio je*, ali se uspijevao držati podalje od mene. Jedva.

Znam da se više ne može suzdržavati.

Otvorimo vrata mog stana i on se baci na mene. Odbaci sako i zgrabi me, grli me, zarobi me u svom naručju. Usta nam se susretnu - sudaraju se. Ljubimo se kao da se nismo poljubili od osamnaestog stoljeća. Njegov se jezik bori s mojim; a ja ga prilično jako ugrizem za usnu. I dalje me ljubi i jezik mu je u mojim ustima. Ali htjela bih da je cijeli u meni.

Dio odjeće ponijela sam sa sobom, pa su posvuda vrećice, haljine i papiri, ali nam to ne smeta. Marc mi podigne haljinu, razotkrivajući me. Strgnuo mi je grudnjak i sad jako stišće moje bradavice, a onda nježno i još nježnije, sve dok ne poželim da mu stisak bude jači.

„Jače.“

Marc siše moju lijevu bradavicu, a ruka mu se spusti i klizne u moje gaćice. Pronalazi moju pičku i klitoris koji ga čeka, milujući ga vješto prstima, trip, put, ne, četiri puta, pet puta, prekrasno, tako umješno, nježno i utješno, zadirkujući i uzbudljivo. Zanosno mi bruji u glavi. Žudim za njim. Trebam ga. Moram vidjeti njegove mišiće i njegovo tijelo, moram ga vidjeti bosonogog i mišićavog. Zato mu strgnem košulju tako da se gumbi razlete po sobi, a on se nasmije i ja se smijem s njim.

Ali ovo je ipak ozbiljno. Kao i uvijek. Seks između Marca i mene je zaigran, ali i smrtno ozbiljan, ponekad sličniji religiji. Obožavanje i poštovanje: obožavam te svojim tijelom.

Naginjući se prema njemu jezikom dodirujem njegove tvrde, dobro oblikovane mišiće, sjajne i preplanule nabore na njegovim rebrima, kušajući čist, tvrdi miris njegove kože. Tada se spustim na koljena i otkopčavam mu hlače. Njegov je kurac čvrst, težak, dugačak. Uzmem ga u usta i sišem.

Pušim mu. Sišem njegovu krasnu debljinu i obuhvaćam ga rukom, obuhvaćam i sišem, želeći da svrši i ne želeći da svrši. Podne daske tvrde su pod mojim koljenima ali volim tu bol pomiješanu sa zadovoljstvom. Osjećam se kao da činim pokajanje, osjećam se dobro klečeći gola na podu kao

iskušenica: pušim mu i gledam prema gore u njega, dok njegove tople ruke miluju moju kosu, glade me, a onda stežu, a onda gotovo vuku kad ga predobro, preoštro sišem. Podižući mi glavu, on nježno šapne: „Ne, X, *ne želim još svršiti.*“

Podigavši me na noge poljubi me u usta. Grlim ga oko mišićavog struka i uzvraćam poljupce. Tada postrance padnemo na krevet i on me odgurne, a onda razdvaja moje gole noge. Vlažna sam, jako vlažna. I gledam. I čekam.

On se svlači i taj je prizor ponovno veličanstven i junački. Nisam čak ni sigurna zna li on to, ali uistinu izgleda poput ratnika, gracioznog i srčanog Zulua, mladog Ahileja. Ujedno je i utjelovljenje uzbuđenog muškarca. Naglo se popne na mene i njegova ruka mi se spušta na usta dok izgovaram njegovo ime, dok on ponovno ulazi u mene. I opet. I opet.

Marcus Roscarrick me jebe. Jebe me kao kralj. Kao lord. Moj se lord danas vratio iz bitke i u svojim je visokim čizmama dvaput utažio moju želju.

Tijela nam se divlje, strastveno ljuljaju zajedno, kao ulična tučnjava prožeta ljubavlju. On prodire, blago, onda snažnije, onda blago, onda vrlo snažno. Sad tiho dašće. Znam da je vjerojatno blizu. Osjećam to po krutoj radosti njegova tijela, ali previše sam sebična. Želim *prva* svršiti. Zato ga uhvatim za vitke, tamne, mišićave bokove i uvlačim ga dublje u sebe, dublje i snažnije između svojih golih i uzdrhtalih bedara, dok mi trnci prolaze golom kožom.

Osjećam njegovu veličinu u sebi kako me ispunjava. Prsti su mu u mojim usta pa ih cuclam, osjećajući sol i njega i nas. Više puta snažnije prodire u mene. Palcem mi žestoko pritišće mjesto u blizini vrata, a njegova prsa pritišću moje grudi i napola se gušim.

Onda izvuče svoj kurac i ponovno ga gurne i čeka. Trenutak agonije. Tada protrlja svoj kurac preko mog klitorisa i ponovno ulazi u mene. Tako je dobro, jako dobro. Ponovno radi to isto sa svojim kurcem i mojim klitorisom. Krv mi se slijeva u srce. Oblivena sam slasnim znojem; sklapam oči dok se užitak vrtloži na onom mjestu gdje me jebe.

„*Carissima, carissima...*“

Ne mogu govoriti. Ne moram govoriti. Grizem ga za rame. Željno ga grizem. I ponovno izvlači svoj kurac iz moje pičke i onda ga ponovno gurne unutra i svaki put kad to napravi, protrlja moj uzdrhtali i pulsirajući klit; a onda se sagne, ispuni mi usta svojim jezikom i čvrsto me obuhvati svojim mišićavim rukama, zarobi moja uska ramena i ovaj put prodire duboko, gotovo preduboko, tako duboko; a onda to ponovno napravi, triput strasno i veličanstveno prodire i ja hvatam zrak dok me on grli. Ostala sam gotovo bez

daha, gotovo zdrobljena, gotovo onesviještena, gotovo nasmijana i naposljetku vrisnem u *bolnom* orgazmu, orgazmu tako snažnom i strastvenom i dominantnom da je doslovce *bolan*.

17

MARC ROSCARRICK ima gliser. Naravno. Duboke je, talijanski tamnoplave boje i glamurozno čeka usidren u luci Pozzuoli, oko osam kilometara sjeverno od Napulja.

Pozzuoli je prekrasan. Ondje žive mnogi napuljski bogataši u bijelim kućama koje se tiskaju oko crkve boje okera s kupolom, smještene na kamenitom rtu. Večeras je ovdje osobito ugodno i lijepo: mjesec je srebrni luk na nebu, milijuni zvijezda vise s nebeske crne i nevidljive božićne jelke, lijepo odjevene obitelji šeću obalom, ližući sladoled, smijući se, ogovarajući i pozdravljajući se s prijateljima.

Marc se osmijehne, pruži mi ruku i ja se pomalo nesigurno popnem na gliser.

„Jesi li spremna, X?“

„Spremna. Valjda.“

Sjednem u stražnji dio, a Marc je za upravljačem. Stojeći na pristaništu, Giuseppe odveže užad i gurne nas od obale. Motor zakašlje i zabruji, Marc vješto upravlja provlačeći se između barki i lakih čamaca, putničkih brodova i ribarica, a onda se naposljetku oprostimo s Pozzuolijem i na otvorenom smo Sredozemnom moru koje je večeras tamno i mirno poput astečkog zrcala od opsidijana.

Zatišje prije tihe oluje onih veličanstvenih zvijezda.

Sladak je morski zrak poput melema. Sjedim u stražnjem dijelu u Armanijevoj haljini, točnije govoreći u svojoj baršunastoj *colour-blocked* Armanijevoj haljini s rozetom, i divim se svojim cipelama Jimmy Choo, prije nego što obratim pažnju na krajolik. More, mjesec, zvijezde i Marc Roscarrick. I ja.

„Tako je mirno!“ izusti Marc. „Nevjerojatno mirno. Savršena noć za misterije.“ On uspori gliser dok se ne zaustavi, ljuljajući se na tamnoplavoj površini ispod mnoštva svjetlucavih zvijezda. Marc ponovno promrmlja: „More je noćas mirno. Plima je i mjesec je daleko iznad tjesnaca.“

Prepoznajem tu pjesmu. Osmijehnem se bez riječi. Tihi vjetar topao je i ugodan. Plutamo u Napuljskom zaljevu. Samo on i ja. Samo dvoje ljudi, muškarac i žena. Dva instrumenta u savršenom duetu. Bachov adagio za dvije violine.

Marc ponovno pokrene gliser. Promatram ga s obožavanjem. Večeras sjajno izgleda: odjeven je u božanstveni smoking, pažljivo sašiven, izuzetno pravilan, crn i bijel; visok je i vitak, podsjeća na holivudskog idola s dodjele Oscara iz četrdesetih, suzdržan, zgodan i monokroman kontrast ženi u čijoj je pratnji.

Na trenutak se pitam tko je dizajnirao prvi smoking, prvi večernji sako? Je li netko uistinu naporno razmišljao i dosjetio se te vrhunske kombinacije crnog i bijelog? Ili se to odijelo jednostavno s vremenom razvilo u svoj sadašnji savršeni oblik, nešto kao darvinistička selekcija. Jer, muškarac rijetko kad izgleda bolje nego u crno-bijelom smokingu. A Marc u smokingu osobito je muževan, apsolutno muževan, *molto bello e scapolo*.

Tko su bile one žene s njim na slici u *il WestEnd di Londra*?

On pogleda u mene, a ja mu uzvratim pogled.

Kažem: „Osjećam se kao opatica prije zaređenja. Je li to ono što radim, Marc?“

On se tužno osmijehne. Ali ne kaže ništa, samo usmjerava gliser kroz šaputavu vodu. Misteriji čekaju. Trenutci prolaze. Ustrašena sam i radosna. Galebovi se obrušavaju s noćnog neba poput duhova u mraku, sretne i tužne utvare, a onda nestaju, odlijećući u tamu. Htjela bih već biti ondje; htjela bih da misteriji otpočnu.

„Koliko još ima do Caprija?“

On odgovori ne okrećući se: „Otprilike pola sata. Mogao bih ići i brže, ali onda bi se smočila i uništila tu haljinu.“

„Marc, što će se dogoditi?“

„*Piccolina*. Zašto bih ti rekao sad, ako ti nisam rekao prije? Misteriji trebaju biti misteriozni.“

Uzdahnem, a onda odmahnem glavom. Prilično odlučno. „Ali moram znati neke stvari ako namjeravam nastaviti.“

„Dobro. Koje?“

Marc upravlja gliserom i govori preko ramena. Ne odustajem.

„Rekao si da muškarac koji je prošao sve inicijacije ne može imati odnos sa ženom koja nije prošla sve.“

„Tako je.“

„Zašto se to odnosi samo na muškarce? Zar se ne odnosi i na žene?“

On se okrene. Lice mu je sumorno.

„Kodeks časti strožiji je za muškarce.“

„Zašto?“

„Jednostavno je tako. Oduvijek je bilo.“

Uzvratim mu pogled.

„A što ako želim *prestati* s tim, Marc? Sto ako nakon drugog ili trećeg misterija odlučim da mi je dosta?“

„Onda ćeš prestati. Mnogi ljudi tako postupaju. Nikad ne pristupe petom misteriju.“ Osmjehne mi se. Pomalo sa žaljenjem. „Ali ako prestaneš, to će imati utjecaj na nas. Kao što znaš. Dopušteno mi je biti s tobom ovog ljeta dok prolaziš kroz inicijacije, ali ako prekineš prije pete...“

„Ne možemo se više viđati.“

„Tako je.“

Zavlada tama. Marc mi je ponovno okrenuo leđa dok upravlja gliserom pod zvijezdama, prema Capriju. Ali imam još nekoliko pitanja.

„Zašto je ovaj drugi misterij toliko važan?“

„Za vrijeme tog misterija polažeš zavjete. I službeno postaješ dio kruga za ovo ljeto.“

„Službeno? Tko donosi pravila, Marc? Tko svime upravlja?“

„Bojim se da je to...“

„Misterij. Da, da.“ Tiho se nasmijem, ali i dalje sam tjeskobna.

Razmišljam o onome što me čeka i u meni se javlja jedva zamjetljiv zloslutni nagovještaj. Sve dosad sam bila prilično optimistična u pogledu drugog misterija, a sad iznenada osjećam prvi ubod pravog straha ili barem nelagode. Ali tada se prisjetim koliko sam, usprkos samoj sebi, uživala cijelim svojim bićem dok me Marc udarao po stražnjici. Možda će biti uzbudljivo? Možda i ne samo uzbudljivo, nego nešto što ruši granice, kao prvi misterij? Nešto važno i dalekosežno? Nadam se, ali se i plašim da će biti previše dalekosežno. I promijenit će me.

A ja ne bih htjela da se bilo što promijeni.

Zapravo, htjela bih da sve ostane ovako kako jest: ovako kako jest upravo ovdje, upravo sada, ove krasne noći sredinom lipnja, nekih šest tjedana

nakon što sam ga prvi put ugledala, dok smo ja i Marc sami na gliseru ispod blistavih zvijezda Napuljskog zaljeva.

Ovdje. Neka se sve zaustavi *ovdje*. Zaustavi kameru. *Rez*.

„Još samo malo“, kaže Marc pružajući ruku i pokazujući prema obrisu otoka, prema Capriju, nazubljenom i poprskanom svjetlima kuća.

Dok se približavamo luci, sa zakašnjenjem shvaćam da nismo sami. Capri je s ove strane potpuno okružen: vidim i druga plovila, male i skupe kruzere, veće jahte, glatke i skupe glisere poput našeg. Svi se približavaju, svi idu prema Capriju. Kao nekakva ratna evakuacija.

„Tvoji kolege dionizijci“, primijeti Marc ispuštajući upravljač i usporavajući gliser. „Okupljaju se zbog drugog misterija.“

Minutu-dvije poslije naš je gliser usidren i privezan, a mi smo na pristaništu, gdje nas dočekuju mladi muškarci u vrlo tamnim odijelima sa slušalicama u ušima i sunčanim naočalama - u devet navečer. Turisti u restoranima s morskom hranom na obali zapanjeno zure u sve dotjerane sudionike misterija dok silaze sa svojih brodica i jahti, u muškarce s njihovim elegantnim smokinzima i žene u njihovim krasnim haljinama, s cipelama visokih peta i nakitom koji blješti poput zvijezda. Penju se u kočije s konjima koje čekaju u redu.

Promatram ostale sudionike dionizijskih misterija, a možda i svoje sestre iskušence. Ima muškaraca i žena svih dobi, od dvadeset do sedamdeset. Ne mogu odrediti tko je već iniciran, a koga inicijacija tek čeka. Čujem ulomke razgovora na nekoliko jezika - mnogi govore engleski, neki francuski i španjolski, a neki ruski. Čuje se i kineski. Svi izgledaju kao vrlo, vrlo bogati ljudi.

Dok koračam pokraj tih turista otvorenih usta, penjući se u malu kočiju s lordom Roscarrickom, prvi put u svom životu *osjećam se bogata*. Zapravo sam ispunjena nedostojnim, vulgarnim osjećajem razmetljivosti, apsurdne superiornosti: da, samo me pogledajte, samo pogledajte mog muškarca.

Prezirem samu sebe zbog toga još i dok tako razmišljam, ali jednostavno ne mogu ne uživati u svom trenutku slave.

„Zacijelo misle da idemo na bal“, kažem, pokazujući prema turistima u njihovim majicama. Marc kimne glavom, ali mi ne odgovori pa se osjećam prilično glupo.

Dok konj kaska, potaknut laganim udarcima kočijaševa biča, nastojim ne razmišljati kakva me točno vrsta zabave čeka. Jedino što mogu jest živjeti iz trenutka u trenutak. Što bude, bit će. Konj vuče kočiju uz strmo, kamenito brdo, preko zaljeva promatram svjetlucavi Napulj, prekrasan i nevin s udaljenosti. Taj je osjećaj hipnotičan; čujem konje iza nas, konje ispred nas, desetine kočija koje nas prevoze onamo gdje će se održati drugi misterij.

Kočija se zaustavi i Marc mi pomogne da siđem, podižući me kao dijete i sad shvaćam gdje se nalazimo. Moje znanje o drevnoj prošlosti možda nije osobito, ali dovoljno sam istraživala da znam kako stojimo na sjeveroistočnom dijelu Caprija, gdje je car Tiberije živio 30. godine prije Krista, gdje je održavao svoje ozloglašene pijanke. Car je rado ležao gol u svom bazenu gdje su uvježbani dječaci ronili da bi mogli lizati i grickati njegovo međunožje. Obožavao je taj vodeni užitek i dječake zvao svojim ribicama.

Taj mi je djelić povijesti bolan. Hoće li drugi misterij biti svojevrsno ponavljanje grozne rimske dekadencije? Nešto sablasno i nastrano? Ponovno osjetim slabost od straha pred onim što će se dogoditi. Marc je očito svjestan mojih osjećaja. Dok prolazimo kroz velika željezna vrata koja čuva barem deset muškaraca u tamnim naočalama i tamnim odijelima, koji provjeravaju Marcove dokumente, on mi stegne ruku.

„*Courage*“, kaže s francuskim naglaskom. „*Courage, ma chere.*“

„Ali, Marc, ne razumijem kako su dobili dozvolu? To je arheološko nalazište. Kao da su iznajmili Panteon.“

Slijedimo ostale sudionike u misteriju niz put okružen zrikanjem zrikavaca prema izvoru svjetlosti i glazbe.

„X, ovo je Campania“, odgovori Marc. „Ako želiš, možeš kupiti i hramove u Pestumu.“

„Ali tko to plaća? Tko su oni muškarci na vratima? Jesu li naoružani?“

Marc mi ponovno stegne ruku.

„Molim te, nemoj se bojati. Samo pusti da se stvari događaju, da sve prođe preko tebe. Tako misteriji djeluju. Ne smiješ se odupirati. A sad...“ Osmjehne mi se, iskreno i možda s nagovještajem kajanja. „Sad se moraš obući. Idi sa sluškinjama.“

Dvije me Talijanke, mlade i lijepe, jednostavno odjevene u bijelo, uzmu za ruku. Odvode me od Marca putem koji vodi nizbrdo do cijelog niza vrlo elegantnih šatora: luksuznih, ali antiknih.

Vidim kako ispred najvećeg šatora, najbližeg moćnim liticama koje se obrušavaju prema mračnom Tirenskom moru, ljudi plešu i čujem ih kako piju i čavrljaju; čujem i glazbu. To su prilično uobičajeni zvuči pomodne zabave na otvorenom. Ali mi smo se uputile prema jednom drugom šatoru. Grimizan je, ukrašen i carski - nekako podsjeća na Rim.

Unutra se nalazi nekoliko djevojaka koje stoje ispred zrcala i stolića. Sve njih odijevaju i uređuju Talijanke odjevene u jednostavnu bijelu odjeću.

Pretpostavljam da su te druge djevojke, uplašene i ukočene, zacijelo moje suputnice na inicijaciji. Dobacim im pogled - njihova su lica mlada, lijepa i prilično zabrinuta. Uzvrate mi pogled i kimnu.

Sve se jednako osjećamo.

„Molim vas“, kaže jedna od sluškinja. Govori nepravilnim engleskim, ali pokreti su joj razumljivi. „Skinite odjeću?“

U tom velikom svilenom šatoru blago obasjanom visećim svjetiljkama nema nijednog muškarca, ali ja sam ipak prilično stidljiva. Prisjećam se Marcovih riječi: ako ga želim zadržati, makar i samo ovo ljeto, moram učiniti što mi se kaže. Moram se ohrabriti i pokoriti. Ponovno.

Duboko udahnuvši, kimnem glavom i djevojke mi se približe. Očito mi žele pomoći da se razodjenem, ali ih spriječim pokretom ruke: nitko neće dodirnuti moju dragocjenu novu Armanijevu haljinu. Sama je skinem i pažljivo složim, a djevojke izgleda da razumiju i dopuštaju mi da je vrlo brižno stavim na vješalicu. Skidam i donje rublje dok ne ostanem potpuno gola. Jednostavno ne mogu pogledati druge iskušeniце, previše se stidim da bih to učinila, stoga se usredotočim na ono što sluškinje rade.

One pripremaju moj kostim za zabavu.

„*Per favore, signorina?*“

Zainteresirano promatram što rade. Jer, odijevaju me onako kako nikad prije nisam bila odjevena.

Najprije uzmu prozirne, bijele svilene čarape i polagano ih navuku na moje noge, preko koljena, sve do bedara. Oko oba bijela bedra stave podvezicu kako bi pridržavala čarapu. Podvezica je ukrašena zlatom i minijaturnim bjeličastim biserima: prekrasna je, vjerojatno antikna. Daju mi cipelice s visokom petom koje mi savršeno pristaju. Ukrašene su sićušnim, baroknim svilenim mašnjama i imaju vrlo visoke, čvrste pete. Cipele iz osamnaestog stoljeća. Elegantne i seksi.

Odijevaju me kao da sam uzdržavana žena iz osamnaestog stoljeća. Kao da sam aristokratska milosnica kralja Sunca.

„Ok“, kaže Talijanka. „Ustanite, molim vas.“

Pažljivo, ali brzo, djevojka mi oko struka pričvrsti korzet. Nikad nisam nosila nešto slično. Bogate je, tamne grimizne boje i prekrasno izvezen, ali osjećam bol dok djevojka čvrsto steže vrpce na mojim leđima. Od tog stezanja dojke mi se podižu i približavaju jedna drugoj, tako da imam dubok dekolte. Korzet je gotovo sličan opremi za seksualno vezanje, ali ne sasvim. Malo je suptilniji od toga. Bolan, ali suptilan.

„*Signorina*, molim vas, sjednite, mi napravimo frizuru?“

Trgnem se iz zaokupljenosti samom sobom i osvrnem oko sebe. Izgleda da sam ostala sama u šatoru: druge su iskušnice, već odjevene, krenule doživjeti svoj drugi misterij.

„Sjednite?“

Poslušno sjednem na maleni pozlaćeni stolac i u velikom, drvetom uokvirenom zrcalu promatram kako djevojke podižu i češljaju moju kosu, ukrašavajući je uvojcima, pletenicama, ukosnicama od sedefa i sitnim, ali preslatkim svilenim mašnjama; dugi uvojci spuštaju mi se pokraj ušiju. Moja obična plava kosa izgleda predivno zlatna na laskavoj svjetlosti svjetiljke.

Djevojke su nadarene. Kad završe, ustanem i zagledam se u zrcalo, diveći se sama sebi. Uistinu sam kao Marija Antoaneta.

Osim u jednoj pojedinosti. Između čarapa i podvezica na bedrima te zlatnog ruba korzeta od kitove kosti nema ničega. Moje pažljivo uređene stidne dlačice, moja stražnjica i sve seksualno na meni izloženo je pogledu. Sve je uokvireno. Nježan i antikni kostim služi samo kako bi još potpunije naglasio moju golotinju.

„Ali, što je s ovim?“ upitam u panici. „Gdje mi je suknja ili haljina? Rublje?“

Sluškinje sliježu ramenima, nasmiješene, ali nekorisne.

„Gotovo je. Sad idete na zabavu.“

„Što?“

Jedna se djevojka odmakne i odmahne rukom.

„Vrlo lijepo. Vi jako lijepi. Sad je gotovo. Idite.“

Da idem?

Ne. Nikako. Ne mogu to napraviti. To ne. Čak i ove tople večeri na moru osjećam povjetarac na svojim golim bedrima. Stražnjica mi se odražava u desecima zrcala, potpuno na vidjelu.

Stidim se i nagonski bih najradije zgrabila nešto, bilo što, da se pokrijem.

Vrti mi se od dubokog stida. Djevojke me promatraju prekrivenih ruku. Znači to je uistinu moj kostim, uistinu moram izaći među ljude na zabavi ovako odjevena. Bolje rečeno, gola od pupka do bedara. Tako da svi vide.

Ništa ne mogu napraviti. Moram se *pokoriti*. Pribirući se, opasujući se snagom, prilazim ulazu u šator, a jedna od djevojaka razmakne zastor od platna i svile, pruža mi čašu šampanjca i pusti me da izađem.

Omamljena sam. Svi mogu vidjeti moju голу stražnjicu i sve ostalo. Koračam fenjerima osvijetljenim putem do svojevrsne terase ispred većeg šatora, u kojemu deseci prikladno odjevenih ljudi plešu, piju i razgovaraju. Razgolićena sam između korzeta i podvezica.

Glazba utihne. I svi se okrenu i pogledaju me.

18

U PRVI TRENUTAK toliko mi je nelagodno, toliko se stidim, da bih se najradije sakrila u grmlju s crvčcima.

Nitko mi se ne nasmije, nitko se ne izruguje, nitko me čak požudno ne promatra ali sve u meni govori mi da je ovo pogrešno. No i dalje koračam kroz gomilu uzvanika, između tih elegantnih ljudi koji drže svoje tanke čaše za šampanjac i, dok prolazim, kao da se razmiču preda mnom u tihom poštovanju.

Kad glazba ponovno zasniva zamjećujem da u gomili ima još nekoliko žena odjevenih kao i ja: to su moje sestre koje će također pristupiti inicijaciji. Prepoznajem jedno ili dva lica. To su žene iz šatora: i njihove su stidnice obnažene, čarobno uokvirene povijesnim čarapama, mekom svilom i kompliciranim korzetom, ali ipak izložene.

Osjećam žarku želju da razgovaram s jednom od njih. Kako se one osjećaju? Što one misle o svemu ovome? To mi ne dopušta moja prirodna stidljivost, ali onda se prisjetim. K vragu, X, u gomili elegantno odjevenih bogataša ti nemaš odjeću *ondje* gdje je to važno. A stidiš se zapodjenuti razgovor?

Primijetim jednu djevojku, pomalo odvojenu od ostalih, samu, koja stoji ispod svjetiljke obješene na stablu tamarisa. U ruci drži čašu zlatnog šampanjca. Glava joj je nagnuta. Izgleda da osluškuje glazbu koja podsjeća na intenzivniju obradu gudačkog kvarteta, lirski klasičnu, ali s afričkim ritmom. Ta me glazba mami na ples, ali ovakva ne mogu plesati. Barem ne trijezna.

Djevojka je vrlo lijepa, dugačke i tamne kose ukrašene nježnim biserima i srebrnim ukosnicama. Izgleda kao krupnooka i viša verzija Jessice; ima isti inteligentan i oštrouman izgled.

„Bok“, kažem.

Ona se okrene. Tamne joj se oči upitno sužavaju.

„*Bon soir.*“

„O, oprostite.“ Zacrvenim se. Zašto se *sad* crvenim? „Oprostite, nisam znala...“

„Ne, ne, u redu je. Ja sam Francuskinja, ali govorim engleski.“ Osmijeh joj je zamišljen.

Uzvracam joj osmijehom.

„Bok.“

Djevojka sasvim otvoreno zuri u moju golotinju; a onda pokazuje rukom prema vlastitim bijelim bedrima i tamnoj vrpci dlačica.

„Dakle. Što mislite o našim *povijesnim* kostimima?“

Odmahujem glavom.

„Ne znam... Jesu li zbilja povijesni?“

„Jesu“, odgovara djevojka. „Zbilja su povijesni. Tako su se žene odijevale na Napoleonovom dvoru. Zar nikad niste čuli za *plise*?“

Zastanem, a onda se prilično nervozno nasmijem. Zgodan vic. Mislim da je plise nabrani dio haljine, ukrasni volan koji su lijepe djevojke nosile u osamnaestom ili devetnaestom stoljeću ili možda čipkani ovratnik, ali plise svakako odgovara mom i njezinom večerašnjem izgledu.

Njezinom? Shvatim da je nisam upitala ni kako joj je ime.

„Ja sam Alexandra, usput rečeno. Ili X.“

„Bok, X. Ja sam Francoise.“

Rukujemo se. Upitam je:

„Ako smijem upitati, tko će te inicirati?“

Francoise pokazuje prema gomili ljudi koji piju, čavrljaju i ogovaraju; što šampanjac više teče, gomila svakako postaje sve glasnija i bučnija.

„Daniel de Kervignac. I on je Francuz kao i ja. Ali on je bankar u Cityju. Živimo u Londonu.“

„Vaš dečko?“

„Da. Iako ima četrdeset dvije godine, pa možda baš nije dečko. Bolja riječ je *amant*.“

„Ok.“ Pijuckam šampanjac. Postaje mi jasno da ležerno čavrljamo. Odjevene poput najrazvratnijih kurvi u povijesti. Kontrast je neobičan. Ali manje neobičan nego što je bio prije desetak minuta.

„A tebe?“

„Marc Roscarrick.“

Oči joj se širom otvore.

„Lord Roscarrick? *Onaj* lord Roscarrick?“

„Da.“ Jezik mi je brži od pameti. „Zašto? Poznaješ ga? Čula si za njega? Zašto?“

Ona se uljudno osmijehne.

„X? Zvat ću te X. Da, X, svi su čuli za Marcusa Roscarricka. Svi su čuli za *molto bello*.“

„... *e scapolo Lord Roscarrick*“, dodajem uzdahnuvši i odmahujući glavom. „Dobro, dobro, shvaćam. I ja se koristim internetom. Pretpostavljam da je za većinu ljudi on slavna osoba.“ Pogledam u njezine smeđe oči. „Ali ja sam iz Kalifornije i europski su aristokrati za mene poput nogometaša. Nikad i ne čujemo za njih. Kao da su Neptunovi mjeseci.“

Ona se osmijehne.

„Bravo. Kultura *celebrityja* općenito je pravo smeće. Iako je tvoj lord Roscarrick svakako pravi ulov - ulov sezone.“ Ona mi se malo primakne i urotnički šapne: „Kakav je on zapravo? Je li možda malo... opasan? Kao što kažu? Je li uistinu tako uzbudljiv?“

„Molim?“

„Hoću reći“, usne joj lagano zadrhte, „njegova prekrasna žena i sve ostale glasine... Ali, oprosti mi. To nije u redu. Brbljam gluposti. Ti si sretna žena. Osim toga, i trebale bismo biti misteriozne i zagonetne, zar ne? Barem dok stojimo ovdje pokazujući svima pupak svijeta.“

Ona spusti pogled prema svojoj golotinji, a onda doda: „Bolje da ovo bude vrijedno truda. Brazilska depilacija bila je neumjereno bolna.“

Ponovno se vedro nasmijem. Ali moj je osmijeh ukočen i ispunjen dodatnim strepnjama. Što je htjela reći o Marcu? Želim je to pitati, ali prekida me glasan uzvik na francuskome.

„*Francoise, J'ai cherchepour toi.*“

To je očito njezin dečko. Utjelovljenje zgodnog starijeg muškarca, s naznakama sijede kose na sljepoočnicama, širokih ramena, koji oko sebe širi dojam bogatstva i povlastica, odjeven u smoking vrhunškoga kroja. Ali ipak nije Marc Roscarrick.

Francuz mi kratko i udvorno kimne glavom, samo na trenutak okrznuvši pogledom moj struk. Rukuje se sa mnom pri upoznavanju, a onda uzima Francoiseine prste u svoje i odlazi s njom. Ona se okrene prema meni i uputi mi topao i značajan pogled.

„Zbogom, X“, dovikne mi preko ramena. „Sigurna sam da ćemo se opet vidjeti.“

Na trenutak razmišljam o tome. Pretpostavljam da je u pravu. Ako namjerava pristupiti misterijima tijekom ljeta, vjerojatno ćemo se još vidjeti. Drago mi je zbog toga jer sam osjetila nagovještaj prijateljske sklonosti prema Francoise, a saveznica mi je svakako potrebna. Osim toga, htjela bih saznati što ona to zna o Marcu. A možda i ne bih?

Ispijajući šampanjac, zamišljeno promatram kako Francoise nestaje u gomili.

Njezina bijela stražnjica prekrasna je i seksi dok između odjevenih, normalnih uzvanika na zabavi korača na svojim širokim potpeticama iz osamnaestog stoljeća. Očekivala sam da će taj prizor biti donekle smiješan, ali nije tako. Francoise izgleda kraljevski, izgleda pomalo veličanstveno, zapravo izgleda poput onih prekrasnih arapskih konja za utrke, poput čistokrvnog konja kojeg vlasnik šeće konjušnicom pokraj trkališta, ne da bi mu se drugi mogli diviti ili da bi ih izazivao, nego zbog čistog, iskrenog i potpuno ozbiljnog divljenja. Pogledi koje ostali upućuju Francoise ispunjeni su poštovanjem, a možda donekle i divljenjem.

To je to. Njezina golotinja, zapravo polugolotinja, daje joj svojevrsnu moć. Ona je u središtu pažnje i uspješno se nosi s tim. Čula sam kako ljudi govore da napola goli muškarci najčešće izgledaju smiješno ili barem kao slabići, ali napola gole ili napola odjevene žene, suprotno tome, posjeduju svojevrsnu zagonetnu, ali čudesnu moć - osobito nad muškarcima. A u ovim uistinu čudnim kostimima ta je moć još intenzivnija, jača, kao klasična glazba od stotinu decibela. Zaglušujuće. Pupak svijeta.

Prokletstvo. Sa srebrnog pladnja koji se tu našao u pravom trenutku u rukama jedne od sluškinja uzmem još jednu čašu šampanjca, a onda se i sama uputim u gomilu.

I to uistinu funkcionira. I meni upućuju isto poštovanje prožeto divljenjem. Starije me žene nakratko pogledaju s kombinacijom zavisti i

empatije izražene kimanjem glave. Muškarci mi se svi jedva primjetno klanjaju, kao diplomati i dvorjani koji priznaju superiornije od sebe, princezu ili kraljicu. Da imaju šešire, skinuli bi ih.

Pa ipak, dok se provlačim kroz gomilu, osjeća se i dekadencija. Jedna djevojka u prolazu lagano dodiruje moj bok. To se ponavlja i nije slučajnost. Na stražnjici osjetim drugu ruku, mušku, a onda se ruka povuče. Okrenem se da vidim tko je to bio, ali nisam uznemirena. Možda sam pomalo pijana, ali situacija me ne uznemiruje - kao da je riječ o igri, suptilnoj i, svakako, erotičnoj.

Pjenušavi šampanjac draška mi nos. Još malo popijem. Ljudi prolaze pokraj mene; osjećam više ruku na svojoj golotinji. Ne smeta mi to. Sve je u redu; uživam u tome. I tada naposljetku pronađem Marca u društvu trojice muškaraca. Okrene se prema meni i predstavi me, ali ja zaboravljam njihova imena jer sam malo opijena. Muškarci, Englezi svijetle kose, ljube mi ruku i svaki od njih na nekoliko sekundi promatra moju sasvim očitu i neuobičajenu golotinju. Više se uopće ne stidim: osjećam moć koju imam nad njima. *Pogledajte me. Hajde, pogledajte. Usuđujete li se?* Smijem se i šalim s Marcom. Osjećam se dekadentno.

Glazba ubrzava. Sad je to živahan, brzi valcer, pojačan i naglašen žešćim, poganskim ritmom. Valcer je jedini klasični ples koji znam, hvala ti, Dionize. Pogledam Marca, a on uzme moju ruku u svoju i vodi me na široku kamenu terasu nad morem i ondje plešemo između ostalih plesača. Plešemo brzo; moja je glava na njegovim prsima, moja ruka stisnuta u njegovoj.

Drago mi je što svi mogu vidjeti sve. Neka svi i vide sve, neka svi naprave što žele. Noć je krasna, šampanjac ohlađen; mjesec zadivljen i zadovoljan; zvijezde oprane i blistavo uglačane. Marc stavlja svoju ruku na donji dio mojih leđa gdje čvrste vrpce pritišću korzet u moja rebra, podižući mi grudi. Kao da sam namirisana parfemom, kao da lebdim.

„Izgledaš prekrasno“, kaže Marc.

„A ne smiješno?“

„Nimalo smiješno, *carissima*. Sasvim suprotno od smiješnog. Vrlo sam ponosan.“

„Zašto?“

Ruka mu se spušta ispod mog korzeta i sad je na mojoj stražnjici, nježno je stisnuvši.

Pogledam ga. I stidljivo se osmijehnem. Ništa ne govorim. Oboje se pretvaramo da se ništa ne događa.

„Viđao sam druge žene kako odustaju u ovom trenutku. Drugi misterij je težak.“

Njegova ruka ponovno stegne moju stražnjicu. Jedva primjetna plavičasta jednodnevna brada na njegovu licu doima se vrlo nježno na ovoj prigušenoj svjetlosti. Usne su mu razdvojene i nasmijane; naziru se njegovi oštri, bijeli zubi. *Marc Roscarrick, još me jednom stegni, stisni me.*

„Što se događa s muškarcima?“ upitam. „Kakva je muška inicijacija?“

Marc me pogleda u oči; usne su nam udaljene šest centimetara. Plešemo preko terase, i vrtimo se, njegova ruka još čvrsto drži moju stražnjicu i on kaže: „Drukčija je. Mnogo nasilnija. Može biti zastrašujuća...“

„Kako?“

„Drugi put“, odgovara. „Ali sada, pogledaj se, kao drezdenska lutkica. Samo *malo* ekscentrična.“

Marc napravi korak unatrag, ispustivši moju stražnjicu iz ruke i vrti me jednom rukom. Sad to više gotovo i nije valcer, nego nešto sličnije uobičajenom plesu koji znam. Mladenački i slobodan. Poganski. Sličniji seksu. U afričkom ritmu. *Dionizijski*? Ljudi u svečanoj odjeći koji tako plešu često izgledaju glupo ali ovdje je to izgleda normalno: plesati s milijarderima i principessama, plesati na ruševinama Tiberijeve vile, plesati iznad sjajne veličanstvene palače Iovis, gdje je stari rimski car ispunio svoje mirisne vrtove nagim dječacima i djevojčicama, skrivenim u nišama i udubinama, u počast bogovima divljaštva i raspuštenosti, u počast Panu, Erosu i Bakhu.

I tako se noć odvija. Previše pijem. Marc mi kaže da je to u redu, kaže mi da svi u drugom misteriju previše piju. Ponovno plešemo priljubljeni i on me privuče na svoja prsa, gurne ruku između mojih bedara i samo jednom me vrlo blago protrlja, samo jednom, ali Bože, i uz to mi kaže da pićem iskazujemo počast Dionizu. Onda mi govori neke stvari koje ne razumijem jer sam opijena. I zato što bih htjela da me i dalje dodiruje, ovako pred svima. Da me pred svima dovede do vrhunca. Zašto ne?

Ali on se zaustavi. Naglo. I ja se okrenem.

Svi su se zaustavili. Glazba je utihnula. Što se događa? Uhvativši me za ruku, Marc me vodi preko terase. Sad vidim da muškarci u pratnji mojih sestara također vode tih pet žena koje će pristupiti inicijaciji. Svi koračamo uz drvene stubbe do pet pozlaćenih, ženstvenih stolaca postavljenih na mramornom podiju iznad terase s plesačima.

Zavlada tišina. Marc mi šapne na uho:

„Sjedni.“

Poslušno sjednem na jedan od stolaca. Ponovno se čuje zrikanje zrikavaca. Što se događa? Pogledavši oko sebe, vidim kako Francoise sjedi meni slijeva, a Daniel stoji pokraj nje. Ona me pogleda kao da me ne vidi. Pokušava se osmjehnuti. Ali izgleda prilično uplašeno.

Mladić u tamnom odijelu čita s neke vrste pergamenta. Gomila je utihnula, samo promatra i osluškuje. Tekst je na *latinskom*. Tada shvatim: to je trenutak kad postajem dio ovoga, to je prizor s freski u Pompejima, kad muškarac čita s pergamenta, objavljujući pristupanje još pet žena u Dionizijeve misterije.

„*Œuaeso, Dionysum, haec accepit mulieres in tibi honesta mysteria...*“

Muškarac prestaje govoriti. Pripremam se ustati, ali Marc se nagne i ponovno mi šapne na uho: „Sjedni, Alexandra, budi mirna.“

Čekam. Sluškinje se vrate. Ovaj put jedna od njih drži nekakav instrument, kompliciran, srebrnast i metalan, donekle sličan pištolju. Je li to nekakav medicinski instrument? Pokušavam se usredotočiti kroz alkohol i sve veću paniku. Što je to?

Marc se nagne bliže k meni.

„Budi mirna, X, budi mirna. *Dopusti da se dogodi.*“

Talijanka mi se obrati: „Molim vas, raširite noge.“

„Neću.“

„Molim vas.“

„Neću.“

„Molim vas!“

Nevoljko širini noge, brzo se trijezneći. Sad iznenada i sasvim jasno razumijem što će sluškinje napraviti. Vidim da se to već događa Francoise na stolcu do mene. Sluškinje će me tetovirati. Inicijacija u misterije bit će zauvijek obilježena na meni. Čak i ako prestanem nakon ovoga, uvijek ću nositi taj žig.

Ali moram to napraviti. Zar ne? Pružim ruku i stisnem Marcovu. Vrlo čvrsto.

Svi gledaju. Sklapam oči. Ponovno me obuzima stid. Osjećam oštar ubod bola na svojim bedrima.

O, Bože.

Sluškinje rade. Prilično je bolno, ali ono što uistinu boli su stid i sumnja. Ne volim tetovaže - nikad ih nisam voljela toliko da bih makar i pomislila da se tetoviram. Trajnost tetovaža me uznemiruje. A sad mi neke nepoznate djevojke utiskuju tetovažu na bedro pred tristo nepoznatih ljudi koji su satima promatrali moju golotinju. Najradije bih zaplakala. To boli. Pogrešno je.

Više nisam pijana. Marcova ruka čvrsto steže moju, ali taj dodir nije utješan.

„Ne...“, kažem. „Nisam...“

Sluškinje otiru krv vatom i vodom. Tetovaža je, izgleda, gotova, ali ne mogu se osloboditi stida.

Šampanjac više ne djeluje. Postiđena sam i ponižena; sramim se i glupo se osjećam. To je nekakav sablastan, besraman obred, a ja sam budala i sad sam zauvijek žigosana, poput goveda.

„Morfej“, viknem. „Morfej!“

To djeluje. Svi se zaustavljaju. Ali prekasno je, inicijacija je obavljena, tetovaža dovršena. Mrzim samu sebe zbog svoje gluposti. Istrgnuvši ruku iz Marcove ustanem sa stolca i bježim od gomile i glazbe. Trčim u maslinike, prekrivajući lice rukama, osramoćena. Zaustavim se na čistini na vrhu litice, obasjana mjesecom i zvijezdama.

Spustim se na topao, mekan kamen i plaćem nekoliko sekunda, možda i dulje. Tada osjetim vlažnost. S užasom spustim pogled: kapljice crvene krvi teku niz unutrašnjost mog bedra.

19

MJESEC JE KRUPAN i sjetan; odražava se na mirnoj površini plavog mora, ostavljajući za sobom srebrnu stazu na sitnim, namreškanim valovima. Masline šapuću na jedva osjetnom vjetriću ali ja ipak drhtim ovdje, na glatkom kamenu, poput Eve, stideći se svoje golotinje. Potreban mi je velik list. Potreban mi je jastuk. Ta mi pomisao nije zabavna. Sve mi je odbojno. Ne mogu podnijeti ni pogled na vlastito bedro. Na svoju tetovažu.

„*Carissima*.“

Marc.

„X, tražio sam te.“ On podigne platnenu torbu. „Donio sam ti odjeću i topli napitak.“

Zurim prema njemu, a onda izustim.

„Ali Marc, ali Marc... ne mogu...“

„Što?“

„Ne mogu odjenuti haljinu, Armanijevu haljinu...“ Glas mi još podsjeća na jecaje; samo što ne plačem. „Upropastit ću je.“ Duboko i suzno udahnem. „Marc, krvarim.“

Marc klekne i otvori torbu. U njoj su zavoji, štapići za čišćenje, melem. Spuštene glave dok prekapa po torbi, Marc kaže:

„Razgovarao sam sa sluškinjama. Dale su mi ovo, draga. Uz to sam ti donio običnu crnu haljinu. Rekao sam Giuseppeu da je donese.“

On podigne pogled i doda: „Za svaki slučaj...“ Pruža mi haljinu. „Zarina je.“

Njegove ljubazne, nasmijane plave oči, sive na mjesecini, duboko prodiru u moje. Trepnem nastojeći spriječiti suze, ali ove su drukčije, suze olakšanja, suze - iako to mrzim priznati - zahvalnosti. A ipak je on taj koji me je naveo da to napravim. Ne znam što zapravo osjećam.

Dok otirem krv, Marc se okrene na drugu stranu. Nanosim melem koji je antiseptičan i ublažava bol. Krvarenje je sad gotovo prestalo; ostao je samo

bol, bol i poniženje - iako i to nestaje s valovima. Možda sam se samo uspaničila. Ne znam. Prije nego što je sve pošlo po zlu dobro sam se zabavljala, osjećajući ono misterijsko, dionizijsko oslobođenje. Možda sam ja kriva za to?

Duboko udahni, X.

Vrijeme je da pogledam tetovažu. Malo se pomaknuvši, raširim noge. Promatram svoju bijelu kožu na mjesecini.

I ponovno bih se najradije rasplakala.

Jer, mala tetovaža je nevjerojatno lijepa, možda čak i izuzetna. Sastoji se od tamne, tanke strijele preko koje se po dužini pruža valovita crta u obliku slova S. Boje su suptilne, crna i tamnoljubičasta. Čudesna je i lijepa, unatoč tome što je tako malena.

„To je alkemijski simbol“, kaže Marc. On klekne i pogleda me. Gola sam ondje, naravno, ali sviđa mi se što me gleda. Oboje promatramo moju obnaženu stidnicu i moju novu tetovažu na unutarnjoj strani bedra.

„Simbol čega?“

„Pročišćenja“, odgovori.

Marc poljubi moje koljeno preko čarape. Moram ga upitati.

„Sviđa li ti se?“

„Obožavam ga, X. Potpuno je čudesan. Mislim da se simboli mijenjaju svake godine. Ali ovaj poznajem. Prekrasan je.“ On ponovno poljubi moje koljeno i upita: „Ali što ti misliš, X?“

„Nisam sigurna...“ Promatram simbol. *Pročišćenje*. „Ne mogu vjerovati da ću to reći, ali mislim da mi se prilično sviđa. Ipak, sad sam zauvijek označena? Tetovirana i žigosana?“ Podignem mu glavu tako da sad gleda u mene, a ne moju tetovažu ili moju golotinju. „Ti si me tetovirao.“

„Pretpostavljam da jesam.“

Mjesec nas obasjava dok gledamo jedno drugo. Ponovno osjetim hladan noćni zrak.

„Marc, možeš li mi pomoći? Htjela bih se presvući.“

„Naravno.“

Stanem i naslonim se na Marca i navučem nove crne gaćice; onda Marc klekne pokraj mene i raskopčava moju podvezicu; polagano svlači moje

čarape i skida ih s mojih bijelih nogu. Zastaje i poljubi mi golo bedro. Zadrhtim - od povjetarca ili poljupca, ne znam. Želim se osloboditi korzeta. Ne mogu to učiniti sama. To nije moguće.

„Marc?“

Ljubeći me vrlo nježno u vrat, Marc mi stane iza leđa i počinje razvezivati korzet. Kad ga razveže, grudi su mi izložene. Primjećujem da su mi bradavice otvrdnule. Uzbudena sam ali sad ne želim seks, ne sada, ne noćas. Brzo navlačim haljinu koju mi je Marc donio: obična je, crna i uistinu Zarina. Uzmem platnenu torbu i tražim nešto što bih mogla obuti i vidim da se Marc sjetio uzeti čarape i tenisice: nove bijele čarape i tenisice. Navučem ih. Savršeno mi pristaju. Dakako.

„A sad popij malo“, kaže Marc vadeći termosicu kad smo oboje sjeli.

Natoči mi napitak u plastičnu šalicu.

Sumnjičavo pomirišem tekućinu.

„Što je to, za ime Boga?“

„Stari recept Roscarrickovih, fini *Islay single malt* škotski viski pomiješan sa šećerom od šećerne trske s Barbadosa i sasvim malo začinjen. *Scaltheen*. To je zaista lijek za sve, *carissima*. Uz to je i ukusan.“

Popijeni *scaltheen*. Marc je u pravu, piće me grije u grlu, sasvim drukčije od običnog *scotcha*. Slično je ambroziji, nebeskog je okusa, pravo piće bogova i paše mi. Iznutra me ispunjava iscjeljujuće, toplo brujanje.

Marc na tlu raširi debeli prekrivač od tartana da legnemo. Od moje stare odjeće napravio je jastuke. Služi me.

„Možemo se vratiti kad god hoćeš“, kaže. „Ionako su gotovo svi otišli. Ali moglo bi biti lijepo neko vrijeme ležati ovdje. Capri je sad samo naš. To je prilična rijetkost.“

Viski djeluje. *Scaltheen* je pravi melem. Nas dvoje legnemo i ja se priljubim uz Marcovu snagu i toplinu, a on me obuhvati rukama: to nije seksualno, nego samo druženje, prijateljstvo - duboko, duboko prijateljstvo. S njim se osjećam sigurna, zaštićena i voljena. Isto tako imam osjećaj, kao u omaglici, da bih s njim satima mogla pričati o bilo čemu - politici, znanosti, košarci. Štoviše, imam osjećaj da bih ovoga trenutka mogla zaspati u njegovom ugodnom zagrljaju. Umorna sam.

Dok tonem u san, oboje promatramo zvijezde.

„Pogledaj“, kaže on. „Ono je moje najdraže sazviježđe.“

Pokaže rukom. Ja pogledam.

„Lovac Orion?“

„Ne, ona skupina ondje, *cara mia*. Izgleda kao ti kad kišeš. Sazviježde Alexandre s peludnom groznicom.“

Tiho se nasmijem.

„A onda i ono tamo, ono uistinu čudno sazviježde tik ispod Lava, to je sazviježde Neraspoloženog Marca. Jako je poznato. Na Siciliji njime plaše djecu.“

Marc se nasmije.

„A ondje, tik ispod Plejada, što je ono? Sazviježde Alexandre koja vraća automobil?“

„Ne, ne, nije to.“ Smijem se i poljubim ga u vrat. „To je naše sazviježde. Sazviježde Alex i Marca, zajedno, samih, na Capriju.“

Tišina. Marc je zagledan gore, u nemiran i uzvišen vrtlog zvijezda i mjeseca.

„Sazviježde Alex i Marca?“ On uzdahne. „To mi se sviđa.“ On se okrene prema meni. Oči su mu ozbiljne i tužne, ispunjene ljubavlju i srećom. „Draga...“

„Molim?“

Glasovi su nam gotovo šapat. Samo što nismo utonuli u san.

„Draga, što god se dogodi, čak i ako odustaneš od misterija i ako nikad nećemo moći biti zajedno, hoćeš li mi obećati da ćeš, kad god budeš bijesna, tužna ili osamljena, izaći noću na otvoreno i pogledati ovo sazviježde? Hoćeš li pogledati sazviježde Alex i Marca na Capriju, naše sazviježde? Molim te.“ Marc je već napola u snu. „Molim te napravi to, za mene.“

Zijevnem, sklopim oči i kažem: „Hoću, ali dođi bliže, zagrli me.“

San je nadohvat ruke.

Dok me Marc grli, izustim jedva čujno mrmljajući: „Marc, hoće li svi misteriji biti ovakvi? Noćas je bilo pomalo... zastrašujuće.“

„Ne“, on odgovori; i njegove su oči sklopljene. „Bit će drukčije, sasvim drukčije, poetičnije, teže... *carissima*.“

Usnuo je. Posljednji put podignem pogled na svjetlucavo prostranstvo zvijezda, na naše sazviježde, a onda i ja sklopim oči.

20

PRVIH NEKOLIKO DANA nakon drugog misterija nekako sam omamljena. Ali ne mučno, nego kao u snu, vrtoglavo i čežnjivo s naznakom kajanja. Nešto se u meni promijenilo; vidljivo sam se promijenila i iznutra i izvana. Svoju tetovažu vidim svaki put kad se razodijevam, svaki put kad se tuširam. Kao da me hipnotizira. Počela sam je voljeti, kao skriveni, ali veličanstveni dar. Jedne je večeri pokažem Jessici: podignem haljinu, a ona zuri u mene.

Jessica odmahne glavom i kaže: „I ja želim takvu.“

Obje se nasmijemo. A onda se odjenem, Marc navrati do mene i odemo na večeru kao sasvim običan par. Uspostavljamo rutinu. Kao obični ljubavnici.

Ali to je veličanstvena rutina. Ljubav najčešće vodimo kasno poslijepodne, kad popušta dnevna vrućina. Noću jedemo i pijemo. Ja ponekad ostanem u palači, a on ponekad ostane u mom minijaturnom stanu, dok je Giuseppe najčešće parkiran pred zgradom. Možda naoružan? Možda i ne.

Tih dana duboko sam sretna iako se ne događa ništa spektakularno. Možda sam sretna upravo zato što se ništa spektakularno ne događa; jedne noći, dok ležim u Marcovom prostranom krevetu, a on spava pokraj mene, prisjetim se rečenice iz starog filma, *Doktora Živaga*, u kojem ljubavnici žive u kolibi u divljini i moraju loviti ribu i uzgajati povrće da bi preživjeli. Netko ih posjeti i kaže im: „Kad pogledate unatrag, uvidjet ćete da su ovi obični dani bili najljepši u vašem životu.“

Zureći u stakleni kip u sjenovitoj spavaćoj sobi sa zatvorenim kopcima, pitam se jesu li ovo naši obični dani. Obični dani ljubavi, jednostavnog i bezazlenog rada i zadovoljstva koji su, paradoksalno, najdragocjeniji od svih, prožeti osjećajem unutaršnjeg blagostanja. Život ispunjen slatkoćom. Običan, jednostavan, svakodnevni život izmijenjen ljubavlju. Ali i oplemenjen radom.

Život je sladak, neobičan i neodoljiv. Naginjući se, poljubim ožiljak na Marcovom preplanulom ramenu. Ponovno se pitam gdje ga je zaradio. Ali proživjela sam dosta straha. Odbaci sve i pusti da se dogodi. Ponovno

poljubim Marca. On promrmlja nešto u snu. Ljubim njegova mirisna i mišićava leđa. Htjela bih da se probudi. Ne mogu odoljeti.

L'amor che move il sole e l'altre stelle.

Idućeg poslijepodneva ležim na svom krevetu, u svom malom stanu, grizući nalivepero. Uobičajeno za mene. Izgleda da najbolje radim u krevetu, možda zato što me podsjeća na njega. I na ono što ondje radimo.

Ili me krevet previše odvlači od posla. Uzimajući svoju bilježnicu, pregledavam ključne činjenice koje sam prikupila o misterijima. Tema moje disertacije nekako je skrenula prema misterijskim religijama ali zasad mi to ne smeta. Misteriji su *fascinantni*, osobito sad kad i sama sudjelujem u njima.

Kao prvo i osobito važno, otkrila sam da je ovo područje oko Napulja - Napulj, Capua, Cumae - oduvijek bilo poznato po svojoj „orgijastičkoj prirodi“. To je bilo područje zadovoljstva Rimskog Carstva. U Pompeje su se ljudi povlačili da bi ugodno živjeli; ljetnikovac Julija Cezara nalazio se nekoliko kilometara sjeverno, na obali, iako ga je more progutalo kad se podigla razina vode. Ljudi su ovamo dolazili na zabave još od prvog stoljeća prije nove ere.

Stoga ne iznenađuje činjenica da su odavde potekle misterijske religije sa svojim naglašavanjem živahne raskalašenosti i orgijastičkog seksa te duhovne erotičnosti.

Možda je tako. Možda i nije. Podvlačim tu činjenicu.

A evo još nečeg *zanimljivog*.

Izgleda da su piće i droge ključne za misterije u svim oblicima. U eleuzinskim misterijima tijekom ceremonije sudionici su ispijali poseban napitak nazvan *kykeon*. Povjesničari znaju da je *kykeon* izazivao duboku opijenost: grčki učenjak Erasiksen umro je nakon što je zaredom ispio samo dvije šalice *kykeona*, piše u jednom drevnom pismu.

Kakvo je to piće? Na jednom je mjestu, u homerskoj *Himni Demetri*, zapravo naveden recept za *kykeon*: ječmena voda, metvica i *Glechoma*.

No, dakako, *nitko nema pojma što Glechoma znači*.

Lupkam naliveperom po bilježnici. To me frustrira, ali istodobno i stimulira.

Kamo god se okrenem nailazim na zid, na veliki upitnik. Nešto nedostaje. Nešto što još ne znamo. Kako glasi točan recept? Kako su ga uspjeli sačuvati

tajnim? Štoviše, kako su ga sačuvali tajnim tijekom nevjerojatno dugog razdoblja?

Prema povijesnim knjigama dvije su obitelji eleuzinskih svećenika, koje su predavale misterije s oca na sina i s majke na kćer, tu tajnu uspjele očuvati gotovo dva tisućljeća. Doslovce *dvije tisuće godina*. Nevjerojatan pothvat.

Kykeon je bio ili nešto što se pripremalo na poseban način ili nešto što *čak ni oni sami nisu razumjeli*.

Čujem Jessicu kako se vraća s posla. Njezina se vrata s treskom zatvaraju i ona pjeva na putu do tuša. Ne moram ni pogledati na sat; znam da je skoro pet sati. Za sat-dva Marc će biti ovdje da me odvuče sa sobom. Sviđa mi se kako *me odvlači sa sobom*. Samo me odvedite, lorde Roscarrick. Večeras me vodi na večeru, ponovno, ali mi je rekao da bi mi najprije htio pokazati dio Napulja, neke stvari što još nisam vidjela. Vratim pogled na svoje bilješke, grizući nalivpero, dok se ne sjetim da mi od toga ostaju mrlje od tinte na ustima.

Zato prestajem gristi nalivpero i umjesto toga napišem odlomak:

Očito je postojala tajna droga ili tekućina, očito je bila vrlo važna, očito je pružala svojevrsno intenzivno otkrivenje, zahvaljujući kojemu su mučne inicijacije u misterije, istodobno i bolne i ispunjene užitkom, bile savršeno podnošljive i za muškarce i za žene. Ali u čemu se sastojao konačni, peti misterij? Kakvo je otkrivenje donosio? Što je bila „katabaza“?

Zastanem, podignutog nalivpera, i pročitam nekoliko posljednjih naškrabanih bilješki. Odnose se na tajnost kojom su obavijeni misteriji, čije se kršenje kažnjavalo.

Prema atenskim i rimskim zakonima odavanje onoga što se događa u eleuzinskim misterijima predstavljalo je težak zločin. 415. godine prije nove ere mnogi pripadnici atenske elite razotkrili su tajnu, nakon čega je uslijedila okrutna primjena zakona: oni koji su otkrili tajnu bili su mučeni i ubijeni.

Mučeni i ubijeni?

Sve je to tako izazovno, tako uzбудljivo. Osobito je privlačno to što su misteriji, kako izgleda, preživjeli u svojevrsnom izvornom obliku, a ja, Alexandra Beckmann, skromna studentica Dartmoutha, mogla bih *otkriti tajnu grčko-rimskih misterijskih religija*.

Prelistavajući posljednje stranice svoje bilježnice ne obraćam pažnju na uporne glasove u vlastitoj glavi koji mi govore da su misteriji opasni.

Ma dajte molim vas. To je bilo onda, a sad je drugo vrijeme. Ja se samo bavim istraživanjem. Zar nije tako?

Tako je. Podižem noge s kreveta. Uskoro se moram spremi. Jess je prestala pjevati, što znači da se istuširala, što znači da bi moglo biti vrijeme da se ja istuširam. Naučila sam da se vodovod u našem stambenom bloku ne može nositi s dva tuša istodobno.

Ali tada mi zazvoni telefon. Na ekranu piše Marc.

„Buona sera?“

„X, kako si?“

Zastanem. Njegov nježan, dubok glas koji zvuči kao da mu je nešto zabavno povećava moju sreću za još nekoliko stupnjeva. Još ne znam kako to funkcionira. To je samo glas. Ali njegov glas.

„Završila sam. Naučila sam sve što se može naučiti o eleuzinskim obredima.“

„Impresivno.“

„Jesi li znao da sam ja službeno *mystes*? Tako su Grci nazivali iskušeniika koji još nije prošao kroz sve obrede. Oni su smatrali da su misteriji toliko sveti da nisu koristili njihovo ime, nego su ih samo zvali *Ta Hiera*, sveti.“

Marc me pohvali zbog mojih postignuća. Uljudno. Dok razgovaramo, kroz prozor promatram sunčevu svjetlost na hotelu Excelsior.

„X, uistinu si bila marljiva.“

„Jesam. To mi je posao.“

Marc oklijeva, a onda kaže: „Imam jedan prilično lijep citat koji bi ti mogao biti koristan.“

„Reci mi.“

„'Blagoslovljen je onaj koji, upoznavši se s ovim obredima, krene podzemnom stazom. On poznaje kraj života, kao i njegov početak, kojeg su nam podarili bogovi.'„

„Oh“, izustim. „To je sjajno. Tko je to rekao?“

„Pindar, grčki pjesnik. Govori o posljednjem misteriju.“

„'Krene podzemnom stazom.' Krasno.“ Uzimam nalivpero i u bilježnicu upišem riječ *Pindar*.

„*Carissima...*“

Zaokupljena sam bilješkama.

„Hm?“

„Jesi li dobila moj poklon?“

Na te riječi zastanem i spustim nalivpero.

„Da, dobila sam tvoj poklon.“

Trenutačno leži na mom radnom stolu: omanja plosnata kutija omotana skupim srebrnim papirom. Poklon je stigao jutros.

„Još ga nisam otvorila. Što je unutra? Tvoji pokloni znaju biti zastrašujući, Marcus.“

Smijeh mu je uljudan. I čvrst.

„Otvori ga.“

„Sada?“

„*Per favore.*“

„Dobro, dobro.“ Uzimajući kutiju, sjednem na krevet i zavalim se na jastuke. Hitro razvežem mašnu i strgnem lijepi srebrni papir. Kutija je siva, jednostavna i profinjena. Otvorim poklopac. I zagledam se u predmet smješten u njoj, obavijen zaštitnom pjenom. Mobitel pridržavam bradom.

„Što...?“

„Sviđa ti se?“

„Da“, odgovorim. „Sjajan je. Oduvijek sam željela nešto takvo.“ Zastanem. „Što je to?“

Marc se nasmije.

„Baibure-ta.“

„Molim?“

„Vibrator, *carissima*. Najbolji vibrator na svijetu, proizveden u Japanu.“

Crvenim se iako sam sama. Jako se crvenim.

„Ali ne izgleda kao vibrator. Izgleda kao...“ Izvadim blistavi metalni predmet iz njegove mekane kutije. Iznenadjujuće je težak i pažljivo, s ljubavlju oblikovan. „Izgleda kao sprava za mučenje vilenjaka.“

„Iskušaj ga.“

„Marc!“

„Iskušaj ga.“

„Za to imam tebe.“

„Samo ga iskušaj. Jednom.“

Hmm. Da pokušam? Zahihoćem. Ali i dalje se crvenim.

S mobitelom koji pridržavam bradom okrećem seksualnu igračku u rukama. Metal je ponegdje srebrnast, gotovo proziran; jesu li to biseri u njemu ili sjajne metalne kuglice? Nikad prije nisam imala posla sa seksualnim igračkama, barem ne kako treba; znam da Jessica ima jednu i divila sam joj se i hihotala se s njom, a onda sam zaboravila na to. Ova ne izgleda kao njezina; mnogo je manja i teža i sasvim je drukčijeg oblika. I mnogo je skuplja, nema sumnje. Ali čini mi se da shvaćam kako radi. Treba je staviti unutra?

„Marc, odjevena sam, gotovo potpuno.“

„Onda se skini.“

„Si, *celenza*!“

„X, ovo nije misterijski obred.“

„Znam. Samo mi se sviđa kad te zovem *celenza*. Sviđa mi se kad mi naređuješ. Ali samo u krevetu. Ako to ikada napraviš u restoranu, tresnut ću te, Marc Roscarrick.“

On se ponovno nasmije. Sviđa mi se kad ga nasmijavam.

„Odložiti ću mobitel, gospodaru moj. Čekaj malo.“

Hitro svučem traperice. Već sam ionako bosonoga. Onda svučem gaćice, vratim se na krevet i uzmem mobitel, pridržavajući ga bradom. Igračku uzmem u ruke.

„Ok, *celenza*. Pucaj.“

„Stisni dugme na dnu. Crno dugme.“

Pronađem malo dugme, sofisticirano i sitno. U vibratoru zasja blaga crvena svjetlost, ali pažnju mi znatno više privuče intenzivno vibriranje. Nije me iznenadilo, ali se uvelike razlikuje od grubog zujanja Jessicine igračke.

„O, moj Bože. Kao da je živo.“

„Sad ga iskoristi.“

Oklijevam. Zar ću stvarno to napraviti?

„Ali, Marc, ne znam...“

„Prisloni srebrni vrh na svoj *slatki* mali klitoris.“

Zurim u igračku. Tada prilično polagano raširim gole noge. Moja draga tetovaža tamno blista u grimiznoj i ljubičastoj boji na bijeloj koži. Naprava mi djeluje poput životinje, nečega živog, što duboko i divlje zuji. Čezne za tim da obavi svoj posao.

„Pritisni ga na svoj klitoris.“

Oklijevam, a onda odgovorim.

„Si, *celenza*.“

Sklopim oči i nježan, zaobljen metal pritisnem uz svoj klitoris. Uz svoju vlažnost.

Osjećaj je intenzivan.

„O, Bože!“

„Nemoj prejako pritisnuti.“

„Dobro je, dobro je, ali je čudno...“

„Pokušaj još jednom. Polagano, vrlo polagano.“

Ponovno prislonim igračku. Uz svoj klitoris. Ovaj put mnogo nježnije.

Oblijeva me zadovoljstvo. Kreće iz mojih prepona, ali širi se i buja.

„Misli na mene, *carissima*.“

„Ionako mislim na tebe“, odgovorim. To je istina. Oči su mi sklopljene i mislim na Marca.

„O čemu razmišljaš?“

Naprava zuji.

„O tebi“, kažem. „O tebi. Duboko u meni.“

„Što radim?“

Cijelo mi je tijelo porumenjelo. Ali ne od stida.

„Jebeš me.“

„Jebem te snažno?“

„Jako snažno. Tvoj... tvoj kurac je u meni. Volim tvoj kurac. Ali... ah...“

Aparat je preintenzivan. Predobar. Htjela bih da to potraje.

„Pažljivo, čekaj. Razgovaraj sa mnom. Kako te jebem, Alexandra?“

„Straga. Nisi gol.“

„Nisam?“

„Ne, ali ja jesam. Došao si u moj stan, Marc, strgnuo si mi svu odjeću, bacaš me na krevet, grubo mi širiš noge i nemam drugog izbora, o, Bože...“

Aparat zuji. Sad vidim kako radi. Oči su mi čvrsto sklopljene; srce mi jako brzo udara; ali vidim kako to radi. Onaj drugi dio ulazi ondje, u mene. Ne duboko. Ali upravo dovoljno.

„O, moj Bože.“

„Skinuo sam sve s tebe.“

„Jesi, jesi i sad me jebeš, jebeš me muški i kažeš da sam tvoja mala djevojčica.“

„Moja mala djevojčice.“

„I ja sam bespomoćna, ti si u meni...“

„U tebi?“

„Da, da. U meni, duboko u meni. Duboko, duboko, duboko.“

„U tebi sam.“

„Tako si duboko, duboko u meni. To je jedino što osjećam. Tvoj kurac duboko u meni. Ali...”

„Čekaj!”

„Ne mogu.”

„*Carissima...*”

Jedva mogu govoriti. Aparat je živ i zadovoljava me. Prekrasno.

„Jebeš me jako i boli me, ali to mi se sviđa, sviđa mi se. Sviđa mi se, sviđa mi se.”

„Ali ne samo to...”

„Marc...”

„Pritisni drugi dio ondje dolje.”

„Gdje? Ne znam... o, da...” Sad uviđam. Da, sad znam. Mislio je na moju medicu. I niže. I dok razmišljam o tome, aparat klizne. Klizne u mene. Analno. Nisam ga čak ni pomaknula.

„*Oh.*”

Dvadeset minuta poslije trčim u kupaonicu, otvorim slavinu i polijevam se toplom vodom.

Igračka je oprana, očišćena i spremljena u kutiju. Najradije bih kutiju negdje zaključala. Malo je preuzbudljiva. Ali drago mi je što mi ju je Marc poklonio. Radije bih imala vibrator nego automobil.

Podižući lice prema mlazu iz tuša ne mogu, a da se ne osmijehnem. Ovo je stvarno dobro. Sapunam se koristeći božanstveni sapun, Marcov dar. Rekao mi je da ti sapuni potječu iz malog samostana u središnjem dijelu Firenze, *Officina Profumo Farmaceutica di Santa, Novella*; redovnici i redovnice taj sapun, kako izgleda, proizvode još od četrnaestog stoljeća.

Suptilnog cvjetnog mirisa, diskretno senzualan, rađen rukom i nježan prema koži. Sapunica je poput mirisnih oblaka. *Sapone di Latte!* Koristim ga stalno; vjerojatno ga koristim prečesto iako komad zacijelo košta pedesetak dolara.

Hvala ti, Marc. Hvala ti za *sve*.

Okupana i osvježena uđem u spavaću sobu potpuno gola, s ručnikom poput turbana na glavi i na trenutak se kritično odmjeravam u svom jedinom zrcalu u dobrom stanju koje se spušta do poda. Uzmem između prstiju oko centimetar tkiva ispred zrcala. Hmmm. Jesam li se udebljala? Postajem li debela od ove božanstvene kampanijske hrane u ovim veličanstvenim napuljskim restoranima?

Zvono zazvoni. Navlačeći haljinu shvatim da mi nije osobito stalo počinjem li se debljati. To je vjerojatno zato što se *nisam* udebljala. Čarolija života na Sredozemlju: mogu jesti sve što želim ali zahvaljujući plivanju u moru, a osobito seksu, ostajem umjereno vitka.

Zvono ponovno zazvoni. Umjesto da se javim na interfon trčim niz stube, bosonoga u haljini, s još vlažnom kosom i otvaram vrata; dočekuje me topao zrak ljetne večeri i Marc stoji ondje osmjehujući se, u trapericama i bijeloj košulji; doslovce *skočim* u njegove snažne ruke tako da on zatetura unatrag, na Via Santa Luciju, držeći me dok ga ljubim, čvrsto ga stežući nogama oko donjeg dijela leđa.

Ljubimo se. Ponašam se kao sedamnaestogodišnjakinja. Nije me briga. Osjećam se kao da imam sedamnaest godina. Zaljubljena sam. Mjesec je visoko iznad Caprija.

„Bok, X“, kaže on spuštajući me na tlo.

„Bok, Marc“, odgovorim. „Užasno mi je drago što te vidim.“

On se osmjehne.

„Znači da ti se igračka svidjela?“

„Ti šašavi Japanci. Kakvi su oni?“

„Nabavio sam ti je da se ne osjećaš usamljenom.“

„Marc, vidamo se svakog dana. *Dvaput* dnevno spavaš sa mnom.“

„Ali ponekad imam posla. Uglavnom...“ On pokazuje prema parkiranoj Mercedesu. „Večeras ti želim pokazati nešto posebno.“

„Što?“ Zamišljam veličanstven objed, možda najbolji svjetski recept za *tonno rosso*, serviran na samom vrhu Vezuva.

Umjesto toga Marc kaže: „Crkva Sansevero.“

„Ali...“, zamuckujem zbunjena i uzbuđena. Dakako da sam čula za crkvu Sansevero: svaki je ozbiljniji posjetitelj Napulja čuo za zloglasnu i čudesnu crkvu, svaki je ozbiljni povjesničar umjetnosti u čitavom *svemiru* čuo za nju.

„Ali, Marc, zatvorena je zbog obnove. Zatvorena je već godinama i nitko ne zna kad će ponovno biti otvorena; ne možeš ući onamo. Ja sam pokušavala...”

Oči mu značajno svjetlucaju.

„U pravu si.“ Osmjehne se. „Ali ja plaćam renoviranje.“

On maše velikim ključem na kolutu. Marc me može uvesti u crkvu Sansevero!

Vožnja traje cijelih tristo sekunda od svakodnevnice moje stambene zgrade do vrata jednog od najsvetijih mjesta ljudske umjetnosti. Izlazimo iz automobila i približavamo im se.

Crkva je okružena skelama, a isto je tako okružena i zaštićena uskim uličicama starog dijela Napulja, veličanstvenim i oštećenim srcem Napulja gdje starci sijede jednodnevne brade igraju *scalu* pred malim, osvijetljenim kafićima, puše i kašlju, dobacujući jedan drugome prijateljske uvrede. A *circolo sociale*.

U svjetlosti sutona stakleni zidni oltarići fluorescentno blistaju od žutih električnih svijeća, crvenog plastičnog cvijeća i sablasnih, nacerenih kipića. Brojni su i kipići nasmijane Majke Božje, zaštitnice *camorre*.

Dok Marc uzima ključeve iza sjenovitog ugla naglo i iznenadno izroni velika plava vespa, naginjući se u prolazu opasno blizu meni, s dvije nasmijane tinejdžerice u kratkim hlačama i japankama, bez kaciga, dok povjetarac nosi njihovu raskošnu tamnu kosu.

Gledam za njima dok se udaljavaju: gledam njihovu sreću, smijeh, prolaznu ljepotu. Sad kad su nestale, stare su uličice gotovo potpuno utihnule. Rublje mlitavo visi iznad nas. *Bassi* su tihi. Muškarac u sobici s druge strane ulice, uokviren otvorenim prozorom, sjedi i gleda nogometnu utakmicu na glupo glomaznom TV-u ispod portreta padra Pija. Njegova umjetna noga leži na stolu ispred njega, a on žvače sir *provola* zajedno s korom. Žvače svojim bezubim ustima.

„Dobro“, kaže Marc, prenuvši me iz sanjarenja o napuljskom uličnom životu. „Dobro, *piccolina*, možemo ući.“

On otvara vrata u crkvu Sansevero.

Najprije ugledam prekrasnu, malenu kasnobaroknu kapelicu, osvijetljenu jednom golom žaruljom. Posvuda su razbacane krpe za pranje i kistovi, a pod je prekriven crvenkastom ciglenom prašinom, ali taj nered ne

može umanjiti blistavu ljepotu ukrašene mramorne kapelice slične kutijici za nakit.

Marc mi iznosi povijest te građevine, ali ja je već znam.

„Sedmi knez Sansevera, Raimondo, rođen je 1710. godine u plemenitaškoj napuljskoj obitelji koja vodi podrijetlo iz doba Karla Velikog. Priča se da je bio najinteligentnija osoba u povijesti Napulja, upoznat s alkemijom, astronomijom, čarobnjaštvom i mehanikom.“

Dok Marc govori divim se oslikanom stropu.

„Knez je govorio šest europskih jezika, a uz to arapski i hebrejski. Bio je poglavar napuljske masonske lože dok ga Crkva nije ekskomunicirala. Poslije je Crkva povukla optužbe za krivovjerje.“

Pod je monokromni labirint mozaika; znam da predstavlja masonsku inicijaciju. Zašto me Marc doveo ovamo? Zar je ova crkva povezana s misterijima?

Marc završava priču širokim, obuhvatnim pokretom ruke, kojim pokazuje crkvu čiju restauraciju financira: „Posljednje godine svog života Raimondo je posvetio izgradnji ove crkve, ukrasivši je kipovima i slikama najvećih umjetnika toga vremena. Želio je da crkva bude živo srce napuljskog baroka, prožeto zagonetnim i alegorijskim istinama.“

„Vrlo je dojmljiva.“

„Dođi“, kaže Marc.

Nekako sam nervozna. Zato što znam da ova prostorija, koliko god bila raskošna, ni u kom slučaju nije najčuvanije blago crkve Sansevero. Ono je skriveno ispod uskih stuba s desne strane.

Predvorje je mračno. Marc uključuje svjetlo na mobitelu i spuštamo se uskom spiralom hladnog bijelog mramora. Stube se zavojito spuštaju, što me zbunjuje. Žurim za Marcovim svjetlom. Naposljetku se nađemo u mračnoj, sumornoj tišini kosturnice. Marcov mobitel osvjetljava grozno i nevjerovatno blago Sansevera.

Prekriveni Krist, *Cristo Velato*, kipara Sammartina.

Nevjerojatan je. Zastrašujući. Neopisiv. Ali u sebi, u svojoj duši, moram pronaći riječi kojima bih ga opisala. Inače ću doživjeti neuspjeh; inače ću imati osjećaj da me netko razotkrio i odbacio i bit ću nevrijedna.

Kip prikazuje Isusa u grobnici. Ali Sammartino, kipar, mrtvog je Isusa koji je umro ali se budi, prekrio blagim, nježnim, svilenkastim velom,

samrtničkim pokrovom od lana, koji prijanja uz svaki djelić tijela, *ali je isklesan od istog komada mramora kao i samo tijelo.*

Kako je kipar uspio u tome? Kako je to moguće? Napraviti kip savršenog tijela i istodobno napraviti svilenkasti pokrov koji ga prekriva, tako da te dvije stvari postaju jedan kip. Do današnjih se dana povjesničari umjetnosti sukobljavaju oko tehnike kojom je kip izrađen; neki poklonici vjeruju da je jednostavno djelo magije.

„Što misliš?“ pita me Marc.

„Veličanstven je“, odgovaram, malo zamuckujući. „Zapravo, nije samo veličanstven. Čudesan je.“

I jest. Kip je uistinu čudesan. Možda najčudesnije umjetničko djelo koje sam ikada vidjela. Ali taj kip ujedno i uznemiruje, ostavljajući dojam onostranosti, nečega s onu stranu ljudskosti. Sablasno je savršen. Preintenzivan.

„Marc, zašto mi to sad pokazuješ?“

Marc mi se približi i uzme me za ruku.

„Zato što želim da osjetiš nadahnuće, *carissima*, da uočiš potencijale koji prebivaju u svakome od nas. A velika umjetnost pruža nam veću hrabrost - od nje postajemo snažniji.“

„Hrabrost?“

„Za nekoliko dana održat će se treći misterij.“

Ne odgovorim mu. U kosturnici vlada tišina. Krist prekriven velom spava kao da će se svaki čas probuditi. Ovo je definitivno previše: htjela bih izaći. Klaustrofobična sam. Pokušavala sam ne razmišljati o trećem misteriju, pokušavala sam živjeti iz dana u dan, iz sata u sat, iz trenutka u trenutak, ali sad je treći misterij već blizu i neizbježan je.

Penjemo se stubama, izlazimo iz crkve, Marc zaključa vrata i ja s olakšanjem udišem topao, sparan zrak starog dijela Napulja, ispunjen mirisom smeća i limuna. Crkva Sansevero bila je čudesna, ali možda i previše čudesna. Upitam možemo li prošetati prije nego što se vratimo do automobila i Marc zadovoljno pristane.

Držeći se za ruke, Marc i ja hodamo popločanim i kosim napuljskim ulicama pokraj trgovina s hranom koje rade do kasno u noć s golim žaruljama pod čijim se svjetlom vide hrpe tamnih, blistavih patlidžana, pokraj ribljih restorana u kojima bučne *none* jedu sjedeći za nestabilnim

stolovima na ulici, gutajući škampe i zalijevajući ih vinom *falanghina*, kao što su i Rimljani činili na ovom istom mjestu prije dvije tisuće godina.

Dok se približavamo obali, okrenem se Marcu.

„Gdje je treći misterij? Gdje se održava?“

Marc odgovara ne gledajući me: „U Aspromonteu. U Calabriji.“

Zadrhtim kao da me dohvatio prljav zimski vjetar. U *Aspromonteu*?

Zahvaljujući proučavanju okrutne kalabreške mafije, *'ndranghete*, itekako dobro poznajem značenje naziva *aspromonte*.

Put nas vodi u Gorke planine.

21

„ASPROMONTE je udaljen barem pet sati vožnje planinama“, kaže Marc, nagnjući se da mi stisne koljeno. Ali taj dodir nije seksualan, nego više kao da me ohrabruje. „Iako to ne bi mogla zaključiti gledajući kartu.“

„Molim?“

Nalazimo se pokraj zračne luke Reggio Calabria u oštećenom terencu starom pet godina. Starom iznajmljenom Land Roveru. Marc je malo snizio standarde.

„Za ove ceste potreban nam je ovakav auto“, objasni on mijenjajući brzinu, mršteći se zbog zvukova. „Ovdašnje su ceste strašne; može nam se dogoditi da za sat vremena prijeđemo samo nekoliko kilometara.“

Čekajući da se ubaci u promet kružnog toka Marc glavom pokazuje prema zamagljenim, udaljenim planinama koje nisu osobito visoke ni dramatične, ali su svakako tmurne i turobne. Mračne, pošumljene, nepristupačne i odbojne. To su Aspromonte, Gorke planine.

Kao usput dodaje pokazujući prema oštećenoj upravljačkoj ploči: „Osim toga, u Calabrij i je dobro biti neprimjetan. Ovo nije mjesto za Ferrari.“

Marc se naposljetku ubaci između mnoštva Fiata i seoskih kamioneta te krećemo na dugačko putovanje prema sjeveru, a onda nas put vodi na istok, prema središtu planina Aspromonte. Sporo napredujemo, promet je gust, a ceste uske. Spustim prozorsko staklo i zapanjeno gledam oko sebe. Očito je da nikad prije nisam bila u Calabrij.

Nalazimo se na prstima talijanske čizme gdje velika čizma samo što nije gurnula Siciliju prema Španjolskoj, natrag u njezinu španjolsku i burbonsku prošlost. A Calabria uopće ne odgovara mojim očekivanjima.

Ali što sam uopće očekivala? Nešto slično Napulju, pretpostavljam. Nešto staro i kaotično, ali šarmantno, talijansko i drevno, s palmama i dobrim sladoledom, a možda i nekakvog zastrašujućeg narkomana iz predgrađa s pohlepom u očima, samo da ne zaboravim na prikriveni kriminal.

Ali ovdje se kriminal ne prikriva, nego razmeće. Otvoreno se pokazuje. Cijelo područje zrači dojmom očajničke, bespomoćne podluklosti. Umjesto

tu i tamo ponekog strašnog siromašnog predgrađa ovdje se nižu gradovi koji odaju dojam intenzivne zanemarenosti i potištenosti - lijepe su povijesne zgrade *izuzetak*. Možda nema onoliko grafita kao u Napulju, ali to je samo zato što je polovica kuća razrušena. Ili tek napola izgrađena. Ili su ih jednostavno ostavili da propadaju.

Sve je nevjerojatno ružno. Nikad prije nisam vidjela uistinu ružan dio Italije.

Kad nas promet prisili da usporimo, Marc pokaže prema osobito razrušenoj četvrti s lijeve strane.

„Odvratno, zar ne? Teško je povjerovati da si u Europi, više podsjeća na Tunis. Ili Egipat. Ili nešto još gore...”

U pravu je. Zurim u strašne zgrade dok milimo pokraj njih: u prizemlju su napukle pločice; gornji katovi nisu ni ožbukani, a na ravnom otvorenom krovu smješteno je sedam zahrđalih perilica za rublje. Neobjašnjivo.

Iduća četvrt ispunjena je samo građevnim materijalom: betonski stupovi i slomljene cigle. Nakon toga slijedi odlagalište otpada pretrpano smećem. Zatim prehrambena trgovina koja se doima umorno i još jedna parcela livade pretrpane smećem. Zaustavljamo se pred semaforom.

„Zašto to tako izgleda? Zbog *'ndranghete*?”

„Da, naravno. Ali i zbog potresa. Svakih desetak godina dolazi do strašnih potresa, koji uništavaju cijele gradove. To je najsiromašniji dio Italije, a vjerojatno i najsiromašniji dio zapadne Europe.”

Marc je jednu ruku spustio kroz prozor auta, u tu prozračnu vrelinu, a drugu je prebacio preko upravljača, pomičući ga donjim dijelom zgloba na ruci. Odjeven je u tamne traperice i tamnoplavu košulju, a dvostruka dugmad za manžete mu je otkopčana pa su mu izložene mišićave i preplanule podlaktice.

Elegantna je to i muževna poza, možda čak i klasična; mogu zamisliti renesansnu sliku *Lord Roscarrick u svom unajmljenom Land Roveru*, koja se pripisuje Rafaelovoj školi, a potječe negdje iz 1615. godine. Marc bi sjajno izgledao na portretu iz sedamnaestog stoljeća. Ali i sad sjajno izgleda. Promatram ga prilično sretno. Zadovoljno. Prisjećajući se.

Sinoć je seks bio izuzetan. Marc je razradio majstoriju predanog i raskošnog oralnog seksa, pružajući mi na taj način zadovoljstvo otprilike dvadeset minuta, sporo me uzbuđujući, a onda, na trenutak, dok se približavam maksimumu, vrhuncu, litici, nenadanom padu u nesvjesno blaženstvo, on uspijeva naslutiti moje uzbuđenje trenutak prije točke bez

povratka i onda protrlja tamnu, seksi jednodnevnu bradu ondje gdje me je upravo bio lizao i iznenađan, zaprepašćujući kontrast između duboke mekoće i škakljivog peckanja u meni izaziva apsolutni paroksizam orgazma. Prošle noći morala sam zgrabiti jastuk i stisnuti ga preko usta dok sam vrištala od radosti i čistog veselja.

Ali Jessica me ipak čula. Jutros, kad smo rano ustali da uhvatimo avion za Reggio, rekla je: „Isuse, X. Zašto si, dovraga, nabavila vukodlaka za kućnog ljubimca? Netko će se sigurno žaliti.“

Ponovno promatram Marca dok vozi, razmišljajući kako me prekrasno zbunjuje. Jer, nije uvijek onaj isti nesebičan i pažljiv ljubavnik. Ponekad me samo zgrabi i prilično grubo poševi. To je napravio nakon što smo izašli iz crkve Sansevero. Vratili smo se do automobila i odvezli u njegovu palaču gdje je parkirao uz stražnji ulaz, u mraku; izašli smo iz automobila i iznenada me podigao, okrenuo i bacio preko haube, zadigao mi haljinu i strgnuo mi gaćice pokidavši elastičnu vrpцу i pojebao me straga na svom prekrasnom sportskom Mercedesu. Trajalo je sve u svemu tri minute. Tri iznenadne i omamljujuće minute.

Bilo je pomalo šokantno i zastrašujuće, i osobito pikantno. Možda mi to ne bi trebalo biti seksi, ali je ipak bilo i još tako osjećam. Poslije je jednostavno zakopčao hlače, zviždeći neku napuljsku melodiju i otpratio me u palaču Roscarrick kao da se ništa nije dogodilo, kao da smo samo izašli na čašicu *prosecca*. Dopustio mi je da odem uzeti čisto rublje iz ladice u njegovoj spavaćoj sobi. Iskoristila sam trenutak da svratim do one raskošne kupaonice i masturbiram do orgazma, gdje sam u mislima oživjela onu kratku i krvožednu jebačinu na haubi. Svršila sam za nekoliko sekunda.

Koliko orgazama mogu doživjeti? Može li ih biti previše?

Marc zna biti okrutan i zna biti nježan; sviđa mi se to što ne znam kakav će biti idućeg trenutka.

Ali ne sviđa mi se to što ništa ne znam o trećem misteriju. Zašto se održava u Calabrij? Zašto ovdje, u tom mračnom kraju?

Otresavši se svojih sanjarija ponovno pogledam kroz prozor. Sa svoje suvozačke strane sad vidim Sredozemno more. Čak se i ono doima kao da se raspada, depresivno, unatoč vrućem jutarnjem suncu ovog lijepog dana početkom srpnja. Deset je tjedana prošlo otkako sam upoznala Marca. Deset tjedana za vrijeme kojih se sve promijenilo.

„Dakle...“ Skrenem pogled prema Marcu. „Reci mi što znaš o *'ndrangheti*. Za moju disertaciju. Mogla bih nešto i naučiti ako ćemo se ovako voziti bez kraja i konca.“

Lice mu se malo iskrivi.

„Znam ono što znaju i svi ostali, *cara mia*. To je najiskvarenija od svih zločinačkih organizacija, a danas je najbogatija i najmoćnija. Procjenjuje se da kontrolira tri posto bruto domaćeg proizvoda Italije, što je znatno više nego što Italija troši na vojsku.“

„Isuse.“

„Da. 'Ndrangheta posve vlada Calabrijom.“ On pokaže rukom na još jedno u nizu uništenih naselja i na betonski restoran neobjašnjivo podignut usred zaraslog polja. „Neki kažu da bi Calabriju, kad bi bila neovisna, što donekle i sad već jest, UN svrstao u kategoriju propalih država. Kao što je Somalija.“

„Kako 'ndrangheti to uspijeva? Kako mafija može upravljati cijelom pokrajinom?“

„U 'ndrangheti postoje klanovi koji su drevni i u koje ne može ući nitko izvana. Gaje žestoko neprijateljstvo prema autsajderima i žestoko su odani jedni drugima, a pripadnost 'ndrangheti prenosi se krvnom vezom. Zato ih nitko ne može slomiti onako kako su nedavno oslabljene mafija i *camorra* zahvaljujući *pentitima*, gangsterima pokajnicima, koji pokušavaju postići dogovor s policijom.“

„Ali ove kuće i gradovi...“

„Pripadnici 'ndranghete otvaraju hotele i trgovine za pranje novca. Njihove su cijene tako niske da svi ostali poslovi završe stečajem. Zato propada lokalna ekonomija, a jedini poslovi koji preživljavaju su poslovi 'ndranghete. Zbog toga se svi u Calabrijii oslanjaju na njih, svi su im dužni, svi su zaposleni kod njih i zapravo postaju njihovi robovi. To je gotovo feudalni odnos. Usto uzimaju sredstva Europske unije kako bi gradili tvornice i ceste, ali samo počnu s izgradnjom kako bi dobili sredstva, a onda obustave radove. Ceste su napola izgrađene, tvornice su napola izgrađene i zato posvuda vlada dojam anarhije i propadanja.“ On grubo i oštro skrene ulijevo; sad se udaljujemo od mora; krećemo izravno duboko u brda. „U Calabrijii se uz to plaća i porez na kuće, *ali se to odnosi samo na dovršene kuće*. Zbog toga sve kuće izgledaju samo napola dovršene, neokrećene i ružne, da bi vlasnici izbjegli plaćanje poreza.“

Imam dojam da bih trebala hvatati bilješke. Njegova je priča fascinantna. Izvadim pero i bilježnicu: stvarno ću bilježiti što govori.

Marc se nasmije.

„Alexandra Beckmann, divim se tvojoj marljivosti.“

„*Lorde Roscarrick*, neki od nas moraju nešto raditi; ne možemo svi samo povremeno pritisnuti neku tipku na *laptopu* i za tren oka zaraditi šezdeset tisuća dolara.“

„Prije nije bilo baš tako jednostavno“, odvrati Marc, a lice mu se smrači.

Ali i sve ostalo se smračuje: skupljaju se oblaci, a teren postaje teži. Uska ali pristojna vrpca asfalta pretvara se u nešto najsličnije poljskoj stazi. Land Rover grmi preko neravnog puta. Prolazimo pokraj velikih, sivih, neokrećenih betonskih vila s parkiranim velikim autima i psima koji laju na vrućini.

„Mislim da će ti ovo biti zanimljivo.“ Marc se nakašlje da bi se oslobodio prašine u ustima. „Svakog se rujna *capoi 'ndranghetinih* bandi, odnosno poglavari klanova, okupljaju u udaljenom samostanu nedaleko odavde, duboko u ovim planinama. U Utočištu Naše Gospe od Polsija.“

Zapisujem što bolje mogu. Posao mi otežava podrhtavanje automobila. „Nastavi.“

„To je okupljanje u Polsiju zanimljivo zato što se odvija već *stotinama godina*. U prošlosti je, do prije samo nekoliko desetaka godina bilo prilično bizarno i raskalašeno. Glave zločinačkih obitelji bile su poznate kao *glavni batinaši*. Batinaši bi povelu veliku gomilu od najbližeg sela prema udaljenom Utočištu. Ljudi u procesiji hodali su barem dva dana, prelazeći tridesetak kilometara. Gangstere su slijedile djevojke i stare babe, koje su zavijale i jaukale, a ponekad su nosile krune od trnja, tako da im je krv kapala niz lice; mnoge su bile bosonoge. Pili su jako vino i gostili se pečenom kozom, pjevajući drevne himne i plešući raspojasanu tarantelu cijelu noć uz glazbu gajdi i udaraljki. Cijele su noći pili i pretrpavali se, i bludničili među oleandrima i origanom. Pijani i izluđeni.“

„U Dionisovu čast?“ upitam.

„Možda“, odgovara on. „Bilo bi logično da je riječ o grčkom bogu Dionisu. Calabrija je, dakako, u drevno doba bila Magna Graecia, gdje su Grci podigli svoju najveću koloniju. Negdje u blizini živio je Platon, a i Pitagora.“ Marc se okrene prema meni i osmjehne se nekako s distance, privlačno i oštroumno. Kao da zna nešto što ja ne znam. Ali on uvijek izgleda kao da zna nešto što ja nemam pojma.

„Je li ti to dovoljno za tvoju disertaciju? Zasad?“

Škrabam kao manijak.

„Da, Marc. Fascinantno je. Čudesno.“

„Dobro“, odvrati on, „jer moramo razmisliti. Nisam siguran gdje smo. Odredište bi trebalo biti negdje ovdje, na zabačenoj cesti za Plati.“

On uspori automobil i zaškilji prema cestovnom znaku. I ja ga pogledam. I slegnem ramenima. Nije mi jasno zašto se uopće trudi: znak je toliko izrešetan mecima da je potpuno beskoristan, jer su sva slova uništena.

Meci?

Marc ponovno pogleda znak, a onda kartu na svom iPadu. Uzdahne odmahuje glavom.

Zbunjeno ga upitam: „Ali ti sigurno znaš put? I prije si bio na misterijima.“

On odgovori i ne pogledavši me.

„Calabriju poznajem samo zato što sam ovdje radio, sjećaš se, uvezio sam robu u Reggio i Crotone.“

„To znači?“

Žustro mi odgovori. „Već sam ti rekao - misteriji se odvijaju diljem Italije, a često u Engleskoj, Francuskoj i Španjolskoj. Svakog ljeta odvija ih se nekoliko istodobno. Na drugom misteriju susrest ćeš osobu koja je inicirana, primjerice, u Londonu; a onda ćeš je ponovno sresti na četvrtom misteriju, ne znajući gdje je inicirana u treći. To samo pridonosi misterioznosti.“

Sjedim u zaustavljenom automobilu otvorenih usta. Prvi put dobivam dojam o obuhvatnosti misterija. Tko to sve organizira?

Okrenem se Marcu.

„Odlučio si doći ovamo za treći misterij. U ovu strašnu Calabriju? Zašto?“

„Bio sam znatiželjan. I imam nekakvog posla ovdje.“

„Kakvog posla?“

„Ništa ozbiljno.“ On spusti pogled na iPad. „Mislim da je naše odredište dvadesetak kilometara iza sljedećeg sela. Možemo ondje upitati za put da bismo bili sigurni. Ne bih želio da se u Aspromonteu izgubimo.“

Automobil štropeće nekoliko minuta po šljunkovitoj cesti, a onda se vozimo uskim i zavojitim serpentinama, uspinjući se uz strmu planinu. Na vrhu planine je selo koje je prema kalabrijskim mjerilima prekrasno. Dostojanstvena kamena crkva uzdiže se iznad zbijenih starih kuća. Ulice su popločane, a starci sjede na klupama pod suncem koje se probija iza oblaka. To je Italija kakva bi trebala biti.

Ali kad izađemo iz automobila obuzima me vrlo čudan osjećaj. Djeca viču igrajući se s nogometnom loptom na ulici, a mlade majke ih dozivaju s prozora uokvirenih bugenvilijama; prodavač voća naginje se iznad svoje robe i uljudno raspravlja s nekom staricom.

Ali ti ljudi govore grčki, a ne talijanski.

Marc se osmijehne mom zaprepaštenju. „Da, to je drevni grčki, *Grico*, iz vremena helenističkih naseljenika. U ovim zabačenim dolinama taj jezik nikad nije potpuno izumro.“

Stojim ovdje na maglovitom suncu: Amerikanka koja se pred drevnošću Europe osjeća poput patuljka. Slušam jezik Platona i Pitagore kojim govore njihovi potomci.

Marc gestikulira i na talijanskom čavrlja s nekoliko domaćih ljudi. To znači da govore dva jezika, što je sasvim logično.

Povukavši se u pozadinu, ostavljajući Marca da obavi posao, prilazim klupi i sjedam na nju, ziječajući. Vožnja je bila vrlo naporna. Umorna sam i sve me boli. Ovaj je dan bio dugačak. Starac pokraj mene okrene se k meni i osmijehne se. Obraća mi se drevnim grčkim.

Kimnem glavom. I s nadom se osmijehnem. Osmijehujem se tom Sokratovom sinu i njegovim nerazumljivim riječima.

O, Italijo. O, Europo.

„Dobro“, kaže Marc vrativši se sa svog zadatka. Otvari vrata automobila i uskoči, pokazujući mi da uđem. Doima se ispunjen novom energijom. „Bio sam u pravu“, kaže pokrenuvši motor. Još samo dvadeset kilometara. Na cesti za Plati.“ Pokazuje u najmračniju dolinu urezanu u zlokobnim planinama. Dakako da idemo onamo: prema najzloslutnijem mjestu.

Zavalim se u sjedalo, nastojeći suzbiti strah.

Ali to nije jednostavno. Možda jesmo udaljeni samo dvadesetak kilometara, ali nam za taj posljednji dio puta treba, još dva sata vožnje, pokraj klizišta, cestom koju je isprala bujica, uspinjući se strašnim, neasfaltiranim brdskim cestama. Naposljetku iza idućeg vrtoglavog zavoja ugledam gradić kroz stabla bora i vitke bukve.

Dok ulazimo u „grad“, u meni raste strašna svjesnost. Sve su drevne i moderne kuće razrušene. Sve su samo odbojne školjke s tamnim, napuklim prozorima, a vrata su okrutno iskrivljena na okovima ili jednostavno provaljena.

„Moj Bože“, izustim. „Grad duhova.“

Marc kimne glavom.

„Rhoguda. Napušten je pedesetih godina dvadesetog stoljeća. Previše potresa. I previše vještica.“

„Ali...“

„Misterij će se održati u burbonskom zamku, ondje na uzvisini.“

Zaklonim oči rukom da bolje vidim: oko pola kilometra iza grada uzdiže se golema, stroga građevina, koja donekle podsjeća na samostan.

Okrenem se prema Marcu i pogledam ga. Iznenada sam shvatila.

„Ovdje će se održati flagelacija, zar ne? Ovdje će me bičevati?“

On ništa ne odgovori, samo nastavlja prema zamku na uzvisini.

22

ZAMAK RHOGUDA nikad nije mogao biti lijep, ali je nekoć zacijelo izazivao strahopoštovanje: još je golem i sumoran; doima se kao vojna zgrada, a uz to je nekako isposnički na španjolsko-talijanski način. Kao i palača u Caserti.

Kao i prije, i sad na vratnicama stoje desetci mladih muškaraca u tamnim odijelima; i sad su, kao i prije, potpuno ozbiljni, sa slušalicama u ušima i s crnim sunčanim naočalama unatoč oblačnom nebu. Zloslutni nabori na njihovim elegantnim sakoima ukazuju gdje drže pištolje, u što sam sad gotovo potpuno sigurna.

Marc pokazuje svoje papire - osobnu iskaznicu i neku vrstu pločice od slonovače na kojoj je prikazan Dioniz, Bog, kako u ruci drži palicu od komorača, odnosno tirs. Pretpostavljala sam da je to simbol posljednje inicijacije. Čekam strpljivo, iako pomalo uplašeno, dok stražari obavljaju svoj posao, a onda nas otprate kroz široke vratnice, kroz koje bi mogla proći i kočija, i uz jednostavne, izblijedjele stube do dvije velike i gotovo prazne spavaće sobe. Dio ruševnog zamka je preuređen, vjerojatno zbog misterija.

Tko ga je preuredio? Tko to financira? Možda sam Marc? Marc i nekoliko drugih milijardera? Kakvim se on to poslom bavi?

Puno bih toga htjela pitati, ali još je više pitanja na koja vjerojatno ne bih željela saznati odgovor. Pomalo se zbunjeno osvrćem oko sebe; Marc kaže da imam vremena odmoriti se prije početka obreda. To mi odgovara jer sam umorna. Zbacivši cipele spustim se na krevet i zapadnem u dubok, iscrpljen san.

Ali san mi je isprekidan. Sanjam da smo Marc i ja na kruzeru koji tone; posuđe pada posvuda i putnici su u panici. Utapam se u vjenčanoj haljini, nastojeći se uhvatiti za brodski prozor dok se voda uzdiže, voda zagađena nekakvim crvenim uljem, a Marc mi stavlja ruku preko usta da ne mogu progovoriti i vuče me pod površinu...

S trzajem se budim. Bosonoga u trapericama na krevetu. Uplašena i sama. Usta su mi strašno suha i trčim u kupaonicu, koja je isposnička kao i

dvorac, ali čista i svježe obojana. Otvorim slavinu i napunim čašu vodom iz Aspromontea, Gorkih planina. Pijući vodu, ispirem njome okus sna.

Kad sam zaspala bila je sredina poslijepodneva. A sad je prilično mračno.

Kroz otvoren prozor kupaoalice ulazi topao noćni zrak i komarci koji zuje. Iza ruševnih vanjskih zidina zamka planine uzmiču u svojoj divljini, šumovite i potpuno mračne osim što tu i tamo nazirem bljesak automobilskih svjetala koja se kreću prema nama. Sudionici misterija?

Na drugoj strani Rhoguda, napušteni grad duhova, leži u gomili ispod palače, kao silueta mračnih oblika koji pipaju posvuda oko sebe.

Žmirkajući gledam prema svim tim razrušenim kućama, razrušenim trgovinama i kafićima. Tko je živio ondje dolje? Tko je ondje odrastao? Nekoć je to moralo biti čudesno mjesto, kao u snu, izgubljeno u svojoj predivnoj maloj dolini. Selo s namrštenim svećenikom i mrzovoljnim poštarom na biciklu koji štropoće popločanom ulicom, a djevojke peru rublje na vedrom planinskom suncu i pjevaju kalabreške pjesme.

Sad je sve to nestalo, sve je uništeno, ostali su samo duhovi. Sve su uništili potresi, vještice i *'ndrangheta*.

Začuje se nekakav zvuk.

„Marc?“

Nema odgovora. Možda je to bio netko na katu; čujem kako škripe podne daske. Nedvojbeno stižu i drugi uzvanici, drugi sudionici misterija, drugi dionizijci, mitraisti i eleuzinci. I neke druge žene, možda, koje će biti inicirane u treći misterij.

Ponovno pogledam kroz prozor. Mjesec je blistav i mudar i zuri na zemlju. Kao da je navikao na ovakve stvari.

Glasovi.

Sad jasno čujem glasove. Ispred moje sobe. Doimaju se prigušeno, kao da se ti ljudi povjeravaju jedni drugima, gotovo šapatom; možda kuju urotu. Odbacivši strahove, tiho priđem vratima i osluškujem. Vrata su malo odškrinuta i vidim kako ispred njih Marc i Giuseppe razgovaraju s nekim drugim muškarcima.

Tko su ti muškarci? I zašto je Giuseppe ovdje? Pretpostavljam da Marc ne bi riskirao dolazeći ovamo potpuno sam; htio bi da njegov najbolji pomoćnik bude uz njega radi zaštite u zemlji *'ndranghete*, mafije čiji je bijes

izazvao. Ali zašto razgovaraju tako prikriveno i urotnički? Marc se namršti i kimne glavom.

Silno bih htjela vidjeti lica njegovih sugovornika. Njihovi glasovi zvuče starije, a govore hitrim, ali krhkim talijanskim. Ne mogu dokučiti što govore, iako sam čula riječ *'ndrangheta*.

Dvaput.

Podna daska zaškripi. Razgovor se prekine. Uspijem na trenutak ugledati treće lice. Pripada vrlo starom muškarcu; mogao bi imati osamdesetak godina. Prepoznajem ga. Nisam sigurna odakle, ali znam da ga poznajem. Taj je muškarac poznat. Po čemu?

Marc se približava vratima. Hitro se odmaknem i nastojim izgledati normalno, ali me on zatekne na sredini sobe gdje stojim bez ikakva razloga, poput idiota.

„X?“

„Molim?“

„Jesi li dobro?“

„Naravno. Upravo sam se, ovaj, probudila. Bože. Nisi me smio ostaviti da tako dugo spavam. Oprosti. Oprosti. Sva sam zbunjena.“

Izgleda da ga je umirila bujica mojih riječi. Namršteno mu se lice ublažuje.

„Dobro, trebala bi se odmah pripremiti. Pripreme za misterij počinju vrlo brzo.“

Tek sad zamijetim da je Marc u smokingu. Crno i bijelo. Istuširao se i dotjerao.

„Ali što ću obući?“

„Ništa.“

„Što?“

„Samo se istuširaj, *carissima*. To je sve. Djevojke će ti doći pomoći.“

Okrene se i odlazi. Prigušujem strahove i odlazim pod tuš. Dobar je i vruć. Tek što sam se obrisala, ulaze sluškinje odjevene u one jednostavne bijele tunike-haljine. Gdje li samo pronalaze te djevojke? U kom ih svojstvu zapošljavaju?

X, samo pusti da sve to prođe pokraj tebe.

Tjeskobna sam, ali u tome negdje tinja i istinsko uzbuđenje. Sad se prisjećam koliko sam, barem u početku, uživala u senzualnosti drugog misterija, u osjećaju unutarnjeg otkrivenja, pa čak i osnaženja.

Hajdemo onda. Spremna sam.

Spremna za *bilo što*.

Djevojke se osmjejuju ali ne govore engleski, a njihov je kalabreški naglasak tako izražen da jedva razumijem poneku riječ. Ali to nije važno: jasno je što žele od mene.

Jedna od njih pokazuje da sjednem na krevet; sjedam pomalo stidljivo jer sam gola ispod ručnika za kupanje kojima sam se ogrnula. Ne obaziru se na moju stidljivost: skidaju ručnike s mene i ostajem jednostavno gola. Treća djevojka klekne i raširi mi bedra. Škiljeći pregledava tetovažu, a onda se okrene ostalima i kimne glavom.

Pokazuje nešto rukama. Htjela bi da ustanem. Ustajem. Jedna od druge dvije djevojke mi prilazi, držeći u ruci malu, bijelu porculansku posudu. Otvara je; u njoj je blistava boja tekućeg zlata. Tada mi je jasno što se događa: obojit će me. Dvije djevojke imaju kistove, a ostale drže boju. Ukrasit će moju голу kožu.

Za to im je potrebno gotovo sat vremena. Ali taj sat brzo prolazi. Djevojke kleče i preplavljuju me bojama: zlatnom, magentom i lapis lazulijem. Vrtlozi boja su apstraktni, ali vrlo senzualni; okružuju mi grudi, ukrašavaju oblinu mog trbuha, blago prate liniju mojih golih bedara, nježno se približavaju mojim stidnim dlačicama; ali na mojim tabanima i licu, kao ni na mojoj stražnjici nema boje. Zašto?

Boja na mojoj koži pomalo je seksualan osjećaj. Tihi šapat kistova, blagi glasovi djevojaka koje ogovaraju. Promatrajući svoje prekrasno ukrašeno golo tijelo osjećam se raskošno. Boje su prigušene, ali blistave. Pozlaćena sam i veličanstvena; koža mi je žuta poput narcise, žarko crvena i bizantski grimizna.

Ja sam umjetničko djelo.

Djevojke su završile. Stojim ondje poput slike. One šapuću među sobom čekajući da se boja osuši. Onda mi se približava najsitnija od njih. Nešto drži u ruci: baršunasti ovratnik, sličan psećem.

Pričvršćuje ga oko mog obojenog vrata. Druga djevojka na ovratnik pričvršćuje dugačak srebrni lanac.

Čekam ondje, gola. S lancem oko vrata. I ovratnikom. I obojena.

U sobu ulazi Marc. Elegantno mi se nakloni, a onda uzme u ruku drugi dio srebrnog lanca i pokazuje mi prema vratima.

Moj gospodar Roscarrick očito će me izvesti iz sobe голу, držeći lanac pričvršćen za moj ovratnik. Jedino što mi je dopušteno imati na sebi su cipele s visokim potpeticama: djevojke su mi donijele elegantne, crne kožne štikle. Seksi. Dok ih nazivam uspijem zamijetiti etiketu. Blahnik. Dizajnirane za misterijske religije. U talijanskom stilu. Ali vlada turobno, a ne zabavno raspoloženje.

Marc mi ponovno pokaže prema vratima. Duboko udahnem.

„*Si, celenza.*“

Kimanjem glave pokazujem svoju pokornost. Marc podiže lanac i vodi me iz sobe, niz stube i hodnikom iz kojeg u mračnim sobama, koje osvjetljavaju samo svijeće, nazirem ljude. Možda se ljube? Možda se ševe? Ne znam. Vidljivi su samo likovi koji se gibaju. Tihi smijeh. Ponovno se čuje ona glazba, nježna koralna glazba, ispunjena tihom, dubokom snagom i zvukom crkvenog zvonca koje postaje sve glasnije, zloslutno, ali prekrasno.

Naposljetku prepoznajem koja je to glazba: Arvo Part, Cantus. Posvećeno Benjaminu Brittenu. Jedna je djevojka u Dartmouthu voljela tu melodiju. Izuzetno je tužna, ali ipak senzualna. Ispunjava cijeli prostor; crkvena je, ali i poganska.

Marc, moj robovlasnik, vodi me na lancu kao da sam pas ili rob. Ali to mi nekako ne smeta: ako sam pas, onda sam vrhunski pas, kraljevski lovački, pas koji lovi lavove za asirskog kralja, nagrađivan i voljen borzom.

Marc me uvodi u poveliku prostoriju, kapelicu. Nazirem oblik apside, središnje lađe i oltara. Glazba se pojačava. U kapelici se okupilo mnoštvo ljudi, dvadesetak ili tridesetak, a gotovo svi su odjeveni u crno. I maskirani su.

Svi su maskirani osim Marca i mene, gole žene u središtu, mene, koja se osjećam poput veličanstvenog psa, poput životinje u svom divnom krznu, odjevena u zlato i grimiz.

Osvrćem se po prostranoj dvorani osvijetljenoj svijećama. Ispunjena je sjenama s naznakama grimiza u tami. Topla je, mirisna i lijepa. Zrak je prožet mirisom. Plamen svijeća treperi, odražavajući se na mojoj obojenoj, goljoj koži. Sva svjetluca. Doslovce blistam. Miris tamjana je snažan.

„Alexandra“, kaže Marc.

Povuče moj lanac i ja zakoračim naprijed, u samo središte, u središnju točku oko koje se sve vrti.

„Celenza.“

Istupaju dva maskirana muškarca i skidaju mi ovratnik. Tada mi mekanim užetom zajedno sputavaju zglobove na rukama. Čvor je čvrst i malo se trgnem. Ali ne boli previše. Neočekivano smireno, s neobičnim nedostatkom tjeskobe, promatram kako mi podižu svezane ruke i pričvršćuju ih uz željezni kolut koji na crnom, željeznom lancu visi sa stropa.

Okovali su me - ruke su mi sputane visoko iznad glave. A meni to ne smeta. Što se to dogodilo sa mnom? Detaljne pripreme djelovale su poput droge, izvukle su me iz stvarnosti i prenijele u neki drugi svijet. Spokojna sam, senzualna, nimalo slična sebi.

Marc stoji točno ispred mene. Promatra me okovanu. Pogledam ga. On gleda mene. Zurimo duboko jedno drugome u oči.

„Ispij“, kaže sluškinja pružajući mi šalicu, kao da nudi ocat Isusu.

Šalica je metalna, a tekućina izgleda gusta. Krv mi se slijeva iz svezanih i podignutih ruku tako da osjećam laganu vrtoglavicu, ali svejedno ispijem tekućinu. Izgleda da to ipak nije ocat, nego slatko vino, izuzetno jako, začinjeno nečim što ne mogu odrediti.

„Alexandra od trećeg“, kaže Marc.

Nešto se događa. Sklapam oči. Osjećam što se sprema. Bičevat će me.

Krajnje napeta čekam. Glazba se uzdiže i pada. Čekam još neko vrijeme, a onda...

Fijuk biča.

Osjećam prvi dodir pruta na svojim leđima i jako me zapeče, ali je bol prožeta zadovoljstvom. Zurim u Marca. On zuri u mene. Promatra dok me bičuju. Kao da utjelovljujemo freske iz Vile misterija.

„Ispij.“

Sluškinja mi priđe i ja nagnem glavu i otpijem; nekoliko kapi vina kliznu mi niz bradu. Osjećam se kao sputana divlja životinja. Jasno mi je zašto su me okovali i svezali mi ruke. U sebi naslućujem divlju žestinu.

Fijuk biča.

Ne znam koliko dugo traje bičevanje. Od alkohola sam još omamljenija, ako je to uistinu alkohol. Samo bih htjela promatrati Marca dok on gleda

kako me udaraju. A on uistinu to promatra. Bez osmijeha. Ali nekako intenzivno. Pogledi nam se rijetko kad razdvajaju.

Između svakog žestokog i zaprepašćujućeg udarca sluškinje mi nude to sjajno vino i ja ga žedno gutam. Uživam: neka me svi gledaju. Neka vide kako netko udara i bičuje moju ljepotu. Kako bičuje moju голу, obojanu kožu ovdje, u ovom mračnom, svetom mjestu. Maskirana lica posvuda oko mene sagnuta su i ispunjena divljenjem. Poštovanjem.

Glazba se promijenila, iako je i ova melodija slična koralu i nekako prikladna. Bičevanje je raskošno romantično: dodir ratana na mom tijelu; osjet boli i vina na mom jeziku. Svjetlost svijeća je prekrasna i nježna na mojoj blistavoj koži; nije mi hladno i nije mi prevruće. Prekrasna sam, osjećam se ljepšom nego ikada. Marc, pogledaj me.

On me pogleda.

Onda progovorim. „Ponovno me udari“, kažem. Ne obraćam se nikome posebno, obraćam se svima, obraćam se Dionizu. Marcu. „Ponovno me udari, *celenza*.“

Marc daje znak glavom nekome iza mene.

Tko god to bio, tko god me udara, poslušao je Marcov znak.

Udarac pruta tako je oštar da osjećam kako sam se stresla. Drhtim od boli i užitka. Još visim na rukama, ljuljam se od udarca, jedva uspijevajući dodirnuti pod u visokim potpeticama. Nakon sljedećeg sjajnog udarca zadrhtim i zastenjem, osjećajući kako se približavam nečemu - ali to nije orgazam, nego drukčija vrsta vrhunca. Još jedno drhtavo oslobađanje duševne boli. Što je to?

Marc me promatra.

Progovorim: „Ponovno me udari.“

Fijuk. Sad sam već skoro posve gotova, na korak do okončanja. Zurim u pod i onda shvatim: sluškinja kleči na podu *držeći zrcalo*. Naginje ga zbog mene, da mogu vidjeti sebe, голу i okovanu, dok me bičuju. Uistinu izgledam prekrasno. Ali zašto? Kako to da bičevanje može biti lijepo? Je li se Caravaggio to pitao? Prut me ponovno udari i ja vrlo tiho zastenjem, a onda pogledam Marca i on kimne glavom.

„Dosta je“, kaže on.

I udarci prestaju.

Sluškinje mi priđu i odvezuju mi ruke. Trljam oguljene i bolne zglobove, a onda mi djevojke vješto stavljaju ovratnik i Marc me na srebrnom lancu odvodi u pokrajnju prostoriju, raskošnu, orijentalno uređenu sobu.

Skine mi ovratnik. Tiho mi se obrati, ljubeći mi ruku: „X, odmori se ovdje nekoliko minuta.“

Tada nestane. Osvrnem se oko sebe. Prostorija je slična haremskoj odaji, s ručnicima, svilenim jastucima, bakrenim posudama za vodu i zrcalima obasjanim svjetlošću svijeća. Žedno pijem vodu i vino koje mi nude sluškinje. Ogrnule su me svilenim ogrtačem i tako ležim ondje, napola u snu, ispijajući vino, a glava mi je čudnovato prazna. Marc se pojavi na vratima i pozove me pokretom ruke.

Slijedim ga. Ogrnuta sam svilenim negližeom, ali on se rastvara, razotkrivajući mi dojke i mali trokut obrijanih stidnih dlačica, a meni to ne smeta. U meni buja želja. Hoću Marca. Želim ga. Želim da me uzme.

Ali Marc ima nešto drugo na umu: otprati me u središte kapelice, u kojoj sad ima još više maskiranih ljudi, svijeća i glazbe, koja je ovaj put dublja i intenzivnija; ondje ugledam drugu obojenu, pozlaćenu, голу ženu okovanih ruku, kao što sam i sama bila okovana. Okrenuta mi je leđima, a njezino golo tijelo je podignuto i spremna je. Marc mi pruži prut od ratana i vrlo tiho kaže: „Udari je.“

Na trenutak zastanem. Ovo je nešto novo. Ja moram nekoga bičevati?

Tišina je intenzivna. Ponovno pogledam ženu. Prepoznajem to tijelo, oblik mlade, zrele stražnjice. Nebojene, bijele stražnjice.

Francoise. Ona se okrene i pogleda me. Ruke su joj podignute u zrak, okovana je za onaj isti viseći željezni prsten. Nježno se osmjehujući, zagleda mi se u oči i tužno kaže: „U redu je, X. Ja sam bičevala tebe.“

Francoise mi ponovno okrene leđa, a njezina prekrasna glava je sagnuta. Čeka.

Pogledam Marca. On mi kimne glavom. Zato podignem ruku. I udarim.

23

„Au.“

„Ah, *mi dispiace*.“

„Marc, ti bi trebao imati nježan dodir. Budući da si aristokrat.“

Ispružena sam preko Marcova krila, kao i onda dok me u svojoj palači udarao po stražnjici. Ali sad mi je haljina podignuta i moja je gola stražnjica izložena njegovim rukama, ne da bi me udario, nego da moju osjetljivu i upaljenu kožu može namazati antiseptičnom kremom. Prilično hladnom kremom.

On nanese još malo te mirisne kreme i utrljava mi je u kožu ondje gdje se usjekao prut od ratana. Koža mi nije rasječena, ali bol u crvenim masnicama potpuno je stvarna.

„Uistinu imaš prilično raskošnu guzu“, kaže on. Meditativno. Kao da se divi Rubensovu portretu koji mu je ostavio neki predak. „To sjedište Venere, to prijestolje veličanstvenosti...“ Masira me prstima, ublažavajući bolove medicinskom kremom, a ja zurim u uglačani drveni pod, još pomalo opijena i omamljena; zbunjena sam i stidim se. I uzbuđena sam. I gladna.

Preko ramena pogledam sedamnaestog lorda Roscarricka koji utrljava losion u moju stražnjicu.

Jesmo li gotovi, *celenza?*“

„Da“, odgovori on. „Gotovi smo.“ Blago i s odobravanjem dvaput me potapše po stražnjici, kao da sam pouzdan mali sportski automobil; onda vrati poklopac na kremu. Ustanem i priđem zrcalu da se pogledam, okrećući glavu da vidim svoja leđa obasjana blagom svjetlošću svjetiljke.

Ružičaste masnice se povlače, ali bolne uspomene neće tako lako nestati. Sjećanja na to kako sam uživala udarajući bijelu i zaobljenu Francoise; krasan okus opijajućeg, zanimljivog vina, ali ponajviše na to kako se moje bičevanje odražavalo u zrcalu Marcovih očiju. Kako me je promatrao dok su me udarali, nagu i izbičevanu. U meni se ove noći probudilo nešto dublje od seksualnosti. Ali i seksualnost. O, seks. Moj libido se raspojasao. Teško se

suzdržavam da ne skočim na Marca. Ali ujedno se i stidim onoga što sam učinila. Sam je stid dio užitka.

Kako to uopće funkcionira? Je li ključ svega upravo to prelaženje granica? Je li to ključ misterija?

Pustim haljinu da padne i okrenem se prema Marcu koji sad ležerno sjedi na stolcu i promatra me. Još je odjeven u svoj sjajni smoking, ali kravata mu je nemarno razvezana, a nekoliko gumbi je otkopčano na njegovoj bijeloj košulji, razotkrivajući djelić njegovih tamnih, seksi, mišićavih prsa; izgledom me podsjeća na privlačnog mladog kockara koji je na parobrodu na Mississippiju izgubio sve i sad je posljednji ostatak svog nasljedstva potratio na šampanjac. U njegovu se osmijehu skriva nihilizam, u razbarušenim uvojcima njegove crne kose anarhija, a u njegovom držanju nehajnost. Jedna mu je noga ispružena, lakat mu leži na naslonu stolca, nagnut na jednu stranu, kao da me procjenjuje.

„Marc, koliko je sati?“

On pogleda na svoj srebrni sat.

„Tri ujutro.“

„Zaista?“

Potpuno sam izgubila osjećaj za vrijeme. Vino, bičevanje, glazba. Misterij je završio svojevrsnom kadencom dok su u svijećama osvijetljenoj kapelici svi pili začinjeno i zašećereno vino. Glazba je postajala sve glasnija i glasnija, a onda i suvremenija i ispunjena udaraljnama.

Plesala sam s Marcom. Bio je to razuzdani ples, razuzdan i romantičan istodobno. Otplesali smo kroz francuske prozore na osamljenu terasu obavijenu viticama, visoko iznad grada duhova, ispod sablasnog mjeseca, u praznoj dolini ispunjenoj ljetnom izmaglicom i obasjanom mjesecinom. Plesali smo čvrsto držeći jedno drugo dok se glazba uzdizala sve više i više, a onda smo nekako završili ovdje. U tri ujutro. Istuširala sam se i sprala boju sa sebe te odjenula haljinu. Bez donjeg rublja.

„Gladna sam“, kažem.

Marc se nagne naprijed, okrene prema vratima i uzvikne: „Giuseppe?“

Vrata se otvore kao na zapovijed.

„Signor?“

„Sad ćemo imati piknik.“

„*Si, signor.*“

Što je to?

Znatiželjno promatram dok Giuseppe i dvije sluškinje unose tri velike pletene košare i prekrivač od tartana. Zar te djevojke nikad ne spavaju? Možda nitko ne spava tijekom misterija. Prepoznajem pokrivač - to je onaj isti s Caprija. Djevojke postavljaju tanjure, pribor i boce s vinom, a onda fino jelo: kruh *ciabatta*, debele salame i tek razmotan sir - kockice najboljeg Taleggija, kremastu gorgonzolu koja kao da se topi te krupne, debele napuljske rajčice sa sitnim zelenim kaparima i sočnim ružičasto-grimiznim trešnjama, a uz to mekane crvene kobasice *soppressata* i na kraju moju novu omiljenu vrstu sredozemnog prerađenog mesa, mekanu i slatku, neku vrstu transseksualne kobasice.

Giuseppe i djevojke se povuku. Hrana nas čeka na sagu, poput slike roga obilja s mrtve prirode iz sedamnaestog stoljeća. Prikaz zemlje *cockaigne*. Zemlje meda i mlijeka.

„Na sve si mislio“, kažem kleknuvši i prilično se gladno bacim na hranu.

„To je moj posao“, odgovara Marc gledajući me prodorno u oči. „Da mislim na *sve*.“

Marc me i dalje promatra dok uzimam nož i režem dugačku, sočnu salamu, a onda, prilično neženstveno, gurnem ukusno i slano meso u usta. Nije mi stalo. Bestidno sam stvorenje, zločesta i strašna djevojka, ali sam isto tako i gladna bakatnica, izgladnjela menada. Marc se spusti sa stolca i uzima malo *ciabatte*, otkinuvši velik, neravan, seljački komad, koji prekriva gorgonzolom.

Jedemo i pijemo vino i osmijehujemo se, a onda se smijemo. Opet pijemo. Dajem mu krišku *saucissona*. Marc mi u usta stavlja dvije trešnje, pustivši me da odgrizem slatko, mekano voće, a onda otrgne peteljku. Zahihoćem. On poljubi donji dio mog bijelog zgloba na ruci. Dijelimo *soppressatu*. Spustim ruku na njegovu košulju samo da se uvjerim kuca li mu srce. On pojede krišku ukusne pite od limuna, a onda me poljubi slatkim, limunastim usnama.

Prava ponoćna gozba, poput dječjeg sna o pikniku, pomalo nedopuštenom i time još zanosnijem zbog kasnog sata. Mjesec se osmijehuje iznad Aspromontea. Marc mi svuče haljinu i izlije malo Taittinger Comtes de Champagne na moja prsa, sišući šampanjac s mojih otvrdnutih bradavica; od hladnih mjehurića trgnem se od užitka. Duboko dišem u polusvjetlu. Marc me ponovno ljubi, sišući i ližući šampanjac. Na mojoj bijeloj koži kapi soka od trešanja. Šampanjac u mojoj kosi, šampanjac posvuda. Prošlo je

dovoljno vremena. Pribor za jelo rasut je naokolo. Trešnje su zdrobljene. Sag je naboran. Neka mjesec opere tanjure.

Ujutro zijevnem i ustanem, osmjehujući se stropu i okrenem se da se privijem uz Marca, ali njega nema. Otišao je? Otisak na jastuku je slab, što znači da je ustao prije dosta vremena. Umjesto njega tu je jedna od njegovih elegantnih bilješki napisanih perom. Savijena na krevetu pokraj mene.

Otišao sam u Plati na sastanak. Doručkuj u prizemlju. Vidimo se u tri. La. Serenissima nas čeka! Rx

Plati? Sastanak?

Naginjem se na drugu stranu da vidim koliko je sati: Bože, već je podne. Skočivši iz kreveta otrčim u kupaonicu i opečem se vodom: prevruća je, osobito na mojoj još osjetljivoj stražnjici. Tada se obrišem ručnikom i prilazim velikom, teškom ormaru u burbonskom stilu te ga otvorim. Giuseppe ili netko drugi pažljivo je ovdje objesio svu moju odjeću: lako bih se mogla naviknuti na takav aristokratski način života.

Odaberem jednostavnu Pradinu ljetnu haljinu, svijetlo morskoplave boje i bijele teniske bez vezica. Čeznem za jednostavnošću. Kad sam to točno stigla u fazu kad Pradinu haljinu od tisuću dolara smatram „jednostavnom“?

Malo sam uznemirena. Plati? Sastanak? S *kime* se sastaje?

Požurim prema vratima. Giuseppea nema na vidiku, ali čujem glasove iz prizemlja. Glasovi ljudi koji čavrljaju uz objed? Podsjećaju me na glasove za doručkom u velikom hotelu, a uz to osjećam i miris svježeg kave. Strčim niz stube i skrenem nadesno, ali nađem se pred stražnjim dvorištem. Promatram parkirane automobile - neki su skupi, neki samo praktični. Marcov Land Rover je ovdje. To znači da je otišao s nekim drugim. S kim? S Giuseppeom?

Uputivši se natrag u zamak skrenem lijevo, pa desno, slijedeći miris svježeg peciva i čavrljanje ljudi te se nađem na velikoj, širokoj terasi s velikim stolovima i suncobranima. Ljudi sjede za kasnim doručkom. U bijelo odjevene djevojke gostima nose kavu, sok, kroasane i pekmez.

To je zacijelo ona ista otvorena terasa s pogledom na dolinu, šume i napuštenu Rhogudu, na kojoj smo Marc i ja prethodne noći plesali. Na dnevnom svjetlu znatno je drukčija. Nekako me više zastrašuje sa svim tim sofisticiranim ljudima, s tim nasmijanim, bogatim licima, muškim i ženskim, mladim, sredovječnim i elegantno starim, s ljudima koje neodređeno

prepoznajem. Ali odakle ih poznajem? Od sinoć? Možda, ali možda i ne. Internetske stranice koje govore o slavnim osobama. Novine. Žuti tisak.

Naglo me ispuni nelagoda. Marc nije sa mnom da me vodi kroz taj zastrašujući svijet europskog bogatstva i dekadencije više klase. Marc nije sa mnom da me udvorno otprati do mog stola, s rukom čvrsto prislonjenom na donji dio mojih leđa, nježno me pritišćući, vodeći me i poučavajući me, a da toga nisam ni svjesna.

Osvrnem se oko sebe.

„Alexandra?“

Netko mi je dobacio pojas za spašavanje. Podignem se na prste da bolje vidim i za najudaljenijim stolom ugledam Francoise. Domahuje mi da joj priđem.

Kimnem jednoj od djevojaka odjevenih u bijelo: „Kapučino, *per favore*.“ Prilazim stolu s bijelim metalnim stolicama za kojim Francoise upravo dovršava svoj kroasan.

Podmuklo mi se osmjehuje i kaže: „Dobro jutro.“

„*Bon jour*.“

Osmijeh joj postane širi.

„Kladim se da dobro igraš tenis. *Sjajan* forhend.“

„Poznata sam po dramatičnim servama.“

Ona se uljudno nasmije.

„Jesi li uživala?“

„Bila sam prepuna energije“, odgovorim. „Dakle, pretpostavljam da jesam. Uistinu jesam.“ Promatram je ravno u oči, drsko, pružajući ruku u košaricu da uzmem kroasan, koji namažem džemom od marelica. Sladak, tamnožuti džem, tamna, gorka kava s mliječnom pjenom. Prekrasno.

Oči joj svjetlucaju. Odjevena je u traperice i jednostavnu bijelu majicu. Jednostavnije je odjevena od mene. Ali sjećam se kako je izgledala potpuno razodjevena: obojana i naga, dok visi na rukama, prepuštena meni na milost i nemilost. Sjećam se svoje podignute ruke koja udara njezinu prekrasnu bijelu stražnjicu. Uzbudljivo. Zašto? Nisam valjda biseksualna, zar ne? Ne, uistinu mislim da nisam. Previše želim muškarce; znatno više želim Marca Roscarricka. Ali ipak je bilo energično, a uz to i uzbudljivo na neki poseban način.

„A što je s tobom?“ upitam ispijajući kavu. „Što ti misliš o svemu ovome? O misterijima u cjelini.“

„Mijenjaju me“, odgovori ona jednostavno. Doima se zamišljenom dok pogledom prelazi preko stare djelomično razmrvljene burbonske ograde na terasi. Iza nje se pružaju sumorne šume Gorkih planina. „Daniel mi je rekao da će mi se to dogoditi, da će me misteriji promijeniti. Nisam mu uistinu vjerovala, ali je istina. Privukli su me. Sve mi se to sviđa, obožavam misterije, čak mi se sviđa i drama, intriga, to što ne znam kamo idemo idući put. Tko će biti ondje? Što će mi se dogoditi? Ali“, ona oklijevajući zastane, okrenuvši se prema meni, „misteriji su uz to i prilično zastrašujući. *Un peu dangereux*.“

U bijelo odjevena djevojka strpljivo čeka pokraj stola; zamolim je da mi donese još jednu kavu. Onda se ponovno okrenem Francoise; pitam je za Daniela. Kaže mi da je toga jutra imao za obaviti nekakav posao i da navečer odlaze. *Posao*, baš kao i Marc.

Ona me zauzvrat pita za Marca, gdje smo se upoznali i gdje je on. Sretno joj pričam. Ali se onda prisjetim što je rekla na Capriju i više nisam toliko sretna.

Uistinu bih htjela da to razjasnimo. Muči me Marcov nestanak.

„Francoise, na Capriju si rekla nešto o Marcu.“

Nježan, topao povjetarac koji se diže iz duboke doline ispod nas nabire tkaninu suncobrana. Izraz lica joj je iskren i otvoren. Ali i malo tjeskoban.

„Nisam smjela ništa reći.“

„Francoise?“

„Zaista, ne znam ništa više od toga.“

„Mislim da ipak nešto znaš.“

„Ali...“

„Reci mi. Molim te. Kao prijateljici.“

„Ali...“

„Francoise!“

Ona me pogleda, duboko udahne i kaže: „Dobro. To su glasine. O onome što je napravio. Ali nisam smjela reći ono što sam rekla. To su samo puka nagađanja.“

„Ono što je napravio? Misliš na *camorru*? Da je i on član?“

Ona me promatra mršteći se.

„Ne.“

„A što onda? Što? O njegovoj mrtvoj ženi? O njegovom novcu? Što?“

Iznad nas kruži grabljivica. Terasa je sad gotovo napuštena, na stolovima zgužvani ubrusi, a stolci odmaknuti od stolova. Gotovo smo potpuno same. Gdje je Marc? Kako se usudio jednostavno me ostaviti ovdje? Zbog sastanka u Platiju? Iznenada me ispuni opravdani bijes.

„Francoise, želim znati sve. Sve, bilo što. Reci mi. Već mi je preko glave tog zagonetnog sranja.“

Francoise se trgne, ali i kimne glavom.

„Dobro. Najnevjerojatnija glasina koju sam čula.“ Ona udahne i izdahne. „To sam saznala prije samo nekoliko dana jer sam o tebi razgovarala s jednom prijateljicom, Talijankom koja je sa mnom bila na drugom misteriju. Spomenula sam Roscarricka i ta moja prijateljica, Clea, znaš, ima veza u Rimu...“

„Francoise!“

„Dobro, dobro. Kažu da je Marc kao sasvim mlad bio povezan s *'ndranghetom*, ovdje u Calabrijii...“

„Kako? Što je radio?“

Francoise zastane. Naposljetku odgovori.

„Navodno je nekoga ubio. Hladnokrvno ga ustrijelio. Na danjem svjetlu. U Platiju.“

Orao još kruži iznad nas, glasajući se dok lovi. Usamljen, ali zlokoban zvuk. Od zaprepaštenja ne mogu progovoriti.

Francoise pruži ruke preko stola i uzima obje moje ruke u svoje.

„X, molim te, ne zaboravi. Marc Roscarrick je mlad i zgodan, bogat i pametan, i to ovdje, u ovom društvu ispunjenom zavišću. Ovo nije Amerika, gdje ljudi cijene uspjeh, nego stara Europa. Najmračnija, najtamnija stara Europa. Ljudi često jedni drugima zamjeraju na uspjehu i žestoko su zavidni. Zato pretpostavljam da su to uistinu samo glasine. Smiri se.“

Da se smirim? Izbezumljena sam. Marc ubojica?

A onda se nešto promijeni. Okrenem se od Francoise i zurim u orla koji kruži.

Plati.

Prisjećam se lica starca koji je prethodne večeri bio na hodniku i urotnički razgovarao s Marcom. Mislila sam da sam ga zapamtila, a sad shvaćam zašto. Često sam ga viđala u novinama, u *Corriere della Sera*. Ali ne zato što je on neki poznati političar, glumac ili industrijalac, nego zato što je ozloglašeni kriminalac, jedan od najozloglašenijih i najmoćnijih kriminalaca u *'ndrangheti*. Čak se prisjećam i njegovog imena.

Enzo Paselli.

Zato mi je i Plati bilo poznato ime. To je dom *'ndranghete*, srce njihove grozne tame. Sjedište klana Paselli.

Naglo ustanem.

Francoise problijedi.

„X, kamo ćeš?“

„U Plati. To je ovdje, u blizini, zar ne? Zacijelo jest. Marc je rekao daje dolje, niz cestu.“

Vidljivo je zaprepaštena.

„Ne možeš. To je glupo. Oni... oni ubijaju ljude, a ceste su zastrašujuće!“

Potrčim unutra. Trčim kroz dvorac. Ulazim u Land Rover. Kao što sam i pretpostavila, ključevi su u bravici. Tko bi se usudio ukrasti automobil sa zabave na kojoj sudjeluju najokrutniji zločinci Italije?

Okrenem ključ i dodam gas.

Ali čujem nečiji glas. Francoise. Ona trči kroz vrata i po šljunku.

„X, nemoj to raditi. Ne smiješ. Plati je strašno mjesto, jako opasno. Alexandra!“

Okrenem automobil i skrenem nadesno. Neasfaltiranom cestom prema Platiju.

24

U POČETKU je cesta za Plati sasvim dobra, ali onda se sužava i postaje uska traka zbijene zemlje koja vijuga uz strmu padinu planine. S moje lijeve strane zjapi provalija, ispunjena kamenjem i sitnim kamenčićima tmurne, sive boje, a rijeka prašine kao da teče sve do sivo-tirkizne zaravni Jonskog mora; ponekad iza plaža uspijevam uočiti more.

Tmurno je. Zamišljam kako u ovom kraju raste u proljeće divlje cvijeće, bljesak ružičastog oleandra i brnistre, sjaj vode, bujice otopljenog snijega, ali sada, na vrhuncu vrelog ljeta, posvuda je samo kamenje, prašina i ništa drugo. I cesta koja nestaje.

Zaokrenuvši na još jednom zavoju prekrivenom prašinom vidim da je cijeli ovaj dio „ceste“ kliznuo u dubinu. Morat ću se provući preko stotinjak metara nestabilnog nanosa. Nekih četristo metara ispod mene nalazi se izgorjela karoserija Fiata, zarobljena između stabala; posljednji zahrđali ostatci nekoga tko nije uspio proći.

Pa ipak se približavam; smanjim brzinu, prebacim u drugu i motor prigovara. Polako automobilom prelazim preko kamenja, zemlje i krša; zavijanje i rezanje Land Rovera simbol je moje odlučnosti koja graniči s očajanjem.

Moram stići u Plati. Moram saznati istinu o Marcu. A Enzo Paselli će mi reći istinu ako ga uspijem pronaći, u to sam sigurna.

Ne znam zašto sam tako sigurna u to.

Automobil cvili. Snažno pritišćem nogom papučicu i on pojuri naprijed, razbacujući kamenje; stražnji kotači počinju opasno kliziti nalijevo i zapravo gube tlo pod nogama, ali prednji se čvrsto uhvate tla, Land Rover juri i ponovno smo na cesti. Automobil i ja. Živi.

Ali čak i dok me ispunjava osjećaj olakšanja, salijeću me sumnje. Možda će Marc biti ondje, razgovarati i smijati se s ostalima za bijelim stolom u kafiću, pijuckajući amareto, prisjećajući se ljudi koje su ubili.

Zadrhtim.

Ubojica?

Molim te, Bože, daj da Marc nije ubojica.

Vozim. Samo vozim. Samo da stignem onamo. Automobil guta kilometre. Cesta je prašnjava, puna kamenja, zavojita i beskonačna. Primjećujem ponekog divljeg konja koji uplašeno zuri u mene, pitajući se što automobil radi usred suncem spaljene šume. Tada se naposljetku cesta poboljšava, a moj strah raste.

A što ako je Marc otišao u Plati da se s nekim sukobi? Marc. Nemoj mi to raditi. Nemoj biti ubojica. Nemoj biti jedan od njih.

Plati.

Evo ga. Spuštam se s uskog, ogoljelog prijevoja u drukčiju dolinu i sad vidim grad, ne onako malen kao što sam očekivala, podignut na donjim obroncima planine. Izgleda kao da je netko istresao vreću smeća i ostataka, grubo ih razbacavši, a onda otišao odande. Posvuda su napola izgrađene kuće, napola izgrađene ceste, napola izgrađeni dućani.

„Eh! Eh!“

Dvoje djece više i pokazuje prema automobilu. Prolazim pokraj zidom ograđenog groblja u predgrađu Platija, a djeca igraju nekakvu besmisleni igru među grobovima, ali kad me ugledaju počnu uzbuđeno vikati i skakati.

„*Signorina! Signorina!*“ Jedan dječak prostački im pokaže srednji prst i oba se dječaka smiju i viču. Ne mogu dokučiti jesu li zapanjeni što je netko uspio stići tom apsurdno opasnom pokrajnjom cestom ili su izvidnica ostalih stanovnika grada.

Tada shvatim da su jednostavno zapanjeni time što je *bilo koji* stranac došao u Plati. Jer svi me ljudi gledaju širom otvorenih očiju i otvorenih usta. Ispred prljavog bara sjede starci dijeleći bocu *grappe* i svi se kao jedan okrenu i zure u čudno vozilo koje prolazi pokraj njih. Jedan od njih odmahuje glavom, sumorno i ozbiljno, kao da je toliko iznenađen da to već prelazi u *uvrijeđenost*.

Sad sam već uistinu uplašena. Plati je ružno mjesto, a dojam neprijateljstva intenzivan. Na trenutak osjetim silnu želju da samo nastavim, pritisnem papučicu gasa i provezem se kroz taj sablasni grad, vratim se na pravu cestu, a onda prema obali, u Reggio, u zračnu luku.

Ali ne mogu. Moram saznati istinu o Marcu. Parkiram se na mjestu koja je u ružnom Platiju najsličnije glavnom trgu, *piazza*, iako je to zapravo samo

skupina malo viših, nedovršenih betonskih zgrada okrenutih prema ravnom i praznom parkiralištu. Sve se doima muslimanski strogo.

Tada uočim veliki bar, napola skriven betonskim zidom. Ispred bara postavljeno je nekoliko plastičnih stolaca, a nekolicina gostiju sumorno mi uzvraća pogled. To je to. Kafići su središte talijanske društvenosti, a ovaj je najveći u gradu. Ako želim pronaći Enza Pasellija i razotkriti istinu o Marcu, to će biti ovdje.

Sjednem za jedan od plastičnih stolova ignorirajući izraze lica svih u kafiću; jedan tip lupka se prstom po nosu, pokazujući da je nanjušio nešto sumnjivo, a drugi povlači gornji kapak na oku, dajući svima do znanja da otvore četvore oči.

Mom stolu prilazi konobar tužnog izgleda. Očito je da oklijeva - odaje ga govor tijela. Ne želi govoriti sa mnom, nego bi htio da odem. Ali ja sam prestala crvenjeti; već sam otišla predaleko.

„*Signorina?*“

„*Espreso, per favore.*“

On se razvedri i doima se da mu je itekako laknulo - djevojka samo želi popiti kavu, a onda će otići.

Ali to nije sve. Dodajem na talijanskom: „Tražim Enza Pasellija.“

Sto cercando Enzo Paselli.

Konobarevo se lice ukoči. Zacijelo sam prekršila nekakvo strašno strogo pravilo već i samim tim što sam spomenula to ime.

Ne odgovara mi. Okrene se, bez riječi, blijed, i nestane u kafiću. Svi u kafiću zure u mene. Dvije mlade majke, svaka s djetetom u naručju, neprikriveno se mršte. Tri sredovječna muškarca u urednim jaknama i izglaćanim hlačama, koji dijele zgodnu bocu Nero d'Avola, zaprepašteni zure u glupu plavokosu Amerikanku.

Konobar se vrati.

„*Espreso*“, njegove su jedine riječi, koje izgovara izuzetno bezobrazno, ispuštajući sićušnu bijelu šalicu i tanjurić na stol koji nije obrisao. Očito je koliko žudi za tim da nestanem. Odlazite odavde, *signorina*, odlazite.

Pogledam ga i ponovim. „*Sto cercando Enzo Paselli.*“

Konobar napravi korak unatrag, osvrće se po okolnim stolovima, tražeći moralnu podršku, tražeći da mu netko pomogne s tom poludjelom Amerikankom koja kao da traži da je netko ustrijeli.

Otkucaji mog srca brzi su i konstantni; nije da se ne bojim, ali sam ipak odlučna. Glupa procedura ponavlja se triput u sat vremena. Svaki put kad konobar izađe iz kafića naručim kavu ili vodu i kažem da trebam Enza Pasellija; konobar me svaki put pogleda, a lice mu je blijedo i tužno, ništa mi ne odgovori, nego samo donese kavu. Čujem kako ostali gosti kafića šapuću. Jedan od sredovječnih muškaraca ustane i napušta svoje prijatelje. Je li otišao po pištolj? Po razbijače?

Odnekud se začuje zvuk ispušnog ventila na automobilu i na trenutak pomislim, gotovo s olakšanjem, da je došao kraj. Netko puca u nekoga. Najradije bih zaplakala. Najradije bih pobjegla iz groznog Platija. Ali moram saznati istinu o Marcu. Zato ustanem i odem ravno konobaru koji doslovno uzmiče preda mnom, i izjavim: „*Sto cercando Enzo Paselli.*“

Ovaj put konobar odgovara još jednim uobičajenim talijanskim pokretom, prislonivši dlanove jedan uz drugi, mašući njima gore-dolje, koji govori: „Molim te, molim te, molim te, ne budi nerazumna.“

„*Signorina, per favore, non si capisce...*“

„*Sto cercando Enzo Paselli!*“

Samo što ne vičem. Skoro sam potpuno poludjela. Bili bi potpuno u pravu kad bi me odveli na policiju, samo što, naravno, nijedan policajac nikad nije ušao u Plati.

A onda osjetim ruku na svojoj. Nizak mladić dodiruje mi lakat. Kaže jakim kalabrijskim naglaskom: „*Venga con me.*“

Dođi sa mnom.

Možda me namjerava odvesti do mog auta, možda me namjerava odvesti i ubiti. Na vratu ima veliku tetovažu. Nosi motociklističke čizme s povišenom, širokom petom. Vodi me iza ugla zatrpanog smećem i odmah ugledam drugi kafić, profinjeniji, s tendom i stolnjacima na stolovima.

I tu je Enzo Paselli. Sam jede kasni nedjeljni ručak. I promatra me. Pred njim je pola boce vina. Jede puževe. *Babalucci*. Zajedno sa zelenkastim ticalima.

Kad priđem stolu on ustane. Odjeven je u blijedoplave hlače i košulju sa širokim ovratnikom iz koje izviruje njegov naboran, starački vrat. Dlačice na prsima pretežno su mu srebrnaste. Lice mu je jako naborano i potpuno je

ćelav. Pa ipak odaje dojam zlokobnosti, čak i svojevrzne smrtonosne muževnosti. Ubojica s lažnim zubima.

Pruži mi pjegastu ruku. Prodrmam je. Stisak mu je mlitav, slab, jedva osjetan. Ubojstva zacijelo prepušta nekome drugome.

On sjede i pojede sićušnog puža. Sluz mu curi niz bradu i blista na sunčevoj svjetlosti dok Enzo govori. Obraća mi se savršenim engleskim jezikom s američkim naglaskom.

„Čuo sam da me tražite.“

„Da.“

Osmjehne se. Puževa sluz još uvijek blista.

„Znate daje to vrlo glupo.“

„Znam.“

„Pa zašto onda?“ On pojede i drugog puža, meljući ga lažnim zubima. „Zašto ste došli u Plati?“

Zavlada tišina. Što da kažem? Enzo me prekine u razmišljanju.

„Mlada damo, vjerojatno ste svjesni da ovdje otimaju ljude. Ispod svake kuće nalaze se tuneli. Tijela se zakapaju u okolnim šumama. Mnogo ih je.“

„Ja sam djevojka Marca Roscarricka i želim saznati istinu.“ Ponovno tišina, ali puno kraće traje. On kimne prema meni. „Znači, vi ste Alexandra Beckmann. Tako sam i mislio.“ Zapanjena zurim u njega. On ne reagira, samo uzme ubrus kao da će obrisati odvratnu sluz s brade, ali umjesto toga njime otjera muhu. Tada se nagne naprijed i srkne gutljaj vina Greco di Bianco. Muha zuji. Zamuckujući upitam: „Kako znate tko sam?“

On se osmjehne i proguta vino.

„Moj je posao sve znati. Inače...“ On pojede još jednog puža ubacivši ga u usta. „Inače bih i ja bio samo jedno od tijela u šumama iznad Gioia Taura.“

Dugo vlada tišina dok on žvače, pije i zuri u mene svojim vodenastim očima, s tragom puža na bradi. Pitam se ostavlja li taj trag ondje namjerno, da me izludi, da u meni izazove gađenje. Možda je to dio mafijaške predstave. Ako jest, ide mu od ruke, jer samo što ne izgubim kontrolu, samo što ne pobjegnem. Došao je taj trenutak. Progovorim.

„Molim vas. Možete li mi reći istinu o Marcu Roscarricku? Znam da ga poznajete. Vidjela sam vas u zamku Rhoguda prošle noći. Želim saznati istinu o njemu i o onome što se dogodilo u Platiju.“

Enzo Paselli zamišljeno žvače svoje puževe, pažljivo ih razdvajajući od ljigavih zelenih ticala, a onda ih nabada na malu vilicu i ubacuje u svoja vlažna, stara usta. Progutavši, odgovori mi.

„Gospođice Beckmann, vi ste hrabra žena kad ste došli u Plati pokrajnjom cestom iz Rhogude. Došli ste u najopasniji grad u Italiji. Zna li da je ovo ujedno i najbogatiji talijanski grad? Ali novac je zakopan, kao i leševi koji trunu.“ On se zavalj u stolcu. „To znači da ste veoma hrabri. A ja se divim hrabrosti. To je najveća ljudska vrlina, Isusova vrlina. Zato ću vam reći istinu o Marcu Roscarricku“, kaže osmjehujući se.

Podigne svoju čašu s vinom i lagano je nagne, diveći se vinu žutom poput slame. Tada nastavi. „Roscarrick je ubojica. To je istina. Ubio je čovjeka ovdje u Platiju usred bijela dana. U blizini kafića u kojemu ste popili nekoliko espresa.“

Sunce je vrelo i ledeno na mom vratu. Kao da ću se onesvijestiti. Gotovo je. Završeno. Moja ljubav, moj lord, moja osamljenost. Sve je okončano.

Enzo Paselli se osmjehne. Proteza mu je zamrljana sokom od puževa. Kao da izvodi grotesknu komediju ali ja se ne smijem, uopće mi nije smiješno.

„Ali imao je razlog. Trebali biste znati kontekst.“

„Što?“ Nastojim zadržati kontrolu nad sobom. „Recite mi, molim vas.“

„Lord Roscarrick je ovdje otvorio posao, uvozeći robu preko Reggia...“

„Da, to znam.“

Enzo Paselli kimne glavom i pojede jednog od posljednjih malih puževa. Tada nastavi. „*Razbjesnio* je mnoge ovdje u Platiju. Naljutio je nekoliko prilično *važnih* ljudi. Nije stavio ni mrvicu šećera u našu kavu. Razumijete li me?“

„Da.“

„Neki od tih ljudi htjeli su da nestane. Posao su povjerali Salvatoreu Palmiju. Niste mogli čuti za njega. Ali svi u Calabrij i znaju za njega ili barem znaju njegov nadimak, *Norcino*.“ On zastane. „Koljač svinja.“

Enzo otpije velik gutljaj vina, otpuhne i nastavi: „*Norcino* nije mogao doći do samog Roscarricka jer su ga previše dobro čuvali, pa se okrenuo njegovim zaposlenicima, Roscarrickovim radnicima. Dao se na posao i ubio nekoliko od njih. Masakrirao ih je. Pobio je trojicu u tjedan dana. Doslovno ih je isjekao na komade dok su još bili živi. Imao je posebne noževe.“

Zurim u starca; sluz od puža na njegovoj bradi sasušila se u prah. Poslijepodne se zaustavilo. Potpuno smo sami ovdje, ispred restorana, iako kroz prozor vidim tamna, zabrinuta lica kako zure u nas.

Enzo odgurne svoj tanjur i završi priču.

„Salvatore Palmi uistinu je bio odvratan psihopat. Svima se gadio, svi su ga se bojali; čak su i ljudi iz Platija smatrali da je prešao sve granice. Ali policija je bila previše uplašena da bi nešto poduzela. Salvatore je radio za klanove, za šefove. Bio je nedodirljiv i nitko ga nije mogao zaustaviti. Ali Norcino je malo previše volio svoj posao; jednostavno je volio raditi kobasice od ljudi. Idućeg tjedna ubio je Roscarrickovog predradnika; ubio ga je u njegovom domu, pred očima njegove djece odsjekao mu je glavu, a onda mu je ubio i suprugu. Samo zato što je uživao u ubijanju.“

Osjećam mučninu. Enzo odmahne svojom starom, ćelavom glavom.

„Svi su bili paralizirani od straha. Salvatore se ponašao kao obiteljski pas, rotvajler, koji je počeo ugrožavati samu obitelj. Oteo se kontroli. Nedjeljom ujutro sjedio bi u kafiću u kojem ste pili espresso, okružen svojim sljedbenicima. Salvatore, koljač svinja, nikad nije ni pomislio da bi itko mogao imati muda da se jednostavno doveze u Plati.“

Zurim u Enza. On kimne glavom.

„Ali Marc Roscarrick imao je muda. Iduće nedjelje, nakon što je krvnik masakrirao tu obitelj, vaš se dečko jednostavno dovezao u Plati, na trg i prišao Salvatoreu s pištoljem u ruci. Salvatore je pio prošek. Nije bio spreman za takvo što, bio je opušten i strašno se zaprepastio. Roscarrick je podigao Salvatorea na noge, odvukao ga nasred trga, natjerao da klekne, a onda ga ustrijelio u glavu. Nakon toga je Roscarrick ušao u svoj automobil i odvezao se.“

Enzo popije gutljaj vina i lagano se, mudro osmjehne. „To je bilo najhrabriji čin koji sam ikada vidio, a ja se, kao što sam rekao, divim hrabrosti. Ujedno je bio i vrlo pametan; njegov je čin bio toliko impresivan da je prerastao u legendu, a Roscarricku je priskrbio ugled koji je zadržao do danas. Mnogi su ljudi počeli vjerovati da ima moć i utjecaj; zacijelo je na visokom položaju u *camorri* jer kako bi inače uspio skupiti toliko hrabrosti da to učini?“

„To znači da nije u *camorri*?“

Enzo ne obrati pažnju na mene.

„Ljudi u Platiju inače bi se osvetili za takvu uvredu, ali ovaj put smo odlučili da ćemo postupiti diplomatski. Na kraju krajeva, Roscarrick nas je

oslobodio problema, psa koji je prerastao svoju kućicu.“ Enzo se ukoči kao da će ustati. „Sastali smo se s vašim lordom Roscarrickom. Proglasili smo primirje. Rekli smo mu da se izgubi iz Calabrije i suglasili smo se da se *'ndrangheta* u ovom slučaju neće osvećivati. I to je sve. Zato sam se sinoć sastao s vašim dečkom, a onda ponovno i jutros. Da bismo potvrdili primirje.“ Enzo se osmjehne svojim zamrljanim i sasušanim osmijehom. „Roscarrick mi se sviđa, ali me i zbunjuje. Ne znam je li svetac ili grešnik. Kako je došao do novca za pokretanje posla? Njegova je obitelj bila osiromašena. Onda mu je iznenada umrla bogata mlada supruga. Zaista nije imao sreće.“

Enzo ponovno zamahne na muhu ubrusom. „A sada, Alexandra Beckmann, moramo se oprostiti. Ako ikada ponovno posjetite Plati, pronaći ćete me u ovom restoranu. Obično za večeru pripremaju izvrsni *osso bucco*. Ali sad morate otići jer ne mogu cijelog dana držati pse u psetarnici. Idite prije nego što vas odvedu u šume iznad Gioia Tauroa. Idite.“

Spotičući se, napola u snu, ustanem i odem do ugla, preko prljavog trga i uđem u svoj auto. Ovaj put vozim glavnom cestom, uz kalabrijsku obalu. Potrebno mi je nešto što će mi pružiti sigurnost. Htjela bih što prije odavde, molim te, Bože, izvedi me odavde. Molim te, molim te, molim te, Bože.

Automobil grmi izlazeći iz grada. U glavi mi se vrtlože misli: bježim. Napuštam Plati. Jedina dobra cesta spušta se u dolinu i ja jurim kroz maslinike, prebrzo vozim, jurim kao i moje misli, a onda skrenem na zavoju i vidim automobil koji mi se približava.

Dva muškarca. Dva lica. Cesta ima samo jednu traku. Moramo usporiti. Promatram muškarce u autu. Jedan od njih izlazi i ja stanem.

To je Marc. Stoji ondje, napetog, tužnog i očajnog izraza na licu.

Izvlačim se iz auta, a koljena mi podrhtavaju. On me promatra svojim tužnim, blijedim, prekrasnim očima. Udaljen šest metara.

„X“, izusti. „X, mislio sam...“

Plaćem tako grčevito da imam osjećaj da ću se onesvijestiti. I trčim u njegove raširene ruke.

„Marc. Marc. *Marc*.“

25

MARC ME ČVRSTO privija na prsa dok plačem, hvatajući zrak. Tada podigne moje lice i poljubi me, dvaput u čelo, a onda u usta. Moja usta koja plaču, slana od suza. On progovori.

„Vratio sam se u Rhogudu, u zamak.“

„Ali, Marc...“

„Ona djevojka, Francoise, rekla mi je da si otišla u Plati, onom strašnom cestom, potpuno sama.“

„Nisam imala izbora...“

„Plašio sam se najgoreg.“ On me ponovno poljubi. „Bojao sam se da si kliznula s ceste i stradala. A onda...“ Opet me hitro, žestoko, dvaput poljubi. „Onda sam pomislio, što će se dogoditi ako uopće i stigneš u Plati? Što ćeš napraviti? Što ćeš reći? Moglo ti se bilo što dogoditi. Poslao sam nekoga na pokrajnju cestu da provjeri, a Giuseppe i ja smo pojurili u Plati.“

Podigne mi lice prema sebi. I upita me: „Što se dogodilo?“

Jecaji se smiruju. Obrišem lice zapešćem, razmazujući sol i vlagu. Giuseppe prilazi s rupčićem i pruža mi ga. Promrmljam: „*Grazie*.“

Onda obrišem suze rupčićem. Giuseppe drži otvorena vrata auta. Dišući duboko i sporo, smirujući se najbolje što mogu, sjednem na prednje sjedalo, a Marc uđe u automobil za mnom, za upravljač. Giuseppe ode prema Land Roveru. Bježimo, prema jugu, prema Jonskom moru.

Kažem: „Marc, vidjela sam Enza Pasellija. Ispričao mi je o... krvniku. Što si učinio.“

Marc vozi bez riječi. Profil mu odaje napetost; zamišljen je. Ni ne pogleda me u oči kad upita: „I?“

Dodirnem mu ruku.

„Marc, odvedi me odavde. Bilo kamo. Što dalje.“ On se okrene prema meni. Ruka mu se spušta na moje bedro, ali je dodir pasivan, blag, umirujući. Potiskujem iznenadnu navalu suza. Preplavljuju me emocije.

Promet se smanjuje i pojačava na uskim kalabrijskim cestama dok pokraj nas proljeću ružni gradovi. Naposljetku se trgnem iz svog čudnog, snovitog stanja.

„Kamo idemo?“

„U zračnu luku, a onda u južni Tirol.“

„Tirol?“

„Giuseppe se može vratiti u Napulj. Mi ćemo uhvatiti izravni let za Veronu i odande nastaviti autom. Želim se barem nakratko maknuti s juga.“

„Dobro. Tirol. Ondje imaš kuću, *schloss*.“

Prisjećam se: južni Tirol. Naravno. Nikad nisam zaboravila ono vino kao iz bajke. Moscato Rosa.

„Mirno je i prekrasno“, kaže Marc, promatrajući razrušenu zgradu kojoj nedostaje pola fasade. „Sigurno je i udaljeno od svega. A onda“, on se okrene prema meni, „onda idemo u Veneciju.“

26

KAD SMO SE SPUSTILI u zračnu luku u Veroni osjećam se smirenije. Donekle. Ispred malog terminala Marca dočekuje prijatelj, možda poznanik ili sluga, i daje mu ključeve auta, malog i brzog BMW-a. Padne mi na pamet kako je svaki potez u životu znatno jednostavniji zahvaljujući Marcovom neizmjernom bogatstvu; a taj je novac zaradio boreći se protiv različitih vrsta mafije. I na kraju je morao ubiti nekoga.

Najradije bih zauvijek nastavila bježati. Pa ipak, ujedno ga silno želim poljubiti. No bez riječi sjednem u automobil i krećemo prema Tirolu.

U početku je krajolik neujednačen dok prolazimo kroz sjeverna talijanska predgrađa. Supermarketi Carrefoura i betonski kanali; mnoštvo ljudi koji se vraćaju s posla, a izgledaju kao da im je vruće i razdražljivi su pod suncem koje zapada. Ovdje je trideset stupnjeva čak i u osam navečer. Prašnjave, suncem spaljene ravnice Veneta. Sasušene i smeđe. Poput mene. Osjećam se sasušenom i spaljenom. Želim seks. Napetost u glavi želim razriješiti seksom. Jedino na taj način mogu prijeći preko svega. To je jedini način na koji se uistinu mogu vratiti Marcu.

Seks.

Pitam se bih li se jednostavno trebala nagnuti prema njemu i poljubiti ga. Ali ne mogu. Zbog nečega. Ne znam zašto. Zato samo sjedim pokraj njega, ispunjena željom za njim, promatrajući čemprese koji promiču pokraj nas. Promatram salone Alfa Romea i niska brdašca.

Ali onda ispred nas primjećujem planine. Oči mi se rašire. Neki su vrhunci prekriveni snijegom, golemi i moćni, kristalni i svjetlucavi. Putokazi za Trento i Bolzano govore mi da smo zacijelo blizu; uz riku motora jurimo autocestom, prolazeći pokraj neizmjerne riječne doline dok nam se s obje strane približavaju planine.

„Nevjerojatno je“, kažem, gledajući kroz prozor auta. To su prve riječi koje sam izgovorila za dva sata. Gotovo su nagonске, instinktivna reakcija na iznenadni sjaj. I dalje želim Marca.

„Samo pričekaj, *cara mia*; bit će još ljepše“, odgovara Marc. On stisne papučicu gasa i pretječemo dugačak češki kamion s kojim se utrkujemo prema sjeveru. Dok ubrzavamo, postaje mi jasno što je htio reći.

Krajolik je sad savršen, kao iz bajke. Živopisne zelene terase s vinogradima i jabučnjacima uspinju se prema liticama gdje dvorci iz snova blistaju u sjenama i na suncu; iznad dvoraca i drevnih sela na vrhovima brda prostiru se planine.

„Dolomiti.“

Nikad nisam vidjela takve planine; izgledaju nestvarno. Podsjećaju na ideju kakvu bi nadareno dijete smislilo o planinama: golemi vrhovi sivih, ledenjačkih stijena koji se uzdižu tri do četiri tisuće metara u visine. Potpuno okomito. Poput kamenih, ledenih tornjeva. Poput katedrala koje čekaju na suncu. Što čekaju?

„Kao dječak sam često boravio ovdje“, kaže Marc. „Moja majka i sestra još žive ovdje.“

Skrenemo s autoceste; vozimo uskom, seoskom cestom kroz vinograde u kojima sagnuti starci pregledavaju grožđe; kroz bogata smaragdnozeleno imanja na kojima konji trčkaraju livadama, pokraj raznobojnih starih sela sa srednjevjekovnim crkvama. Nastojim ne razmišljati o Marcu i o sebi, golima. Možda sam opsjednuta. Može li čovjek imati seksualnu psihozu? Jesam li zbog misterija postala pretjerano seksualna?

Naglo mi postaje jasno.

„Svi su putokazi na njemačkome.“

„Prešli smo jezičnu granicu“, odgovori on. Nastojim ne obraćati pažnju na to kako njegove mišićave ruke usmjeravaju upravljač, kako jednodnevna brada naglašava čvrstoću njegove čeljusti ili kako su mu lične kosti ukošene prilično opasno i agresivno, kao u grabežljivca. Mogu zamisliti to lice iskrivljeno od bijesa. Mogu zamisliti kako Marc nekoga ubija. Mogu. A ipak ga želim poljubiti. To je zacijelo pogrešno.

„Petnaestak kilometara iza nas ljudi uglavnom govore talijanski, a ovdje govore njemački, iako su po narodnosti Talijani. Talijani koji se znaju parkirati.“

Nakon još jednog iznenadnog zavoja nađemo se na dugačkom pošljunčanom prilazu. Zinem od čuda. Prilaz vodi do vrlo velike i lijepe stare kuće prekrivene viticama i bugenvilijama, s velikom kulom u uglu, koja je ograđena grudobranom.

„*Schloss Roscarrick*. Moja majka i sestra nisu ovdje, ali vratit će se sutra.“

Marc elegantno okrene automobil na pošljunčanoj stazi i parkira ispred velikih ulaznih vrata. Iz kuće žurno izađe sredovječni muškarac u kratkim hlačama, sandalama i majici, ali prema njegovu držanju zaključujem da je sluga.

„*Guten tag*, Klaus“, kaže Marc izlazeći iz auta. Sluga se osmjehne, uzme ključeve i vrlo mi uljudno kimne glavom. Tada, ispričavajući se, objašnjava da je radio u vrtu. Barem tako zaključujem prema riječi *garten*, jer slabo govorim njemački. Marc kimne glavom i prihvata ispriku. Pokaže prema prtljagu u prtljažniku. „*Ein uhr? Im Ziueiten Schalfzimmer. Danke*, Klaus.“

Marc me uzme za ruku. Vodi me prema velikim vratima. Ne mogu to više podnijeti. Čim su se vrata zatvorila za nama obuhvatim mu lice rukama i poljubim ga.

Ne moram ga nagovarati. On me podigne u naručje i ljubimo se. I opet se ljubimo.

„Marc“, izustim napola u suzama, napola smijući se, „mislim da me moraš poševiti. Inače ću pobjeći.“

On me spusti na pod i trga odjeću s mene. Ali i ja trgam odjeću s njega. Njegovu košulju. Htjela bih ugristi njegova gola i mišićava prsa. Raskrvariti ga. Htjela bih vidjeti kako ga uzbuđujem. Želim imati takvu moć nad njim.

„Ovamo“, kaže on, povukavši me grubo i prekrasno za ruku. „Spavaća soba je na katu.“

Stube su ogromne, široke i veličanstvene. Marc me pokušava razodjenuti dok se penjemo. Odgurnuvši ga, skidam jednu, pa drugu cipelu. Sad sam bosonoga. I trčim. On trči za mnom. Strgne košulju sa sebe i baci je preko ograde. Ona zaleprša na toplom, mekom zraku, zastava njegove požude.

„Gdje je spavaća soba?“

„Ovdje“, odgovori on. Okrenem se prema njemu. On otvara vrata spavaće sobe. Ulazimo unutra i vrata se s treskom zatvaraju za nama. Marc je bez košulje. Ja sam ostala bez haljine. Na sebi imam samo donje rublje - gaćice i grudnjak. Želim biti gola za njega, želim biti gola s njim. Ali vruće mi je, znojna sam i vruća nakon dugotrajne vožnje i leta. Htjela bih biti čista.

„Moram se istuširati.“

„Onda mi dopusti da te ja okupam.“

Marc me podigne i nosi me preko ramena u veliku, svijetlu i predivno modernu kupaonicu. Posvuda blista čelik. Osvrćem se oko sebe. Marc je platio za to. Platio je sve ovo.

Sad me moj lord Roscarrick spušta na pod kupaonice. Raskopčava mi grudnjak i svlači mi gaćice; gola sam, nestrppljiva i znojim se.

„Okupaj me.“

Marc me ponovno podigne, kao klizač koji podiže partnericu, uzima me i spušta pod tuš. Okrene čeličnu slavinu i poteče bujica tople vode. Marc, bez košulje, uzima glavu tuša s njezinim savitljivim čeličnim crijevom i počinje me kupati. Ruke su mu nasapunane i tople. To je onaj isti sapun koji koristi u Napulju. Sapun iz Firenze. Miris je božanstven. Marc me kupaa.

Polijeva mi vodom stopala i sapuna prste na mojim nogama pažljivo, nježno, ležerno. Podiže moju nogu i pere jedan prst za drugim. Kad ih je oprao, poljubi ih. Uzme u usta jedan, a onda dva. Spušta moju nogu pa mi sapuna i ispire gležnjeve, koljena, bedra. Detaljan je i posvetio se poslu. Marljivo masira moju stražnjicu sapunicom i vrućom toplom vodom, a negdje u meni pulsira užitek, ali čekam i promatram dok me Marc okreće i usmjerava toplu, ugodnu vodu na moje stidne dlačice i moju vaginu, a ruke mu klize između mojih mokrih, sapunastih bedara. To je previše.

„Dođi pod tuš sa mnom.“

„Za trenutak, *cara mia*, samo još malo.“

Sad mi sapuna prsa. Mršti se, masira, prekriva me tom mirisnom, anđeoskom pjenom; ruke su mu mekane, ruke su mu čvrste. Podižući glavu tuša iznad moje glave usmjerava vodu na moju kosu i lice; sklapam oči dok voda ispire posljednje tragove znoja s mog lica. Oči su mi čvrsto sklopljene. A onda osjetim njegova meka usta na svojim usnama. Čvrsto me ljube.

Marc je ispod tuša sa mnom. Skinuo je traperice. Gol je ispod tuša sa mnom, a tu je i njegova erekcija. Osjećam je kako se prislanja uz mene. Otvaram oči. Pružim ruku i uzmem njegov kurac, njegovu zanosnu debljinu. Uzimam pjenu i sapunicu i perem njegovu želju, perem je sapunom. S poštovanjem i pažljivo. Volim njegov tvrdi kurac. Volim njega. Volim njegovu želju za mnom. Kako bih mogla sumnjati u njega?

Tek što se okupao Marc zatvori slavinu i izlazimo iz kade, stanemo na ručnike i brišemo jedno drugo. Tada se pogledamo i doslovce trčimo u spavaću sobu, goli, čisti, mladi i zaljubljeni. Spremni za seks. Poput normalnih ljubavnika. Ali bolje. Ali gore. Ali čekaj.

Na krevetu smo. Marc me želi uzeti. Zaustavim ga i odmahnem glavom. Onda ga uzmem u ruku. Gledam ga u oči. Kažem: „Ubio si čovjeka.“

On kimne glavom, a plave mu oči svjetlucaju.

„Ubio sam čovjeka.“

„Morao si to napraviti?“

„Morao sam to napraviti.“

„Mogu ti oprostiti...“

„Možeš li?“

Čvršće stegnem njegov kurac. Oči mu se sužavaju. Lica su nam tik jedno do drugog.

„Da. Mogu. Jer te volim. Prokletstvo, Roscarrick, volim te. Voljela bih da te ne volim. Ali te ipak volim.“

Prvi put sam to rekla. Niz lice mi se kotrljaju suza ili dvije. Pustim Marca. Legnem na krevet.

„A sad to učini, uzmi me, molim te, prije nego što promijenim mišljenje, prije nego što se sve raspadne, prije nego što odustanem i pobjegnem.“

On kimne glavom. Tada se sagne da me lizne. Ali ne želim to. Ponovno pruživši ruke, obuhvaćam njima njegovo lice i podižem ga prema sebi; poljubim ga u usta, u njegove crvene, nježne usne i još ga jednom poljubim.

„Marc, spremna sam.“

On me bez riječi gurne na leđa i razdvoji mi bedra. Tada se nagne naprijed i pogleda me čvrsto i zapovjedno u oči, jedva se primjetno osmjehnuvši. I žestoko ulazi u mene.

Osjećaj olakšanja je *intenzivan*. Škripim zubima. To boli. Sjajno je. Ponovno gurne svoj kurac u mene. I ponovno. Jako sam vlažna. I ne od tuširanja. On prodire i ja naglo izdahnem. Glasno. Ponovno skoro plačem. To je snažno, upravo ono što želim: ne želim nježnost, ne sad, ne nakon današnjih događaja. Ne želim mlitavu predigru. Samo njega. Samo njega. Snažno. Želim da me posjeduje. Cijelu mene.

Jebemo jedno drugo. Jedino tako to mogu nazvati. Jebemo jedno drugo. Uzimamo jedno od drugog ono što želimo. Proždiremo se i žudimo jedno za drugim. Poljubim njegovo rame, njegove veličanstvene, tvrde mišiće. Onda ga ugrizem. Jako. I ponovno ga poljubim.

On udahne.

„Ti.“

Grebem ga noktima po leđima dok ponovno ulazi u mene, duboko i još dublje. On uvuče zrak. Znam da je bolno. I želim da bude bolno. Za njega kao i za mene. Gledam ga u oči dok se uzdiže i približava, stalno iznova ulazeći u mene. I kažem: „Volim te, gade jedan.“

Ponovno ga ogrebem. On ponovno prodre u mene. Milujem okrutnu i nježnu ljepotu njegove čeljusti.

„Mrzim te ali te volim.“

„X, X...“

Dok me jebe Marc mi podiže noge i prislanja mi tabane na svoja prsa. Moje male i bose bijele noge. Prislonjene uz njegova tvrda, preplanula prsa obrasla tamnim dlačicama. Jebe me. Tada mi razmakne stopala, a ruke su mu čvrste oko mojih zglobova na nogama i podiže mi noge još više, tako da se savijaju, gotovo bolno, kao da želi ući još dublje u mene. Dublje, da bi me zdrobio pod sobom.

Podčinjavam se. On je dominantan. Gurnuo mi je noge tako daleko iza sebe da nožnim prstima dodirujem zid. To mi se sviđa, sviđa mi se lagana bol; dopuštam mu da me jaši, prodire, kontrolira. Dopuštam mu da sa mnom napravi što želi. Blizu je vrhuncu, vidim to po bijesnoj ljepoti u njegovim očima. On naglo pusti moje noge da padnu. I opušta se na trenutak, zastavši, čekajući.

Sad se ja nagnem prema njemu.

Ugrizem ga za rame dok ponovno ulazi u mene. To teško, muževno rame tvrdih mišića. To sportsko rame. Te ubilačke ruke. Te smrtonosne šake. Taj mačevalac. Marc Roscarrick.

„Straga.“

Tko sam ja? Sad i naređujem?

Marc posluša. Okrene me. Onako, kao baletan, vrti me u rukama i okreće. Kao da sam igračka ili najdraži komad alata. Tada mi ponovno raširi bedra. O, da. Sad smo skoro gotovi. Gurnem lice u jastuk. Znam što slijedi. Oduševljena sam onim što slijedi.

Ali ono što slijedi je drukčije. Marc prodre u mene osam ili devet puta, dominantno i čvrsto i prekrasno duboko, ali onda se povuče. Uhvati me ispod trbuha i podigne me, noseći me preko sobe.

Do prozora. A velik prozor širom je otvoren. Vidim planine i šume, kao i plavo, sve mračnije večernje nebo. Planine su crvene; obasjane suncem na zalasku blistaju predivnim crvenim sjajem. Marc me spusti preko ruba prozora, podstavljenog kožom. Gledam prema planinama. On je iza mene.

Onda ponovno uđe u mene. Jebe me preko ruba prozora. Straga. Osjećam sve svježiji, slatki večernji zrak na svojim prsima. Osjećam miris borovih šuma i planina. Vidim ledenjake na Dolomitima. Osjećam Marcove prste na svom klitoris. Osjećam njegovu želju u sebi. Osjećam suze na svom licu. Osjećam drhtaj od orgazma koji se približava. Približava se poput konja iz daljine. Negdje zagrmi.

27

„DAKLE, JUŽNI TIROL je lijep?“

„Prekrasan, uistinu nevjerojatan. Dolomiti su čudesni. Le Corbusier je rekao da izgledaju kao da ih je netko naslikao i bio je u pravu.“

„Le Creuset? Čovjek koji radi tave? Koga briga što on misli o Dolomitima?“

Pretpostavljam da se Jess šali.

„Ne Le Creuset, nego Le Corbusier. Švicarski arhitekt.“

„A tako.“

„Jess, Dolomiti su božanstveni. Na visini od tisuću dvjesto metara prekriveni su zelenim livadama s divljim cvijećem i krasnim, toplim jezerima, a iznad toga su ogromni, ružičasto-sivi vrhunci, poput katedrala, poput cijelog niza gotskih katedrala.“

„Zbilja?“

„Da, zbilja.“

„Tko bi rekao. Planine. Koga briga za planine. Precijenjene su.“

Nasmijem se. I Jess se nasmije na ekranu mog mobitela. Komuniciramo preko Skypea. Ona je u svojoj sobi u Napulju u kojoj, koje li ironije, visi kalendar s Mussolinijevom slikom. Ja sam u velikoj sobi na drugom katu iznajmljene palače na kanalu Grand. U Veneciji. Jutros smo se dovezli ovamo iz Marcovog tirolskog obiteljskog doma. Parkirali smo automobil na Mestre i barkom prešli lagunu.

Venecija!

„Dakle, otišli ste u njegov čuveni *schloss* i odsjeli ondje, jeli ste *kartoffelsalat*?“

„Ja. *Es schmeckt gut*.“

„Jesi li se potpuno oporavila od svojih ozljeda?“

„Sjajno se osjećam, hvala ti što brineš.“

„Ma daj. X, samo mi je stalo do tvog dupeta. Pretpostavljam da je izloženo čestom kažnjavanju?“

Jess donekle smeta što joj malo pričam o misterijima. Htjela bi saznati detalje, što razbludnije, to bolje. Ali, dakako, ne mogu joj puno toga reći.

„Vjeruj mi, dobro sam. Svi smo dobro.“

Ona zakoluta očima i smijucka se. Onda upita: „I, kakav je *schloss*?“

„Velik i impozantan. Upoznala sam njegovu majku i sestru.“

„Zbilja? Savršeno prikladno. I?“

Oči joj se šire od iščekivanja.

„Zapravo, nisu onakve kakve sam ih očekivala. Sestra je vrlo draga, podsjeća na Engleskinju, pomalo suzdržana, prilično duhovita. Majka je više teutonske rase.“

„Da?“

„Plavokosa, nordijski tip. Poput nordijske kraljice. Elenora od Akvitanije. Je li Akvitanija u Normandiji?“

„Vjerojatno jest. Ali mislila sam da je mama iz Napulja. Zar oni nisu napuljsko plemstvo?“

„Pa jesu. Barem mislim. Nisam je tako zamišljala. Doima se pomalo tužnom.“ Osvrnem se preko ramena. Negdje s Kanala dopire zvuk sirene venecijanske parne brodice. Mislim da čujem turiste koji su krenuli prema Rialtu. Ili prema Trgu svetog Marka.

Žarka mi je želja izaći u grad i sve vidjeti jer, dakako, još nikad nisam bila ovdje; stigli smo upravo na vrijeme za četvrti misterij, koji će se održati ove večeri.

Venecija!

Ponovno se okrenem svom *laptopu* i Jessinu sretnom, nasmijanom, lijepom, zabavnom britanskom licu s kratkim nosom. Svojoj prijateljici. Nedostaje mi. Iz Napulja sam otputovala prije tri tjedna. Tri je tjedna prošlo otkako me Marc odveo u Calabriju, a onda u Tirol.

Emocije povezane s tim razdobljem još u meni izazivaju drhtavicu. Marc Roscarrick uistinu je ušao u moju dušu. Sad ga se više nikako neću moći riješiti.

Trgnem se iz uspomena i pogledam Jess koja provjerava poruku na mobitelu. I smije se. Upitam je: „Kako je u Santa Luciji?“

Ona podigne pogled i slegne ramenima.

„Prilično dobro.“

„Posao?“

Jess iskrivi lice, ali nekako zadovoljno. Napola se osmjehujući. *Hmm.* Naslućujem da se tu negdje skriva nekakva tajna, da bi mi nešto mogla otkriti. Ali Jess ima svoja pitanja.

„Znaš, X, htjela sam te nešto upitati. Kako je s *onim*?“

„Molim?“

Glas joj se spusti za oktavu i popriličan broj decibela.

„Hoću reći, znaš, s *onim*, onim događajem u Platiju. Jesi li se pomirila s tim?“ Jess žmirne, približivši lice ekranu. „Možeš li se nositi s tim?“

Tu sam joj priču ispričala u e-mailu koji sam joj poslala prije dva tjedna. Sve sam joj rekla, sve što sam saznala o tome kako je Marc hladnokrvno ubio čovjeka. Možda joj nisam smjela reći, ali ona jest moja najbolja prijateljica i morala sam to nekome ispričati: bilo je preteško čuvati tu tajnu za sebe. Morala sam je s nekim podijeliti i prenijeti dio tereta na nju.

Sudeći prema njezinom uzvratnom e-mailu, bila je šokirana i zaprepaštena. Bez i naznake svoje uobičajene podrugljivosti ili cinične duhovitosti. Što je samo dodatno naglasilo ozbiljnost činjenica koje sam iznijela.

Ali je isto tako izrazila zabrinutost za mene, kao što je i sad pokazuje.

„Mislim da sam dobro“, nastojim je uvjeriti. „Jer, kad čuješ kontekst, ono što je učinio bilo je...“ Koja bi bila prava riječ? Prihvatljivo? Ne. Razumljivo? Ne sasvim. Opravdano. Da. Bilo je *opravdano* - okrutna i osobna pravda, provedena u zemlji bezakonja.

Smatram da Marc nije imao izbora. Inače bi Norcino, psihotični ubojica, nastavio ubijati, doslovce masakrirati muškarce i žene. Barem sam si ja to tako objasnila i tako se mogu nositi s činjenicama.

Ponovno to kažem svojoj prijateljici. Ona ozbiljno kimne glavom.

„Mogla bi tvrditi da je Marc učinio junačko djelo“, razmišlja ona. „Isto bi tako mogla reći da je Marc ipak ubojica.“

„Jess.“

„Hej, nemoj me krivo shvatiti. Nije da ga ja osuđujem.“

„Ne?“

„X, ja se uistinu slažem s tobom. Jer to je drukčiji svijet. Ovaj svijet na jugu, Mezzogiorno. To nisu smirena predgrađa New Hampshirea, zar ne? To je njihov svijet, njihovi zakoni.“ Ona se namršti. „Zapravo, neki sam dan razmišljala o tome. I zaključila sam: tko smo mi da osuđujemo Marca? Ja sam se mogla udati za pilota RAF-a koji u nekakvom besmislenom ratu na Bliskom istoku baca bombe na djecu. Zar bi to bilo nešto drukčije? Zar bi to bilo imalo bolje? Pa ipak, u tom slučaju nitko me ne bi osuđivao, zar ne? Nitko me ne bi pitao kako mogu podnijeti spoznaju o tome što je učinio.“

Ona kimne glavom bez riječi. To je zanimljiv argument, možda i izvrstan argument, a od njega se bolje osjećam. Ali o tom argumentu ne želim sad raspravljati jer čujem Marca u prizemlju kako razgovara sa sluškinjom koju smo unajmili zajedno s palačom. Vrlo skoro moramo biti spremni. Izgleda da će doći sluškinje koje će me odjenuti i pripremiti me za četvrti misterij. Zbog toga pretpostavljam da će kostimi biti vrlo zahtjevni. *7Me*

Ali prije nego što prekinemo vezu želim saznati Jessinu vijest. Znam da ima nešto.

„Dobro, Jessica, moram se oprostiti.“

Ona kimne glavom i pogleda svoj mobitel, provjeravajući vrijeme. „Da, šest je. Gibaj. Ja večeras idem u Vomeru...“

„Vomeru?“

„Aha.“

Evo ga *opet*. Onaj isti bljesak tajnovitog osmijeha. Mislim da mogu pogoditi. Pojavio se *muškarac*. I prije sam viđala taj prolazni osmijeh koji inače govori da je u Jessicinom krevetu novi muškarac.

„S kim ideš u Vomer?“

Ona slegne ramenima.

„Nije bitno.“

„S novim dečkom?“

Jess odmahne glavom. Onda se samozadovoljno osmijehne. Onda kimne.

„Da. S novim dečkom.“

Zacičim.

„O, moj Bože. Hajde, reci mi! Moraš mi reći!“

„Pa... Prilično je...“ Ona skrene pogled s kamere. „Prilično je škakljivo. Nisam...“

Čudno. Nije uobičajeno za Jessicu Rushton da bude stidljiva ili suzdržana kad je riječ o njezinom ljubavnom životu. Najčešće mi priča sve, i najsitnije detalje. Svaki i najsitniji djelić detalja. S užitkom. Onda zahtijeva isto od mene. Voli brbljati o muškarcima i seksu. Ni meni to nije strano. Ta zajednička očaranost kompliciranošću ljubavi jedan je od razloga zbog kojeg se tako dobro slažemo.

Zašto je onda tako sramežljiva?

„Jessica?“

Ona pogleda izravno u kameru. Uzdahne i kaže: „Sastajem se s Giuseppeom.“

Što?

„Sastaješ se s Giuseppeom? S Marcovim Giuseppeom?“

„Da.“

Pljesnem rukama. Iskreno sam oduševljena. Znala sam da joj se Giuseppe sviđa. *Prekrasnosaur Rex*. On je vrlo zgodan i šarmantan. Sjajno!

„Pa to je super!“ kažem.

Ona me pogleda, a onda se osmijehne.

Jesi li sigurna? Potpuno si sigurna? Sigurna si da ti to ne smeta? Ne misliš da se guram u vaše društvo?“

„Jessica Rushton, ne budi glupa. Naravno da ne. To znači da ćemo se češće viđati.“

Ona kimne glavom. „Da, tako je! Giuseppe sutra leti u Veneciju, po Marcovoj zapovijedi. Želio bi da i ja idem s njim, ali dok nisam razgovarala s tobom nisam znala što da mu kažem.“

„Hajde onda! Dođi ovamo. Jasno da moraš ići s njim. Možemo piti *bellinije* u Harrvjevu baru. To je sjajno!“

„Dobro.“ Ona mi uzvratiti osmijeh. „Super! Ne brini, neću se baviti čudnim misterijima i takvim stvarima. A ionako nisam pozvana. Ali vidjet ćemo se u Veneciji. Sutra.“

„Dobro. Bok!“

Mahnem joj, ona mi uzvraća mahanjem i kaže: „Nemoj upasti u kanal.“

Ekran se zatamni. Zavalim se u stolcu. Sretna sam. Uistinu sam sretna. Svijet je ponovno savršen.

Ili je barem *skoro* savršen. Još postoji ona posljednja, mučna sumnja, najsitnija zmija u inače nedirnutom raju: sumnja o Marcovoj ženi. Ne mogu zaboraviti što je Enzo Paselli rekao za stolom u restoranu u groznom Platiju. Njegove riječi o iznenadnoj smrti lady Roscarrick, o tome kako je Marc naslijedio njezin novac...

Baš nije imao sreće.

Ali ne želim razmišljati o tome. Želim biti sretna. Zato i jesam sretna. A noćas ću biti Alexandra od četvrtog.

28

TRI SATA POSLIJE izađem na vlažno, mahovinom obraslo pristanište naše privatne, unajmljene palače, *Palazzo Dario*. Sama sam. Marc je još unutra, dovršava neke poslove, bavi se svojim brojkama koje klize niz ekran njegovog *laptopa*, bljeskajući grimizno i crno.

Promatram svoj odraz u zvijezdama obasjanoj vodi kanala Grand. I ne mogu, a da se ne osmijehnem.

Sluškinje su obavile svoj posao: odjevena sam u plesnu haljinu u ampir stilu, povišenog struka i uskih rukava, od najčišćeg muslina, vrlo nježne krem boje. Predivna je. Izgledam kao debitantica iz romana Jane Austen: s dugačkim, svilenim rukavicama, plesnim cipelama od satena, s narukvicom visoko na nadlaktici i nizom finih bisera. Muslin je izuzetno nježan, a ujedno i prilično proziran; nosim čarape u krem boji, ali, dakako, ne i rublje.

Međutim, mračno je. Zato nitko to ne može vidjeti. Barem se tako nadam. Koraknuvši naprijed, gledam uz i niz Kanal. Gondola je rezervirana za devet; znam da sam uranila, ali željela sam uživati u pogledu.

Srce mi treperi dok promatram palaču u kojoj smo odsjeli. Stigli smo tek jutros i jedva da sam je i pogledala.

Ali već mi se sviđa.

Na temelju onoga što sam uspjela vidjeti palača je po danu izuzetno lijepa, ali noću, nježno obasjana svjetiljkama s Kanala, venecijanskim zvijezdama i gotskim svjetiljkama pretvara se u viziju, u prikazu sablasne ljepote s tamnoljubičastim nišama, tmurnim mračnim prozorima i kamenom bogate, melankolično sive boje, a cijela je još nestvarnija i privlačnija zbog zaljuljanog svjetla koje se odražava s vode posvuda oko nje. Od tog sam prizora nestabilna, osjećam se neuravnoteženo, kao da u dubini duše plešem uz vječnu glazbu Venecije koju nitko ne čuje.

Preko Kanala dopire čavrljanje i smijeh. Mirisi vina i benzina, parfema i dima i udaljenog mora.

Most uzdah. Trg svetog Marka. Santa Maria della Salute! Velik je dio ovog grada već u meni; bezbroj sam puta bila ovdje u svojoj mašti, u svojim

čežnjivim sanjarenjima, u svojim maštarijama školarke i studentice. Ne znam ni što bih mislila o stvarnosti toga grada jer me toliko opija da nisam sigurna je li to uistinu stvarnost: Venecija izgleda kao prekrasna kopija same sebe, kao nevjerovatno dobro napravljena pozadina u filmu, a ja sam dio te drame. *Alexandra od misterija*.

Je li ono hotel Gritti Palače? Ako se uzdignem na prste u svojim satenskim cipelicama, vidim šarmantne muškarce i žene kako jedu na terasi osvijetljenoj fenjerima, ondje preko širokih, mračnih voda kanala Grand. Do mene dopire njihov smijeh, kao i senzualno zveckanje pribora za jelo i čaša. Tada se nametljivo začuje glasnija buka: venecijanska *polizia* u plavoj brodici obasjanoj mjesecinom žuri niz Kanal prema tornju katedrale Svetog Marka, koji blista crveno i sablasno na horizontu.

Točno ispred naše palače četiri motke, s plavim i bijelim prugama i zlatnim kapicama osvijetljene su teškim gotskim staklenim fenjerima koji vise s kukica. Okrenem se i ponovno pogledam zgradu iza sebe. Palača Dario ima čudne dimnjake, zovu se „carpaccio“, sa širim gornjim dijelom i arhaičnim, čudnim oblicima uokvirenim bistrim, zvjezdanim noćnim nebom. Čuveni su mrežasti gotički ukrasi na fasadi palače. Balkoni su čudesni.

Legende vezane uz tu palaču prilično su romantične i tragične. Malo sam istraživala. U palači Dario na čudne su načine umirali čuveni ljudi. Armenijski trgovac dijamantima „zagonetno“ je umro ovdje početkom 19. stoljeća. Tada je kuću kupio Rawdon Brown, velika faca iz Britanije, koji je počinio samoubojstvo kad je sve svoje bogatstvo potrošio na restauriranje palače, čime je bio opsjednut. Poslije je njezin vlasnik bio irski satnik, ali on je 1860. godine „tajanstveno“ umro; nakon njega je uslijedio šarolik niz kontesa i grofova, a posljednjeg je nožem ubila njegova ljubavnica. Jedan od vlasnika bio je i menadžer rock grupe, a i on je ubijen. Zatim financijer: utopio se. U palači su pokušali obaviti egzorcizam, ali pokušaj nije uspio.

A sada sam ovdje ja. I ni za što se ne bih mijenjala.

„A, gospodarice Beckmann. Ima li kakvih novosti na Rialtu?“

Marc. U odijelu u ampir stilu. Izgleda veličanstveno: tamniji i viši Darcy. Odjeven je u uske crne hlače čiji su krajevi uvučeni u dugačke kožne čizme, bijelu košulju s visokim ovratnikom i nenabranom prednjicom te raskošan grimizni prsluk i dugačak, širok, vrlo taman frak. Kostim nadopunjuje prilično elegantan šešir. Ja ne nosim šešir, ali mi je kosa predivno uređena: sa skupljenim uvojcima koji bi trebali izgledati prirodno, pa čak i razbarušeno, ali to nisu. Vrlo domišljato.

Izlazeći na naše privatno, mramorno pristanište, Marc u jednoj ruci drži svoje bijele svilene rukavice i nakloni mi se.

„Pogledaj ti to.“ On pokazuje na moju haljinu, a onda mi priđe i uzme moju lijevu ruku u bijeloj rukavici i udvorno je poljubi.

„Gle, ide lijepa kao noć kraja zvjezdanog neba, vedrih klima“, promrmlja on, „sve najljepše od mraka i sjaja u liku svom i oku ima.“²

Marc obuhvati rukama moj struk i poljubi me u usta.

„*Celenza*“, izustim, prislonivši dlan uz njegova prsa, kao da se donekle odupirem. Ali ne odupirem se.

Marc se ohrabrujuće osmjehne.

„Jesi li spremna za četvrti?“

Jesam li spremna? Nisam sigurna. Iznutra sva treperim od nerveze. Ali ispunjena sam i odlučnošću. Rekla sam Marcu da ga volim zato što ga volim; ne mogu to sada povući.

U šali se naklonim, ali ispadne kao pravi naklon.

„*Si, celenza*. Mislim da jesam.“

„Uistinu si *vrlo* uvjerljiva. Američka princeza u Veneciji. Neobjašnjivo odjevena kao Elizabeth Bennet.“ Pogled mu odluta preko mog ramena. „A evo stiže i gondola.“

Okrenem se na svojoj satenskoj potpetici. Iz svjetlucave polutame izranja dugačak, taman oblik sjajne crne gondole; začuje se tihi zvuk kad je dodirnula naše pristanište. Gondolijer je, dakako, zgodan.

„*Signor Roscarrick?*“

„*Si.*“

Uska crna gondola presvučena je grimiznim svilenim jastucima. Marc mi pomogne da uđem, a onda se ispružim na raskošne jastuke, s Marcom pokraj mene, zagledana u toplo, vedro nebo.

Osjećam miris njegovog gela za tuširanje; istuširao se i zgodan je u svojoj odjeći u ampir stilu. Želim ga. Želim Veneciju. Zapravo želim seks ovdje i sad. *Želim se poseksati u gondoli.*

² She walks in beauty, like the night, pjesma G. G. Byrona, prijevod Ivan Goran Kovačić (nap. prev.)

Gondolijer se otiskuje i mi polagano plovimo uz Veliki kanal. Gondolijer vrlo tiho pjeva. Klišej, ali ipak nije. Zašto ne biste pjevali dok vozite gondolu u Veneciji? Zar na cijelom svijetu ima ljepšeg mjesta za pjevanje na poslu?

Ove tople, mirne ljetne večeri ispunjene savršenstvom cijeli grad tiho pjeva. Prolazimo ispod Akademijina mosta, gdje lica zure na nas s visine, gledajući film o Veneciji, i nas, filmske zvijezde. Film o X i Marcu.

Sanjam. Ne, ne sanjam. Uistinu sam ovdje, uistinu prolazimo pokraj palače Fortuny i Ca' Rezzonico, prolazimo ispod bijelih lukova Rialta, promatramo kuću u kojoj je umro Wagner i drugu u kojoj je živio Marco Polo, kuću gdje je pisao Stravinski i drugu u kojoj je uzdisao Henry James, kuće Browninga, Tiziana i Casanove, palače pjesnika, duždeva, kneževa i kurtizana. Ležim na leđima držeći Marca za ruku, kao začarana. Još sanjam; samo da se nikad ne probudim. Tiho za sebe mrmljam: „Gle, ide lijepa kao noć kraja zvjezdanog neba, vedrih klima.“

Sad kad sam ovdje, shvaćam daje Byron pisao o *Veneciji*, a ne o ženi. Grud jest mračna, zavodljiva, hirovita žena, nepostojana, blistavih očiju, kompleksna, uvijek senzualna; vode je poplavljuju svakog mjeseca, ali ona ipak nekako izdržava. Venecija je mračna, prekrasna, samoubojstvu sklona pjesnikinja koja se uvijek pokušava utopiti u jezeru.

Marc je diskretno gurnuo ruku ispod moje haljine.

Ništa ne govorim. Pokazujem na jednu palaču, prilično ozbiljnu i sivu.

„Zar nije to Byronova kuća?“

„Jest. Palača Mocenigo.“

Ruka mu je još između mojih bedara. Stalno nešto traži.

„Byron je živio ovdje“, nastavi Marc, „s lisicom, vukom, barem dva majmuna i boležljivom vranom.“

Njegovi me prsti miluju, ondje, otkrivajući izvor moga užitka.

„Boležljivom vranom?“ nevino upitam, nastojeći ne dahtati.

„Vjerujem da je vrana uginula. A ondje je njegova ljubavnica prijetila da će se utopiti u kanalu Grand. Preživjela je.“

Gondola se okrene; gondolijer nježno upravlja njome. Marc izvuče ruku ispod moje haljine i ja osjetim lagani ubod žaljenja. Želim ga. Ispunjava me neodoljivi, zločesti poriv da se nagnem, otkopčam njegove lijepe crne hlače i uzmem ga u usta.

Kako to misteriji utječu na mene?

Što god bilo, sviđa mi se. I sviđa mi se živjeti u Veneciji. Vozimo se prema sjeveru užim kanalom i pažnju mi privlače mali prizori, prolazni i izazovni prizori iz pokrajnjih kanala, dvoje koji se ljube podalje u mračnoj, uskoj *calli* kao da ih nitko ne može vidjeti, malena crkva koja se ogleda u crnoj, masnoj vodi. Netko pjeva u žuto osvijetljenoj sobi; druga gondola vozi uplakanu ženu; treperava svjetla u stražnjim uličicama, zid sa slijepim gotičkim prozorima.

„Marc?“

Čvršće mu stegnem ruku. Približava se trenutak četvrtog misterija.

„Poljubi me.“

Marc se nagne i poljubi me, prilično divlje, u usta, a onda odmakne svoje lijepo lice.

„Vidiš li nas?“ upita me. Jasno mi je da misli na naše sazviježđe, ondje na nebu, pokraj Oriona.

Kimnem, ispunjena neobjašnjivom potrebom da briznem u plač.

„Vidim nas, Marc. Vidim.“

Tišina je možda nešto najnevjerojatnije. Venecija noću. Nema automobila. Nema motora. Je li to najtiši grad na svijetu? Samo tiho zapljuskivanje vode iz kanala po srednjovjekovnom mramoru i tiho pjevušenje gondolijera. Osim toga, sve je tišina. Mrtvo i prekrasno ništavilo, poput grada na rubu nestanka.

Gondola nas vodi do samog ruba Venecije. Uspravim se na jastucima. Pred nama je otvorena voda, šira laguna. Odnekud, možda s Murana, dopiru blještava svjetla, a onda se ukaže nizak, mračan, turoban oblik otoka s grobljem, otoka mrtvih.

„Samo što nismo stigli“, kaže gondolijer na engleskom.

Nije ni trebao reći. Znam da se približavamo jer smo iznenada okruženi drugim barkama, gondolama, barkama-taksijima, *mnoštvom* taksija. Jedan je *vaporetto* privezan na obali s prednje strane šireg zaljeva. Sa svih barki i gondola izlaze ljudi u raskošnoj odjeći, u prelijepim kostimima u ampir stilu, odjeveni poput mene i Marca. Ponovno. Ima haljina od tankog muslina i gaze, od prekrasnog svilenog satena; ima i steznika, košuljica i haljina i u stilu *directoire*. Muškarci su u frakovima, s bijelim visokim ovratnicima i krutim svilenim kravatama.

To su moji ljudi. Koliko god mi je to teško povjerovati.

Okrenem se i podignem pogled iznad njih. Upitam: „Je li to ta zgrada?“

Promatram skromnu, četvrtastu palaču, očito staru, osamljenu na samom kraju kanala. Okrenuta laguni, zgrada je nekako izdvojena i okrutno izložena, poput djeteta koje su poslali u kut učionice.

„To je Casino degli Spiriti“, kaže Marc. „Prošlost joj je prilično osebujna: duhovi i umjetnici, pjesnici i orgije.“ On uzme moju ruku i pomogne mi da izađem iz gondole. „X, molim te, ne brini. Četvrti misterij jedan je od najljepših.“

Naravno da sam zabrinuta. Ali uz to sam živahna i uzbuđena dok gledam sad već poznate djevojke u bijelom kako nam prilaze da bi nas pozdravile i pružile nam čaše s vinom dok čekamo na ulazak.

Gondolijer se otiskuje svojom motkom, a i druge barke odlaze. Jedna od sluškinja nam pristupa i čučne ispred mene. Tada prilično žustro zadigne moju prozirnu muslinsku haljinu, razotkrivajući moju golotinju cijelome svijetu i svim ljudima oko mene.

Rečeno mi je da ne odjenem gaćice. Sad svi vide da sam poslušala tu strogu zapovijed. Djevojka pregleda moju tetovažu, iznad podvezice, a onda mi spusti haljinu i nakloni se.

Taj se prizor odvija na pločniku uz venecijanski kanal, gdje me gledaju deseci ljudi, deseci bogatih, sofisticiranih ljudi; neke od njih prepoznajem: slavne osobe i političare, a ipak potiskujem svoj stid i nelagodu. Dok djevojka obavlja svoj posao ja pijem vino i razgovaram s Marcom. Ljudi oko mene razgovaraju, kimaju i piju. Onda nas jedna od sluškinja uvodi u Casino degli Spiriti.

Kuća je veća nego što izgleda izvana. Prizemlje je u sjenama i doista veličanstveno. Ujedno je i pomalo zlokobno u svojoj tami. Čak podsjeća na grobnicu. Unutra se osjeća slab miris vlage koja dolazi iz lagune. Pozivaju nas da se popnemo uz stube. *Piano nobile*, glavni kat, svjetliji je i znatno dojmljiviji. Bijeli kameni gotički lukovi i bijeli mramorni stupovi podupiru visok i detaljno obrađen strop; prostorija je široka i zračna, slična balskoj dvorani. Pomalo erotične freske ukrašavaju zidove, ružičaste i bijele, s nagim ženskim likovima i kerubinima. Možda su Tiepolove.

Sluškinje poslušno dijele velike metalne šalice.

„To je *kykeon*“, kaže Marc. „Sve popij.“

Kykeon? Dakako, čula sam za to. To je droga iz eleuzinskih misterija. Čudesan, tajan narkotik.

Prvi put večeras ozbiljno zastanem. Droge? Ne uzimam droge; moje jedino iskustvo s njima bio je tu i tamo poneki dim marihuane, od koje mi je bilo slabo i od koje mi se vrtjelo. Marc osjeti da oklijevam.

„To nije protuzakonito; napitak je pripremljen od ljekovitih biljaka i divljeg cvijeća.“

„Ali kojih biljaka?“

„Nemam pojma, X. To je *misterij*.“

On se osmjehne. Sažaljivo.

Sluškinja zuri u mene. Prekoravam se zbog svoje plašljivosti. Došla sam dovde. Želim saznati u čemu je četvrti misterij i ne mogu izgubiti Marca. Jednostavno ne mogu.

Nagnuvši se naprijed, uzmem šalicu i pijem. Dublje i duboko. Okus je mračan i pomalo gorak, možda i malo začinjen. Poput hladnog kuhanog vina. Nije neugodno. Ponovno podignem šalicu i ispijem i posljednju kap. Marc postupa na isti način sa svojom šalicom, gledajući me u oči.

„Svi uzimaju *kykeon*“

Počinje glazba. Ritmična, pulsirajuća afrička melodija. Prepoznajem je, ali ne znam joj ime.

„*Missa Luba*“, kaže Marc.

Dakako. *Missa Luba*, misa snimljena u belgijskoj Africi prije nekoliko desetljeća.

To je savršena glazba za ovaj trenutak jer *kykeon* djeluje čudesnom brzinom. Priviđa mi se. Držim se za Marcovu ruku. Ljuljam se, zaista se ovaj put ljuljam. Znojim se. Uplašena sam.

„Nemoj se odupirati *kykeonu*“, šapne Marc, nježno me poljubivši u bijeli vrat. „Malena, razmišljaj o njemu kao o gondoli koja te vodi kanalom u tamu. U toplu i senzualnu tamu.“

Na trenutak zurim u njegovo privlačno i udaljeno lice, a trenutak poslije okrenem se i gledam jedno drugo privlačno lice koje mi je isto tako poznato. Tko je to? Neki glumac? Sanjam li? Nisam sigurna jer vidim dosta poznatih osoba. Vrlo poznatog političara. Pokraj njega internetskog milijardera.

Manekenku. Još jednog političara, iz Amerike, sa suprugom. Tajkuni i supermodeli iz cijelog svijeta.

Gubim se. Marc vrlo čvrsto steže moju ruku u svilenj rukavici. Ovaj skup podsjeća na pozlaćenu seksualnu zabavu za bogate i poznate, ali najviše od svega, za vrlo moćne. Osim ako ne sanjam. Osim ako to nisu lucidne halucinacije. Droga je ekstremno snažna. Ne znam. Slabo mi je.

„Možemo li malo izaći na zrak?“

Marc kimne glavom. „Naravno.“

Prilazeći prozoru udahnem svjež, topao zrak iz lagune. Kad se okrenem shvatim da Marc stoji pokraj prekrasne djevojke od osamnaestak godina, odjevene u svijetlocrvenu plesnu haljinu u ampir stilu. Što to ona radi? Okrenem se da vidim. Djevojka kleči iza mene i polako klizi rukom ispod moje haljine. Počinje mi milovati klitoris.

„Vlažna si“, kaže.

Spustim pogled na nju, a onda se okrenem i pogledam Marca.

„Da“, odgovorim.

Ona me i dalje miluje. Stojimo pokraj skupine ljudi koja pleše. Ali mi stojimo dok me ona miluje, nježno lupka i dodiruje moj klit. A Marc i ja zurimo jedno u drugo.

Topim se. Prepuštam se užitku i vizijama. Oh. Oh, da. Djevojka je vrlo lijepa; nemam pojma tko je. Tiho zastenjem; ne mogu si pomoći. Ona me nastavlja milovati. Ne želim da prestane. Dobro je, tako je dobro. Ali ona se osmijehne i iznenada makne ruku. Čujem kako odlazi, nestaje u gomili ljudi koji mile naokolo i ostavlja me zadržanu. Blizu sam. Tako blizu. Gdje sam?

„Marc, tko je to bio?“

On odmahne glavom.

Šapnem: „Misterij. Da, znam. Misterij. Marc, čudno se osjećam.“

Marc me ponovno uzme za ruku. Naslonim se na njegovo rame i ponovno osjetim bujicu seksualnosti. Stvarne i moćne nesuzdržanosti. Želim seks s Marcom ovdje, pred svim ovim ljudima, želim mu strgnuti kravatu i tu bijelu uštrkanu košulju, raskopčati mu njegove bajronovske hlače. Teško mi je suzdržati se. Visoke kožne čizme užasno me pale.

Glazba je toliko glasna da gotovo izaziva bol. Nemam pojma koliko je sati ili koliko je vremena prošlo.

Marc mrmlja, a njegove su vinom namirisane riječi tople u mom uhu.

„želiš li prileći? *Kykeon* je još djelotvorniji ako legneš.“

Nisam sigurna da bih mogla podnijeti ako *kykeon* postane imalo *djelotvorniji*. Ali Marc je u pravu: moram prileći. Boje mi razuzdano bjesne u glavi; freske kao da se pokreću. Kerubini se strmoglavljuju s oblaka.

Teturam između ljudi dok me Marc vodi za ruku. Vidim muškarce u vojnim odorama i žene u bijelim haljinama od gaze te u kratkim kaputićima u ampir stilu (jesu li to Spencer jaknice?) uokvirene širom otvorenim prozorima. Grobni otok je taman i vidljiv na crnom obzorju Venecije. Slijeva su mi velike drvene stube koje mi se ljuljaju pred očima. Marc pokaže da krenem prema njima, ali ja sam već krenula držeći ga za ruku.

Moram se popeti tim stubama.

Marc na vrhu zastane: pred nama se pruža pozlaćen i ružičast hodnik. U prostranoj, zlatnoj i grimiznoj prostoriji uočim širok krevet. Ispustivši Marcovu ruku uđem u prostoriju i legnem, odbacivši svoje satenske plesne cipelice. Je li to treći kat? Sad vidim da u ovoj sobi ima i drugih ljudi, zbunjena, ustajem kako bih otišla, ali Marc je već pokraj mene. Šapće mi:

„Samo leži...“

Poslušam ga. Jer uistinu želim leći. Htjela bih da Marc legne na mene. No umjesto toga krevetu prilazi neka djevojka i nježno zadigne moju muslinsku haljinu iznad struka, razotkrivajući me, a onda mi potpuno skine haljinu, svukavši mi je s ruku zajedno s narukvicom. Djevojka ima devetnaest ili dvadeset godina, odjevena je u svilu i muslin, a kosa joj je prekrasno podignuta visoko na glavi.

Ležim na krevetu na leđima, sasvim izložena i gola osim bijelih svilenih čarapa i rukavica, a pokraj mene na krevetu je druga djevojka. Odjevena je za snimanje *Ponosa i predrasuda*, ali u ruci drži dugačak, stakleni dildo.

Marc je još ovdje. Stoji pokraj kreveta.

„Marc?“

„Prihvati, Alexandra, samo se prepusti.“

Prihvaćam, prihvaćam, prihvaćam. Pretpostavljam da će druga djevojka staviti dildo u mene, ali umjesto toga ona se pomakne prema meni i svuče mi rukavice; tada uhvati moj lijevi zglobov na ruci i naglo mi stavi lisičine. Zatim lisičine pričvrsti za metalni okvir kreveta iza mene.

Zurim u muška i ženska lica koja me gledaju dok mi djevojka stavlja lisičine na zglobov druge ruke. Tada se isto događa i s mojim gležnjevima. Oko gležnjeva mi stavlja postavljene lisice, pričvrstivši ih uz stup od kreveta. Sad sam potpuno ranjiva. I sama pomisao da sam okovana za krevet, da na sebi imam jedino bijele svilene čarape, da me svi mogu vidjeti, da me svi ovi ljudi gledaju, diveći mi se, nevjerojatno je uzbudljiva, a ujedno i uznemirujuća.

Pogledam Marca da me ohrabri.

On kimne glavom.

Ponovno legnem.

Djevojka se nagne i nekoliko trenutaka liže me između nogu, a onda mi razmakne bedra i gurne dildo duboko u mene; gura ga i izvlači iz moje vagine.

Uspravim se.

„Marc, ne...”

Djevojka kaže: „X, *per favore*.”

Kako uopće zna moje ime? Kako? Ne znam. Ali vrlo je lijepa, a njezin me glas umiruje. Marc stoji s nekim drugim muškarcima svoje dobi i smireno me promatra. Što je to? Na krevetu sam s ljudima koje ne poznajem, a ova djevojka gura debeli kristalni dildo u moju stidnicu, duboko unutra. Okovanim nogama udaram po svilenim plahtama na kojima ležim; zatečena sam užitkom koji osjećam, uznemirujućim, dubokim, žestokim užitkom.

Imam osjećaj da je kristalni dildo topao: kako im je to uspjelo?

„Alexandra...”

Ta lijepa djevojka ponovno izgovara moje ime, a onda izvuče dildo i svojim malim jezikom liže moj klitoris; vješta je. Misli mi se vrtložiti dok gledam Marca u oči, njegove udaljene plave oči ispunjene ljubavlju. Glazba. Glazba. Jesu li to dva jezika? Poput malih mačjih jezika, tvrdi i mekani, lickaju mi klit. Sad su oko mene tri djevojke. Treća se sagne i zaigrano, mačkasto gricka moje bradavice.

Tri djevojke, sve gole. I Marc. Stoji u svojim visokim kožnim čizmama i visokom bijelom ovratniku; skinuo je elegantni šešir i kosa mu je razbarušena; htjela bih provući prste kroz nepočešljane uvojke crne kose. Ali on me samo promatra. Možda je to pogled ispunjen ljubavlju, ali prisutna je i

požuda. Svjetlucava i moćna požuda. Uživa gledajući me; uživa promatrajući me u tom položaju.

Zato i ja još više uživam. Počinjem stenjati dok me djevojka ispunjava toplim, prodornim milovanjem dilda, dok liže moj klit, šapćući mu slatke talijanske riječi. Druga djevojka vrlo tiho gricka moje bradavice i štipka ih; parfem joj je prekrasan. Istegnem se i poljubim njezina mlada, mekana prsa. Treća stavlja nešto u mene straga; na još me jedan način, analno, ispunjava nečim što je toplo i vibrira. Predivno. Nisam imala pojma, nisam znala. A glazba još uvijek pulsira i odjekuje, glasnije i uznemirujuće.

„Prekrasno izgledaš“, kaže Marc promatrajući me. „Tako prekrasno.“

Prozori su otvoreni. Vidim zvijezde na nebu i ovdje dolje. Zvijezde i zvijezde. Glazba tutnji. Djevojka gura i izvlači topao kristalni dildo. Rastegnuta sam, otvorena i gola na ovom krevetu, s ljudima svuda oko mene. Htjela bih biti još više gola. Još ispunjenija. Još. Još.

„*Sanctus.*“

Unutra i van, unutra i van. Klitoris. Dildo. U mojoj guzi. Poljupci. Netko liže i golica moju vaginu i sad drhtim, drhtim od užitka, podrhtavam, utapam se, palača se utapa, natopljena krzna i cimet.

Hosana.

Duboko u meni. Duboko u meni. Vidim zvijezde. Tako mnogo zvijezda. Marc je mnoštvo zvijezda. Počinjem svršavati.

Dominus.

Približava se orgazam. Dildo prodire. Djevojka mi liže klit. Djevojka mi grize bradavice. Orgazam se približava, približava.

„Marc!“

Osjećam njegovu ruku u svojoj. Još sam svezana lisicama.

„*Tesorina.*“

Orgazam se podrhtavajući približava.

Tri djevojke prodiru i grizu, ližu i lickaju, a onda naposljetku svršavam u grču cijelog tijela, s nesputanom energijom, stenjem i vičem, trzam se, a djevojke me sputavaju. Zato što drhtim, tresem se, kao opsjednuta, tekućina istječe iz mene u veličanstvenom luku i ja se zavalim u nekakvoj bunovnoj, čudesnoj agoniji, razapeta tim zanosnim, grabežljivim vrhuncem. Tada, još

dok se vrtlože boje, znam da želim samo Marca. Želim Marca. Marca na sebi. Marc, Marc, Marc, Marc.

„Marc.“

„Alexandra, *cara mia*.“

Otvaram oči vlažne od suza.

Tu je. Djevojke otkopčavaju lisice i on me podigne s kreveta. Gola sam u njegovim rukama, napola onesviještena, kao da me spasio iz požara; Marc me podiže i iznosi iz spavaće sobe.

Suze zbunjenosti i dragosti šapatom povjeravam njegovim prsima, a on me голу nosi niz stube, ravno kroz gomilu, ravno kroz ulazna vrata, na topao noćni zrak. Nosi me голу putem prema malom pristaništu. I голу me podiže u barku.

Sad sam gola u gondoli. Ležim na leđima, nogu pospanih i raširenih, dok mi bedra u bijelim čarapama još sasvim malo podrhtavaju. Umirem od stida, a ipak dio mene ne mari tko me vidi. Tko gleda. Tko vidi moje krzno i moju kožu. Ja sam gola žena odjevena samo u bijele svilene čarape, u crnoj gondoli na crnim vodama kanala Cannaregio, u baršunasto crnom gradu snova i propadanja. Crvenim se i osjećam hladan povjetarac na svojoj goloj koži, ali nešto u meni opire se odjeći.

Gondola se ljulja, krivuda i plovi, a onda se zaustavlja. U malom pokrajnjem kanalu. Nad nama se na mjesecini uzdiže mala, drevna crkvice. Gondolijer nestane. Marc je sagnut u gondoli iznad mene. Raskopčava se.

Raširim drhtave noge. Gladno posegnem za njim. Nevjerojatno je tvrd.

Nagnem se da ga uzmem u usta, ali on me gurne dolje. Čvrsto me odgurne i prisiljava me da ponovno legnem. Tada mi rukama raširi bedra i onda je u meni, ispunjavajući me.

„Prekrasna si.“ Poljubi me. „Tako si proketo lijepa.“

Marc me jebe, a gondola se ljulja na valovima drevne Venecije. Moje su noge u čarapama u zraku. Netko nas može vidjeti. Sigurna sam da nas mogu vidjeti. Svi mogu vidjeti Marca dok me jebe. Stalno. Bez prestanka. I opet. Ah.

29

NEMAM VREMENA da shvatim što mi se dogodilo na četvrtom misteriju. Jer idućeg jutra, tek što sam se pomakla u velikoj spavaćoj sobi s pogledom na kanal Grand, jave mi da su Jessica i Giuseppe ovdje. Zato Marc i ja odemo doručkovati s njima, a Marc me onda odvede na vrtohlavi jednotjedni obilazak Venecije: slasna kombinacija umjetnosti, glazbe, venecijansko-gotičke arhitekture i izvrsnih koktela u Harryjevom baru.

Jessica i Giuseppe pridružuju nam se na nekima od tih izleta ali najčešće istražujemo sami. Marc dobro poznaje Veneciju. Priča mi da je običava boraviti ovdje dok je bio vrlo mlad, da je za vrijeme dugih ljetnih praznika dok je pohađao Cambridge dolazio na jednotjedne izlete iz južnog Tirola.

Ali ja sam, dakako, i očekivala od Marca da dobro poznaje Veneciju jer on dobro poznaje svako mjesto. Vjerojatno bi mogao organizirati pristojan obilazak mjeseca. I na kraju turiste odvesti u diskretnu, ali sjajnu gostionicu.

Najprije odlazimo u Frari, Santa Maria Gloriosa dei Frari, u dijelu grada po imenu San Polo, posve blizu Rialta. Nemam pojma gdje je San Polo ili što to znači, ali Marc me uvjerava da je to važno.

„Ne izgleda bogzna kako“, kažem zureći u neuglednu, četvrtastu zgradu od crvenkaste cigle.

Ali unutrašnjost!

Unutra je divljenja vrijedno Ticijanovo Marijino uskrснуće, slika koja je, kako mi priča Marc, navela Richarda Wagnera da napiše *Majstore pjevače*. Tu je i uznemirujući kip starog svetog Jeronima koji je napravio Alessandro Vittoria, za koji Marc kaže da mu je kao uzor poslužio ostarjeli Ticijan. Promatram starca na pragu smrti. Znam da je smrt nekako povezana s misterijima: svaki od njih je mala smrt, kako Francuzi nazivaju orgazam. *La petite mort*.

Zašto sam toliko uživala u četvrtom misteriju? Što je bilo u *kykeonu*? Zašto mi se sviđalo dok me Marc gledao kako me zadovoljavaju žene? Znam da nisam lezbijka, ali moja je seksualnost znatno kompleksnija i zamršenija, i bogatija, raznolikija, nego što sam ikada mogla i sanjati.

Misteriji me poučavaju o seksu i vlastitoj seksualnosti; ali sad me uče nečemu drugome. To je nešto povezano s ljubavlju ili Bogom ili smrću. Prisutno je. U mojoj glavi. U mojim osjetilima. Poput zamamnog i nezaboravnog mirisa kojeg se prisjećam, ali ga ne mogu imenovati. Još zasad ne.

Sjećam se onog Pindarovog citata: „Blagoslovljen je onaj koji, upoznavši se s ovim obredima, krene podzemnom stazom. On poznaje kraj života, kao i njegov početak kojeg su nam podarili Bogovi.“

Marc prekine moje misli nježno me usmjeravajući u drugi dio crkve.

„A ovo je oltarna slika Madona Pesaro.“ On me poljubi u vrat jednom, a onda i drugi put. „Henry James je rekao: 'U Veneciji nema ničega što bi bilo savršenije od ovoga.' Dakako, on nije vidio tebe kako, kao ovoga trenutka, stojiš u sjenama Frarija.“

Marc podigne moju ruku i poljubi mi savinute prste. Nakratko se zagledam u njega. U njegovu tamnu kosu i moje bijele prste. Onda pružim ruku i privučem njegovo privlačno lice k sebi. Ljubimo se. Prilično intenzivno.

I tako se nastavlja naš obilazak. Iduće mjesto koje smo posjetili bila je Scuola Grande di San Rocco s Tintoretovim slikama, nakon čega je uslijedila hitra vožnja gondolom do Ca' D'Oroa, Zlatne palače, gdje se divimo čuvenom pogledu na kanal Grand, a poslije i Mantenginom *Svetom Sebastijanu*; Marc mi ukazuje na nezaboravan citat: „Ne ostaje ništa osim Boga, sve ostalo je dim.“

Ali najviše me se dojmio maleni, anonimni kip *Kentaur i Ahilej* u prizemlju, iako izgleda da ga ignoriraju svi koji žure vidjeti kanal Grand. Dugo ga promatram. Podsjeća me na Marca i mene, dok me on nosi iz Casino degli Spiriti. Golu i ranjivu, Alex od četvrtog. Ja sam dječak, Marc je kentaur.

Dani prolaze kao u snu. Duždeva palača. Ticijanova i Tintorettova djela u Santa Maria della Salute. Giorgioneova *Oluja*. Zidovi koje je oslikao Veronese.

Pogledali smo i prekrasne Brancusijeve kipove i Pollockove slike u muzeju Guggenheim, bijeloj mramornoj vili na samom kanalu, koja je toliko blizu naše palače da prije ručka možemo navratiti u palaču Dario gladni seksa, pa upravo tako i napravimo.

Pretrčavši preko malih mostova Dorsodura prođemo kroz privatni vrt naše palače sa stablima citronele i požurimo uz stube iz šesnaestog stoljeća.

Tada potpuno razodjenemo jedno drugo i nasmijani, nesuzdržano se bacimo na naš veliki, napoleonski krevet, s prozorima otvorenim prema kanalu Grand. Uzdižući se iznad mene Marc me baci na leđa; veličanstven je iznad mene, a onda me uzme. Posjeduje me; pripadam mu; okružuje me odasvud, a onda me bahato okrene i tvrd je, a onda je još tvrdi u meni, dok me uzima s leđa, grubo, vukući me za kosu, povlačeći je tako divlje da boli. Ali bol je tako slasna da uzviknem; od nje vrisnem i zadrhtim, a onda svršavam, više puta, ponovno, grčevito, dašćući, potpuno potrošena, i srozam se na jastuke, prekrivena postkoitalnim znojem, zaslijepljena orgazmom, osluškajući beskonačno bubnjanje vlastitog srca, osluškajući *vaporette* koji plove Kanalom.

Posljednjeg vrelog venecijanskog dana Marc usmjeri našu glatku, drvenu taksi-barku prema izlazu iz Venecije, točno preko puta letargične sive lagune, prema otoku Torcello. Na tom su se zelenom i osamljenom otoku, kaže Marc, prvi Venecijanci naselili početkom mračnog doba.

Nema se bogzna što vidjeti: mnoštvo nezanimljivog krša, osamljen potporanj crkve i jedan ili dva skupa restorana. Zašto me je doveo ovamo? Prilično mi je vruće i malko sam razdražljiva jer me ubadaju ogromni komarci. Ali onda ulazimo u prohladnu i posvećenu unutrašnjost drevne katedrale na Torcellu, gdje mi pokazuje čudesne mozaike, osobito Madonnu Teotoca, Djevicu koja nosi Boga, na suprotnom zidu.

Jedna krupna srebrnasta suza zauvijek klizi niz Djevičino neizmjereno tužno lice. To je nepodnošljivo dirljivo. Uplakana žena. Podsjeća me na misterije. Sve me podsjeća na misterije. Dolazi trenutak istine, mračne, zastrašujuće istine. Osjećam to. Katabaza. Konačno otkrivenje. Bojim se i osjećam se prisiljenom. Ne mogu nastaviti ali moram. I hoću.

Na tom otočiću nemamo što drugo vidjeti. Lutamo između raštrkanih ruševina napuštenog grada; pogledam stari kameni stolac, Atilino prijestolje, smješteno na trgu. Popijemo slab i preskup martini u jednom od malih kafića-restorana. Poslije toga sjednemo na travu i pijemo rashlađeni prošek koji smo kupili u baru. Pijuckajući iz čaša na stalku promatramo veličanstvene bijele jahte kako plove tisuću godina starim kanalom i zaspimo u poslijepodnevnoj sjeni limunovih stabala, u zagrljaju. *Perfetto*.

Te večeri Marc i ja pijemo za stolom ispred Floriana. Kao pravi turisti, ali Marc me uvjerava da su u Veneciji svi turisti, čak i sami Venecijanci. Kaže da su svi koji žive u Veneciji ili je posjete stalno svjesni da su ovdje. Zato je to u redu.

Tako se ponašamo kao bogati turisti u Veneciji: sjedimo u Florianu dok se topla večer spušta na najljepši salon u Europi; na prostrani Trg svetog Marka s njegovim golubovima i zvonikom, na slavnu Duždevu palaču i na konje koji se propinju iznad katedrale.

Marc ispije svoje piće i promatra me. Razgovaramo o petom misteriju. Nije siguran bi li htio da mu pristupim.

„X, nikad nisam vidio peti misterij za žene. Ali čuo sam neke stvari... Osmišljen je tako da bude prilično mučan i težak. Jesi li uvjerena da bi htjela to proći?“

„Ako ne odem na peti, to znači da ću te izgubiti. Na kraju ljeta. Za otprilike mjesec dana.“

On kimne glavom. Ozbiljno. Ja odmahnem glavom. Skoro bijesno.

„Marc, to je apsurdno. Ne želim te izgubiti.“

„Jesi li sigurna? Nema zakona koji bi rekao da moraš nastaviti.“

„Možda ne postoji takav zakon, ali...“ Pogledam ga. Njegovo privlačno lice uokvireno čuvenim prizorom venecijanskog trga. Bih li mu trebala reći istinu? Da sam i ja sad, kao Francoise, ovisna o misterijima? Da oni mijenjaju nešto u meni, oslobađaju me, oslobađaju i u duhovnom i u seksualnom smislu, iako to ne mogu objasniti, ali im se ipak ne mogu oduprijeti? Trebam li mu reći da bih vjerojatno otišla na peti čak i kad ne bi postojala opasnost da ga izgubim?

„Marc“, kažem, „otići ću na peti. To je kraj.“

On se nagne u stolcu i vrlo se tiho nasmije. „Znaš, kad bih bio prost, rekao bih da si tvrdoglava kao krava.“

Pogledam ga.

„*Tua vacca, celenza.*“

Tvoja krava, ekselendjo.

On se ponovno nasmije i odmahne glavom. Tada se nagne naprijed, uzme moju ruku i poljubi je.

„Alexandra, shvatio sam poruku. I duboko sam počašćen.“

Još malo pijemo; prilično smo pijani; razgovaramo o umjetnosti, seksu i venecijanskom životu. A onda, dok ispijam svoj treći *bellini*, pogledam Marca i kažem jer moram to reći, jer je došlo vrijeme da kažem: „Marc...“ Oklijevam. Onda nastavim. „Možeš li mi reći nešto o svojoj ženi?“

Pauza. I evo je. Naznaka boli. Naznaka prikrivene patnje, prolazni simptom Marcove unutarnje tuge. Ali ja sam već utvrdila te simptome, sad moram saznati njihov uzrok.

„X...”

„Marc, htjela bih znati. Često aludiraš na nju. Znam da je umrla. Reci mi istinu.”

On popije povelik gutljaj *bellinija*. Uzdahne, ali i kimne glavom. A onda mi ispriča priču.

„Zvala se Serena. Bila je vrlo mlada, vrlo pametna, vrlo bolesna i vrlo lijepa.” On me pogleda u oči. „Bila je druga najljepša žena koju sam ikada vidio.”

Golubovi uzlijeću i lepršaju pokraj našeg stola, uplašeni kad je neko dijete potrčalo za njima. Zvonik blista na suncu koje zalazi.

„Možda sam trebao biti oprezan“, dodaje Marc, mučkajući svoj bellini umjesto da ga popije.

„Zašto?”

„Znao sam da je iz jedne od *camorrinih* obitelji. Njezini su bili teški *camorristi* iz Forcelle. Jako su se obogatili, ali su i dalje zadržali sve neophodne veze. Njezin je otac tvrdio da se bavi izvozom mramora.” Marc se nasmije neveselo i gorko. „Izvozom mramora ne možeš zaraditi stotine milijuna.”

„Bio je pravi gangster?”

„Očito.”

„I?”

„Ali nije samo njezin otac bio takav. Serenina majka također je bila iz jedne *camorrine* obitelji. Umrla je mlada, možda zbog *vendette*, ostavivši Sereni veliko bogatstvo, vlastito nasljedstvo.” On me ponovno pogleda, a onda spusti pogled na svoje piće. „Eto, to je bilo Serenino nasljedstvo: zločin, smrt i novac, previše novca i previše krivnje. Sve zajedno, njezino podrijetlo, smrt majke, očevi zločini, sve to zajedno ili nešto od toga, ne znam, sve je to pridonijelo njezinom poremećaju.”

„Ali kako, Marc? Što zapravo nije valjalo s njom? Što je napravila?”

Njegovo slijeganje ramenima ispunjeno je istodobno i prezirom i potištenošću. „Ništa posebno, *carissima*, ništa posebno. Seks i droge.

Prilično je često uzimala heroin, kokain, kreč kokain; voljela je opasan seks. U misterije je inicirana prije mene, u sedamnaestoj godini.“

„Premlada.“

„Itekako premlada.“ Tada shvatim. Pogledam Marca.

„Ona te je uvela u misterije, zar ne?“

„Da.“

„Koliko si imao godina?“

On slegne ramenima.

„Najviše dvadeset. Tek nešto stariji od dječaka. Ona je imala osamnaest, još je bila djevojčica. Upoznao sam je na zabavi u Posillipu i zaljubili smo se na prvi pogled; bila je vrlo draga, krhka, profinjena i slomljena. Želio sam je zaštititi i spasiti je. Bila je lijepa, tako lijepa. Da, zbog nje sam se posvetio misterijima i bili su čudesni, baš kao što je rekla. Promijenili su mi život.“

On se okrene na drugu stranu, zureći u kupole i lukove Duždeve palače, u ružičasto nebo, ljepotu suicidalne Venecije osuđene na propast. „Odlučili smo se vjenčati ali su se gotovo svi usprotivili, nikome se nije svidjela ta ideja. Serenina obitelj žestoko se protivila. Željeli su da im se kći uda u drugi *camorrin* klan, a ne u englesko-talijansku dinastiju iz Chiaije. Budući da Roscarrickovi nisu imali novca, mislili su da se zato želim oženiti njome.“ Pogled njegovih plavih očiju ponovno se susretne s mojim. Netremice me promatra. „Nije mi bilo stalo do toga. Nisam želio njezin novac, samo sam želio nju. Ali droga i alkohol...“

„A tvoja obitelj?“

„Moja se majka također žestoko protivila, zato što je Serena bila iz Forcelle. Iz pogrešnog dijela grada. Željela je da njezin jedini sin, sin i nasljednik Roscarrickovih, oženi plemkinju. Po mogućnosti neku elegantnu djevojku iz Engleske ili Francuske, pa čak i iz Amerike, djevojku čiji novac ne potječe od ubojstava i od krijumčarenja kineskog bijelog heroina.“

„A tvoj otac?“

„Čudno, ali on se slagao s mojom odlukom. Bio je Englez i, paradoksalno, malo opušteniji. U Sereni je vidio ono isto što sam vidio i ja, unutrašnju ljupkost, poremećenost, šarm. Ali bio je slab, majka je bila znatno snažnija. No, kako god...“

„Vjenčali ste se.“

„Da, vjenčali smo se. Bio je to tajan i otužan obred, ali mi smo još bili jako zaljubljeni. No nekoliko mjeseci poslije...” Glas mu se gubi i on otpije gutljaj *bellinija*, a onda spusti čašu.

„Što se dogodilo?”

„Serena se još više izgubila, mislila je da je varam, povremeno bi se opijala, uzimala je heroin i druge droge. Vraćala bi se kući u šest ujutro neuredna, pijana, drogirana, u strašnom stanju, bunčajući o svom ocu zločincu, strašnom muškarcu; svima je govorila što je njezin otac radio, da je bio ubojica i koga je sve ubio. Došla je na loš glas, bila je u novinama, nije htjela zašutjeti, a onda su me jednog dana nazvali...”

„Automobilska nesreća.”

Marc me pogleda. Oči mu se sužavaju. Plave i sužene, žestoke i sumnjičave.

„Automobilska *nesreća* u brdima iznad Capue. Bila je otišla do nekog dilera. Bog zna zašto.”

„Kako to misliš?”

„U Scampiji ima heroina dovoljno za cijeli svijet, a više nego dovoljno u Napulju, ali ona je svejedno otišla sve do Capue, ne znam zašto, i nabavila je drogu. Na jednom od tih brda iznad Capue, u ponoć, otkazale su joj kočnice. Jednostavno su otkazale, ali nitko nije mogao dokučiti zašto. Serena se spuštala nizbrdo i tada je... sletjela preko ruba.”

Mali orkestar počeo je svirati izvan kafića na drugoj strani Trga svetog Marka. Glazba je vedra i vesela, opereta, potpuno pogrešna za ovaj turoban trenutak.

Već vidim kamo sve to vodi. Otpijem gutljaj *bellinija*, razmislim, a onda postavim najvažnije pitanje.

„Misliš da to nije bila nesreća?”

Marc ne reagira, barem ne vidljivo. Ali u dubinama njegovih plavih očiju nazirem bljesak boli.

„Prilično sam siguran da je bilo *ubojstvo*. Olupinu automobila dao sam analizirati više puta, i to najboljim ljudima u Torinu i svi su rekli isto: da ne mogu otkriti nijedan razlog zbog kojeg bi kočnice iznenadno otkazale. Bile su ispravne. Automobil je bio nov, Alfa, a poklonili su joj ga njezini. Čak nije ni brzo vozila, tridesetak kilometara na sat. Nije bila drogirana; droga je bila nedirnuta. Barem je tada bila trijezna. To se pokazalo na autopsiji.”

„Pa tko ju je onda ubio?“

„Vjerojatno njezin otac, zbog čega napuljska policija nije htjela provesti pravu istragu. Bio je previše moćan. Nedodirljiv.“

Glazba utihne. Strašno je.

Riječi su mi nesigurne.

„Ali, zašto? Zašto bi njezin vlastiti otac to učinio?“

„Zato što je pričala na sva usta. Razotkrivala ga je u javnosti. Drogirana i pijana, cijelom je svijetu govorila što je učinio.“

„Ali, vlastitu kćer!“

„Imao je šestero djece. Mogao si je priuštiti gubitak jedne kćeri.“ Marc uzdahne i provuče ruku kroz svoju tamnu kosu. Iskapi ostatak pića. „X, gledaj, ne mogu biti siguran. Možda sam posve u krivu, možda je to bio neki drugi *camorrista*, možda je uistinu bila nesreća, ali ipak sumnjam. To je učinio netko iz njezine obitelji. Njezin je otac svakako imao zlokoban utjecaj. On je serijski ubojica. On jest *camorra*.“

„I zato ih mrziš?“

„To je jedan od razloga. Kad sam naslijedio Serenino bogatstvo odlučio sam ga dobro iskoristiti i započeti posao u Campaniji i Calabriji, pošten, ali i unosan posao, da pokažem da se to može napraviti; htio sam posao kojim bih porazio mafiju, kojim bih pobijedio i *camorru* i *'ndranghetu*“

Počinjem uvidati. Počinjem shvaćati. Spustim ruku na Marcovu.

„Marc...“

„Serenina smrt uništila je i mog oca“, doda Marc gotovo usputno. „Volio je Serenu jer je bila duhovita i bilo ju je lako voljeti, iako je bila problematična. Nekoliko mjeseci nakon njezine smrti imao je srčani udar.“ Marc naglo povuče svoju ruku iz moje. „I eto, to je to. Sad sve znaš.“

„Zašto mi to prije nisi rekao?“

„X, to nije nešto o čemu volim razmišljati. A osim toga nemam dokaza. Nemam dokaza da ju je ubila *camorra*, a kamoli da je to učinio njezin otac *camorrista*. Sve su to nagađanja, sve su to igre s maskama. A i mi smo ovdje, u gradu maski.“

On se nagne unatrag u stolcu s ozbiljnim izrazom lica. Htjela bih ga poljubiti. A konji se uzdižu na svom podiju iznad katedrale svetog Marka, dok kopitima vječno gaze nevidljivog neprijatelja.

Smirena sam. Sad znam sve, koliko god bilo strašno. Posljednja rana je zacijelila.

Idućeg dana odletimo u Napulj jer Marc ima posla kod kuće. Svi su redovni letovi rezervirani stoga je unajmio privatni avion. Jessica i ja hodamo preko asfalta do aviona koji nas čeka. Uzbudena sam kao dijete: nikad prije nisam bila u privatnom avionu. Jess je, međutim, neuobičajeno potištena. Cijelo vrijeme koje smo proveli u Veneciji bila je nasmijana i sretna, očito zanesena Giuseppeom. A sad ne progovara ni riječi.

Zašto?

Kad smo se ukrkali, kad su se Giuseppe i Marc smjestili u prednjem dijelu aviona razgovarajući o poslu, Jessica me naposljetku dodirne po ruci i značajno kimne, bez riječi, kao da želi da razgovaramo nasamo. Sjednemo u stražnji dio i avion poleti.

Motori su bučni. Nitko nas ne može čuti. Giuseppe i Marc razgovaraju u prednjem dijelu.

„Što je?“ upitam.

„Giuseppe se sinoć napio. I nešto je rekao.“

„Što?“

„X, bio je potpuno nesvjestan, pijan kao zemlja. Inače ne pije puno - mislim da loše djelujem na njega.“

„Dobro...“

„A onda mu je jednostavno pobjeglo, jedva da je bio pri svijesti. Kladim se da je zaboravio što je rekao.“

Lice joj je neuobičajeno turobno; zacijelo je riječ o nečemu ozbiljnom.

„I? Što je rekao?“

Ona se okrene prema meni.

„Znaš li da postoji i šesti misterij?“

„Molim?“

Jessica kimne i pogleda prema prednjem dijelu aviona gdje se Giuseppe i Marc smiju i šale.

„Postoji i *šesti* misterij. To je nešto zastrašujuće, jezivo i vrlo opasno, i velika tajna. To je sve što znam. Barem je Giuseppe tako dao do znanja.“

Zbunjena sam. Nakon onog trenutka kad mi je sve ispričao i konačne sigurnosti, dok smo bili kod Floriana, sad sam opet izgubila tlo pod nogama. Zašto mi Marc nije rekao nešto o tome? Zar mi još laže? Zašto laže?

Zašto?

30

„ON ZAISTA PORIČE da postoji šesti misterij? Još uvijek?“

„Da.“

„Hmm.“

Jess stoji ispred mene u mom stanu u ulici Santa Lucia u Napulju, procjenjujući moju novu McQueen mini-haljinu. Kratka je, ružičasta i crna i vrlo skupa. Ne nosim gaćice. Po zapovijedi. Navikavam se na pomodnu odjeću i nenošenje rublja; ne navikavam se na sve misterije o misterijima.

Večeras je peti. Mislila sam da je peti ujedno i posljednji, ali Jessica mi je usadila zrno sumnje.

Dvaput sam se suočila s Marcom postavljajući mu to pitanje: prvi put sam ga upitala kad smo sletjeli u Napulj, prije dva tjedna. Marc je istoga trenutka odlučno porekao: „Ne postoji šesti misterij.“ Ponovno sam ga upitala dva dana poslije i bio je još odlučniji. Pa ipak, od tada sam zamijetila određeno zahlađenje između njega i Giuseppea, svojevrsnu ukočenost i distanciranost. Prije su bili kao braća, prijateljski su se zezali, a sad primjećujem jedva primjetnu naznaku neodobravanja kad god se spomene Giuseppe ili kad je prisutan.

Jess i ja raspravljamo o tome dok mi ona pokazuje da se još jednom okrenem da vidi moju haljinu.

„X, što možemo napraviti?“ upita ona naposljetku. „Uskoro ćeš ionako saznati. Ali, draga, budi oprezna, budi prokleta oprezna.“ Ona napravi korak unazad, kimajući glavom kao majka koja je zadovoljna nevjestom u njezinoj vjenčanoj haljini.

„Izgledaš sjajno. Oborit ćeš ih s nogu. Onaj stari jarac Dioniz doživjet će srčani napad.“

Nasmijem se. Nesigurno. Onda se prestanem smijati i osjećam kako me ispunjava strastvena tjeskoba. Peti misterij. Katabaza. Smrzla sam se od straha.

Jessica me uzme za ruku i drži je, pitajući: „X, jesi li sigurna da to želiš napraviti? Možeš prestati. Možeš prestati ovoga trenutka.“ Njezine prijateljske smeđe oči susretnu moj pogled. A moje su vlažne od suza koje samo što ne poteku. „Možemo otići kod Benita, piti peroni i svađati se zbog *pizze* i pretvarati se da se ništa od ovoga nikad nije dogodilo.“

Ta mi je ideja na trenutak privlačna. Mogla bih sve izbrisati. Pretvarati se da je cijelo ljeto bio samo san, sve od onog trenutka prije skoro četiri mjeseca kad sam prvi put ugledala Marca u Gran Caffeu Gambrinus. Ali ako to učinim, izbrisat ću i Marca iz svog života, a ta je pomisao grozna. Užasna. On je dio mene, utkan je u moju dušu, usprkos Platiju i svemu ostalome. Ako izbrišem ovo ljeto izbrisat ću i misterije, a silno mi se sviđa kako su me promijenili. Draža mi je ova osoba u koju se mijenjam: otvorenija je i samopouzdanija, pustolovnija i zaigranija. Stegnem Jessicinu ruku i odmahnem glavom.

„Tako sam i mislila“, kaže ona.

Izvana začujem automobilsku trubu. To je Giuseppe sa srebrnim Mercedesom koji je skoro postao moj; kad izađem na pločnik on bez riječi otvori vrata i kratko se vozimo do uske ulice u srcu starog Napulja, Via dei Tribunali.

Giuseppe parkira ispred crkve. Chiesa de Santa Maria delle Anime del Purgatorio ad Arco. Sveta Marija od duša u čistilištu. Čula sam za tu ozloglašenu baroknu crkvu; puno sam je puta promatrala prolazeći uskim pločnicima ulice Tribunali. Ali zbog njezine zastrašujuće reputacije nikad nisam skupila dovoljno hrabrosti da uđem.

Izvana je odbojna. Kad Giuseppe otvori vrata auta, izađem, pokliznuvši se na grubim kockama ulice na svojim visokim petama i pogledam tri uglačane brončane lubanje na kamenim stupovima. Potiskujući drhtaj kažem: „*Grazie*, Giuseppe.“

On mi ljubazno kimne ali u njegovom držanju osjeća se naznaka skrušenosti. Možda se stidi što je odao tajnu?

To još neću saznati. Giuseppe se okrene i vrati u automobil i Mercedes odtutnji, a lokalni klinci koji mlitavo sjede na svojim vespama te muškarac u kiosku koji prodaje *Oggi i Gente* gledaju za njim.

Moram ući u crkvu duša u čistilištu. Susprežući strahove uspnem se plitkim stubama i gurnem vrata. Unutra čeka omanja gomila; i Marc je tu, dotjeran kao i obično, u svom svečanom sakou. Namršten je. Čak i on izgleda pomalo tmurno i napeto. To mi nimalo ne pomaže.

„Buona sera, X.“

Poljubi me u čelo. Okrenem se i vidim da je i Francoise, u pratnji svog dečka, svog *amanta*, Daniela, isto tako prisutna. Znači, petom će misteriju pristupiti u Napulju. To me malo ohrabri. Francoise i ja kimnemo jedna drugoj i ohrabrujuće se osmjehnemo. U njezinim se očima vide tragovi straha.

Ali nema vremena za razgovor; već nas vode do stuba s jedne strane crkve. Iz svog istraživanja znam kamo te stuba vode. Sad moram potisnuti još dublje strahove.

U podrumu je hipogeum, grozna i zastrašujuća grobnica Santa Marije delle Anime del Purgatorio, grobnica u kojoj se još može vidjeti drevni napuljski kult obožavanja lubanje u svoj svojoj zlokobnoj i trajnoj slavi.

Stube su strme i ja uzdahnem od olakšanja kad se nađemo na kamenom podu podruma. Onda se osvrnem oko sebe. I zadrhtim.

Cijela je odaja pretrpana škrinjama, staklenim kutijama i otvorenim sanducima u kojima su ljudske lubanje i kosti. S nekih lubanja vise ogrlice, a pred nekima su svijeće čija svjetlost treperi ispred njihovih šupljih očiju.

Kult obožavanja lubanje lokalna je katolička hijerarhija napustila šezdesetih godina, ali ovdje se on nastavlja isto onako silovito i poganski kao i prije: mnogi lokalni ljudi, uglavnom djevojke i starije žene, dolaze ovamo moliti se svojim posebnim i omiljenim lubanjama, zapaliti svijeće ispred mrtvih bez očiju, zatražiti sreću, plodnost ili lijek od raka; neki dolaze tek tako, zato što je to mjesto tako grozno privlačno i intenzivno.

„X, jesi li dobro?“

Marc mi nježno spusti ruku na rame. Slažem: „Da.“

„Odavde se još spuštamo.“

Slijedim njegov pogled i vidim da naš vodič, nizak, postariji muškarac s naočalama, podiže vrata na podu.

Očito se iz grobnice svete Marije od duša spuštamo dublje u Napulj, prema velikom i čuvenom labirintu u napuljskom podzemlju, *Napoli Sotterraneo*.

Grad je podignut na vulkanskom kamenu koji se lako iskapa. Zato su ljudi ovdje tisućama godina kopali rupe, bunare, tunele i podrume; ako tome dodate niz tisućljeća gustih naslaga koje su se jednostavno gomilale jedna na drugu, to znači da pod zemljom ima vjerojatno isto onoliko Napulja koliko ga

ima i na površini: grad leži na vlastitoj zrcalnoj slici, istovjetan i suprotan podzemnom gradu, kao crkva postavljena iznad vlastitog odraza u nekom venecijanskom kanalu.

Dok vodič otvara podna vrata, okrene se prema nama i kaže: „*E' piuttosto un lungo cammino. Potrebbe essere necessario eseguire la scansione...*“

Put je dug. Možda ćemo morati puzati. Duboko udahnem nečist zrak i dopustim Marcu da mi pomogne dok se spuštam niz stube u tamu.

„*Grazie.*“

Hodamo, puzimo i provlačimo se, slijedeći vodičevu baklju, probijajući se kroz *Napoli Sotterraneo*, s njegovim stotinama kilometara vlažnih cisterni, tajnih kapelica, starih kosturnica, potonulih rimskih kazališta i pljesnivih burbonskih tamnica. Prolazimo pokraj hramova misterijskih religija koje su pretvorene u skladišta kojima se koriste krijumčari *camorre* za skladištenje droga, alkohola, duhana i oružja. Mnoge misterijske religije svoje su obrede obavljale na tajnim podzemnim lokacijama, kao što mafija svoj posao danas obavlja na tim istim osamljenim lokacijama.

Sličnost je neosporna.

Dok zrak postaje sve pljesniviji i vlažniji, stariji i neugodniji, počinjem razmišljati. Počinjem sve povezivati. Uočavam povezanosti, kao kad kod suvremenog potomka uočite sličnost s davnim i čuvenim pretkom.

„*Ci siamo quasi...*“

Izgleda da više nismo daleko. Još jedan uski tunel krivuda prema golemoj cisterni ispunjenoj odjecima koju su, kako mi kaže Marc, izgradili drevni Grci. Marc na mobitelu ima svjetiljku te osvjetljava prostor oko sebe, a ja promatram. Cisterna, u kojoj sad nema vode, izgleda golemo. Nervozno i s divljenjem promatram moćne lukove, visok kameni strop, veličanstvene i prekrasno uklesane zidove visoke nekoliko stotina metara. Kao da gledam građevinu odavno izumrle rase s naprednijeg planeta.

„*Avanti.*“

Nastavljamo hodati. Zrak je topao i nekako rijedak. Osjećam vrtoglavicu, a još nisam ni popila *kykeon*. Hoćemo li dobiti taj napitak? Nadam se da hoćemo. Nadam se da nećemo.

Putovanje se nastavlja niz još uži hodnik sagrađen grčkim ciglama i golim stijenama. Vlažan je, zagušljiv, turoban i sumnjiv.

„Samo još malo, *carissima.*“

Marcova ruka utješno leži na mojim ramenima, ali nije osobito utješila. Sad sam uistinu uplašena. Duboko smo u podzemlju, duboko u zaboravljenim tunelima *Napoli Sotterraneo*, na podzemnoj stazi.

„Evo“, na engleskom kaže vodič odnekud ispred nas. Vidim svjetla, iako su prigušena. Tunel se otvara u niz velikih stropnih lukova osvijetljenih bakljama i plavim svjetiljkama. Ovdje je okupljeno već mnoštvo ljudi; piju vino i razgovaraju. Ali raspoloženje je posve drukčije u odnosu na prethodne misterije. Glazba je vrlo jednostavna i crkvena, jednoglasna pjesma bez pratnje, kao gregorijanski koral ili nešto još starije, grčko. Tužna je. I neumoljiva.

Marc izgleda zabrinuto. Duboko je namršten. Stegnem mu ruku da ja utješim njega. On se prisilno osmijehne.

Vode nas ispod jednog niskog luka. Strop je zaobljen, kao unutrašnjost velikog aviona, ali sagrađen od vlažnog kamena. Uske kamene police pružaju se na jednoj strani gdje ljudi stoje spuštenih pogleda.

Blistave baklje osvjetljavaju polucilindrični oblik zaobljenog stropa. Plamen nestalno treperi, osvjetljavajući sablasne reljefe na zaobljenim zidovima, koji vjerojatno potječu iz vremena najranijih misterija u južnoj Italiji, možda iz trećeg ili četvrtog stoljeća prije nove ere. Kameni frizovi su nježni, ali ipak primitivni i prikazuju mučenje muškaraca. Jednom je muškarcu prerezan vrat. Drugi je podvrgnut sodomiji. Trećeg grubo ubadaju nožem u leđa. Lice mu je iskrivljeno, a iz rane šiklja krv.

Sjetim se čudnog ožiljka na Marcovu ramenu. Dakle, vjerojatno je to rješenje jedne tajne. Zaobljeni ožiljak, rana od noža, zacijelo je njegov simbol inicijacije u misterije, poput tetovaže na unutrašnjoj strani mog bedra.

Ponovno stegnem Marcovu ruku. Vlažna je od znoja. Očito je zabrinut; nikad ga prije nisam vidjela takvog. Moji strahovi jačaju. Što će se dogoditi sa mnom?

Glazba se uzdiže u jednoglasnom intenzitetu, zbor jednostavnih i običnih glasova, plačljivih i jadikujućih, pa čak i neskladnih. Ali vrlo su izraziti i pitam se nije li negdje u obližnjoj grobnici smješten zbor - mnogo je podruma i tamnica, mnogo grobnica, mnogo dionizijskih hramova koje je pokopalo vrijeme.

„Pij“, kaže djevojka gurnuvši mi šalicu u ruke. Nije odjevena u bijelu tuniku; ovaj put je haljina jednostavna i neopozivo crna. Ali ova djevojka izgleda da ima istu ulogu kao i djevojke u dosadašnjim obredima: sluškinja je misterija.

Pogledom od Marca potražim podršku ili savjet, ali on je već uzeo svoju metalnu šalicu i iskapio tekućinu. Obriše usta nadlanicom i s prezirom je vraća djevojci. Ponovno se nešto čudno krije u njegovom držanju - to nije uljudni, pametni, aristokratski Marc kojeg poznajem i volim. Nekako je drukčiji. Skriveni bijes je očitiji.

„Marc, jesi li dobro?“

On odmahne rukom.

„Samo promatraj, *cara mia*. Mislim da samo moraš promatrati. Zasad.“

Okrenem se i promatram. Iz gomile su odabrali ženu. Francoise. Prepoznajem još tri ili četiri djevojke: moje sestre na petom misteriju, moje sestre iskušénice. Ali Francoise su odabrali prvu.

Svi stojimo na povišenim kamenim terasama s obje strane prostrane odaje s polukružnim stropom. Francoise kimne te polagano i poslušno, u crnoj haljini, silazi niz nekoliko kamenih stuba, a onda korača nižim, centralnim dijelom odaje, sličnom središnjoj lađi crkve, do kraja prostorije. Sad vidim da je ondje, na stražnjem zidu, velika, primitivna zidna slika grčkog ili rimskog vojnika koji ubija bika. Ali nije to jednostavno ubijanje, nego vojnik okrutno poteže nož tako da krv šiklja iz grla prestravljene životinje. Pobjeda čovjeka nad zvijeri? Ili pobjeda okrutnosti nad ljubaznošću?

Ispod te strašne slike stoji sredovječni muškarac. U ruci drži srebrno zvonce kojim zazvoni, a onda upita na engleskom: „Pristaješ li pristupiti petom misteriju?“

Francoise oklijevajući odgovara: „Pristajem.“

„Onda prvi ritual može započeti. Klekni.“

Ona klekne.

„Moli se Mitri“, zapovijedi muškarac.

Francoise nesigurno sklapa ruke. Saginje glavu prema slici muškarca koji ubija bika. Meštar misterija ponovno zazvoni zvoncem. Francoise se okrene prema njemu, a on je uputi.

„Sad se okreni i lezi na leđa.“

Tekućina iz metalne šalice počinje djelovati. Ali to nije ni slično djelovanju vina na Capriju ili u Rhogudi, kao ni djelovanju *kykeona* na četvrtom misteriju, nego u usporedbi s njima ovaj napitak djeluje poput omamljenosti od udarca u glavu. Osjećam se pijana na neki težak, ali i

agresivan način, kao da bih se najradije s nekim potukla. Nije to ugodan osjećaj.

Okrenem se Marcu. Čak i u plamenom obasjanim sjenama mitraističke grobnice vidim da se i on slično osjeća: škripi zubima kao čovjek koji se suzdržava od nasilja.

„Moraš se predati Mitri i Dionizu“, kaže muškarac sa srebrnim zvoncem. „Podigni haljinu.“

Francoise leži na otomanskom sagu prekrasnog uzorka. Ona sklopi oči i na njezinom licu vidim zbunjenost i napetost, ali ipak poslušno podigne haljinu, otkrivajući bedra i međunožje; približe joj se djevojke, u crno odjevene sluškinje. Kleknu pokraj nje i počinju je uzbuđivati onim toplim kristalnim dildom. Vidim da Francoise reagira, iako se nastoji oduprijeti. Oči su joj čvrsto sklopljene. Daniel stoji na kamenoj terasi iznad nje. Ne mogu protumačiti njegov izraz lica.

Glazba poprima turoban intenzitet. Ovaj je misterij dosad najreligiozniji. Čujem latinske i grčke riječi kako se vrtlože u zadimljenom zraku ispunjenom mirisom tamjana.

Dionysian, Bakkheia, Skiereia, Apaturia.

Držim Marca za ruku da mi bude lakše. Imam osjećaj da ću se onesvijestiti. Da ću pasti s ove kamene terase. Ovo je previše.

Astyndromia, Theoinia, Lenaia, Dionysian.

Bubnjanje je intenzivno. Neka vrsta lire ili nekog drugog žičanog glazbala uzdiže se prema vrhuncu. Glasovi se udružuju. Zrak u odaji gust je od tamjana i dima zapaljenih baklji. Sad istupi muškarac. Tridesetak godina star. Visok. S jednodnevnom bradom. Na očima nosi masku. *Camorrista?*

On raskapča hlače. Ima erekciju. Jedna od sluškinja stavlja mu kondom i on priđe Francoise, a onda klekne i ulazi u nju. Pari se s njom. To je jedini izraz. *Parenje*. Ako su misteriji dosad bili seksualni, pa čak i sublimirajući u svojoj erotičnosti, a uistinu su bili, onda je ovo nešto posve drukčije. Ozbiljno, zastrašujuće, okrutno, ali i proketo simbolično. Žena se podaje bogu. Njezin se partner tome mora pokoriti. Svi se moraju pokoriti. Prestravljena sam.

Maskirani muškarac je gotov. Izvlači se iz nje, a sluškinje požure da podignu Francoise na noge. Ali na njezinom licu vidim zbunjenost, ona okrene glavu na drugu stranu, a šake su joj stegnute u pesnice; izgubila je svu hrabrost. A to je tek prvi ritual katabaze?

Francoise je crvena i drhti. Daniel silazi s kamene terase i ogrli je utješno, vodeći je u sjene.

»Ti.«

Muškarac sa srebrnim zvoncem pokazuje na mene.

Neću to učiniti. Ali moram, da mogu ostati s Marcom. Ne mogu to učiniti. Pogledam prema Marcu i on obori pogled, odmahujući glavom, a onda me nakratko pogleda u oči i kaže: „Još možeš prestati. Ovo je posljednji trenutak u kojem možeš prestati.“

Tada skrene pogled.

„Ne mogu prestati“, odgovorim mu. „Ne mogu te izgubiti. Volim te.“

Ošamućena, zbunjena i odlučna, poslušam meštra misterija. Spustim se niz kamene stube i prijeđem cijelu odaju. Zvonce zazvoni. Meštar me pita pristajem li se pokoriti. Odgovaram: „Da, pristajem.“

„Klekni“, kaže muškarac i ja kleknem ispred zidne slike. Zurim u drevnog vojnika koji ubija drevnog bika. Šikljanje drevne crvene krvi izbljédjelo je u tužnu i prašjavu crveno-ružičastu boju. Zvonce zazvoni.

„Okreni se i legni.“

Stegnem šake. Svaki djelić moje duše vrišti: *Ne, ne. Ne. Nemoj poslušati. Nemoj to napraviti. Bježi. Ovo je pogrešno.*

Ali misterije imaju moć nada mnom, zato se okrenem i legnem. Zvonce zazvoni.

„Podigni haljinu.“

Ležim. Podignem haljinu. Naravno, ne nosim gaćice. Sluškinje se okupljaju oko mene i uzbuđuju me. Što bolje mogu. Podignem pogled prema dimu i tami, tražeći Marca, ali on se okrenuo na drugu stranu. *Okrenuo je glavu na drugu stranu.*

Neki se mlađi muškarac približava iz plamenom obasjanih tamnih sjena. Ima dvadesetak godina. Na bradi ima malen ožiljak, ali to je sve što vidim od njega. I on je maskiran.

Taj mladić ima erekciju. Ući će u mene. Sklapam oči i čekam da me uzme. To je jedini ispravan termin: uzet će me, porobiti, zlostaviti. Protiv moje volje, iako se pokoravam.

„Cornuti!“

Otvaram oči.

Marc.

To je Marc.

Što?

Marc stoji na podu grobnice i maše nožem - otkud mu nož? - malim, svjetlucavim, opasnim čeličnim nožem. On uhvati za vrat muškarca s ožiljkom i pritisne oštricu na pulsirajuću venu.

„Estopa!“ Voditelj obreda, muškarac sa srebrnim zvoncem, protivi se na brbljavom talijanskom. Ne! Ne možeš prekinuti misterij. Sad moraš prepustiti tu ženu. Znaš pravila i znaš koja je cijena neposlušnosti.

„Jebi se“, kaže Marc na engleskom. Tada mi dovikne: „X, ustani! Dođi ovamo.“

Skočim na noge i silom spuštam haljinu da se pokrijem, a onda potrčim prema Marcu. On još drži muškarca za vrat; mladić s ožiljkom prepušten mu je na milost i nemilost i doima se prestravljen. Kao da istinski vjeruje da će ga Marc tek tako hladnokrvno ubiti, onako kako je u Platiju ubio koljača svinja.

Meštar obreda još se protivi na talijanskom. Ali sad govori vrlo polako i prijeteći i ja razumijem svaku riječ.

„Roscarrick. *Capoi* će doći za tobom. To je ono što se događa u petom misteriju. To što si doveo vlastitu ženu ne može ništa promijeniti. Ako to učiniš, kao da si počinio samoubojstvo.“

„Onda neka tako bude“, odvrati Marc. Tada pusti muškarca i mladić s ožiljkom odtetura podalje, držeći se za vrat iz kojeg ne curi krv.

Marc me uhvati za ruku i kaže: „Trči.“

31

TRČIMO. Marc me vodi iz mitraističkih odaja u uske hodnike i ovaj put skrenemo nalijevo, drugim putem. Nakratko se osvrnem. Iza nas se čuje vika, vidim likove uokvirene plavim, tužnim svjetlima, a bolna glazba koja se utišava savršen je prikaz njihovog ponašanja.

„Ovamo!“

Hodnik vijuga, a zatim se sužava i postaje tako uzak da osjećam kako me stijene pritišću, kako me guše i plaše, ali se uspijemo provući, a onda se hodnik od cigle i kamenja ponovno proširuje. Sad trčimo; tunel se otvara u jednu od golemih grčkih cisterni.

Marc se okrene i baterijom na mobitelu osvijetli kameni zid. Za zid su pričvršćene čelične ljestve.

„Vjerojatno su postavljene za vrijeme rata - ovo su bila skloništa. To znači da ljestve nekamo vode. Zacijelo vode na površinu.“

„Popet ćemo se ljestvama?“

„Da.“

Pogledam zahrđale metalne ljestve. Na sebi imam kratku haljinu i visoke pete.

„Daj mi svoje cipele“, kaže Marc.

Skinuvši cipele pružam ih njemu, a on ih zavitla na dno cisterne. Onda trčimo prema ljestvama i on se prvi vješto uspinje, a ja idem za njim, hvatajući se za prečke; uspinjemo se polagano. Krhotine crne hrđe na metanim prečkama bolno mi se zabadaju u bosc noge; ljestve se raspadaju i škripe dok se penjemo, kao da nekako sablasno prigovaraju. Jednostavno se ne usuđujem pogledati u podnožje - dvadeset, trideset, pedeset metara u dubinu.

Ako ljestve popuste past ćemo i ubiti se, razbit ćemo se na komade na drevnom grčkom kamenju.

„Daj mi ruku.“

Marc pruži ruku prema meni da mi pomogne.

Odmahnem glavom.

„*Dobro sam.*“

Marc se nastavi penjati. Nakon nekoliko mučnih trenutaka stigne na vrh, na svojevrsnu zaravan. On spusti na tlo mobitel s baterijom i u tami pruži ruku prema meni. Ovaj put prihvatim pomoć, uhvativši se za njegovu ruku, a on me izvuče na zaravan. Hvatam zrak, prilično iscrpljena.

Podigavši mobitel Marc hitro osvjetli prostor zrakom svjetlosti. Tunel nestaje u tami, vodeći od cisterne u druge tunele, ali naziru se i tračci svjetlosti. Blizu smo površini, blizu smo ulicama gornjeg grada. Prodorna svjetla zacijelo potječu od odvoda i kanalizacijskih rupa.

Čujem buku koja odjekuje negdje ispod nas.

„Jesu li to oni?“

„Požuri, *carissima.*“

Marc se udalji nekoliko metara i pokaže prema stropu. Svjetlost blista kroz otvore u drvenim vratima u podu. Prema tim vratima vode stube usječene u kamen; Marc se uspne i gurne ih ramenom. Vrata se ni ne pomaknu. Glasovi iz dubine sve su glasniji. Marc ponovno pokuša.

„Brzo.“

U dubini odjekuju bijesni glasovi na talijanskom. Marc čučne, duboko dišući. Ponovno gurne vrata u stropu i ona se s treskom otvore. Zaslijepi nas blistava svjetlost. Marc se uspravi.

„Marc!“

On pruži ruku prema meni i, napregnuvši se, povuče me na svjetlost. Osvrnem se naokolo dok Marc hitro zatvara vrata u podu. Preko njih počinje slagati sanduke vina.

Sanduci s vinom?

Nalazimo se u skladištu trgovine. *Salumeria*, trgovina delikatesa u starom Napulju. Dakako. Zašto ne? Mnoštvo ovih tunela i grobnica izranja na površinu na najnevjerojatnijim mjestima: ispod perilica za rublje u podrumu, u perionicama rublja i pekarnicama. Nalazimo se u trgovini, a trgovina je otvorena i prepuna ljudi koji čavrljaju obavljajući večernju kupovinu; nitko nije čuo naš ulazak. Vidimo ljude za pultom; skriveni smo iza polica i okruženi salamama, šunkama i kolutima sira.

„Jednostavno ćemo izaći“, kaže Marc.

Oboje smo prljavi i prašnjavi; Marcov je smoking prekriven prljavštinom i paučinom. Moja je odjeća iskidana, bosa sam, haljina mi je poderana i vidljivo je da krvarim ondje gdje sam gležanj ogrebla na hrđave ljestve, ali nemamo drugog izbora. Moramo izaći iz trgovine poput običnih kupaca koji su pogledali *salsicciju*.

Stara gospođa kupuje volovske tripice u papirnatom tuljcu; okrene se i pogleda nas, ali čak ni ne trepne; samo ispusti zvuk negodovanja i slegne ramenima, kao da stalno viđa takve ljude, a onda nastavi prigovarati zbog cijene tripica.

Uspjeli smo izaći. Marc zareži u mobitel.

„Giuseppe!“

Stojimo u uskoj uličici pokraj Duoma, barem mislim. Još sam bosonoga. Dok Marc razgovara na mobitel, mahnito dajući upute svom slugi, potrčimo nalijevo pa nadesno, dok ne stignemo na prometniji ulični ugao. I ondje čekamo, dok nam srca udaraju, bez riječi i u strahu. Minutu i pol poslije toga Giuseppeov se automobil pojavi tutnjeći. Uskočimo unutra i automobil pojuri iz starog dijela Napulja prema širim avenijama. Žestoko skrenemo nadesno, a onda još jednom, vozeći se ravno prema Chiaiji i naposljetku se zaustavimo kod stražnjih vrata palače Roscarrick.

Marc me izvuče iz auta. Nosi me bosonogu unutra i doziva sluge.

Zaključajte vrata. Zaključajte sva vrata. Zatvorite i zapriječite prozore.

Sve se zatvara.

Odlazimo u njegovu spavaću sobu i ja požurim u kupaoonicu da isperem krv s ozlijeđenih gležnjeva i crnu hrđu s tabana.

Najradije bih zaplakala, ali ipak ne plačem. Ohrabrujem se duboko dišući. Isperem prljavštinu s ruku i lica. Tada u ormaru potražim svoju odjeću i preodjenem se u traperice, pamučnu košulju i tenisice. Kad ponovno uđem u spavaću sobu, Marc zakapča manšete plave košulje, istodobno razgovarajući na mobitel, koji pridržava bradom: „*Si, si, Giuseppe. Si!*“

Glas mu je izbezumljen.

Sjednem na krevet. Djelomično osluškujem njegov hitri napuljski govor, a djelomično mi pažnju odvlače nevjerojatna večerašnja zbivanja.

Marc okonča razgovor. I sjedne na krevet pokraj mene.

„Moraš otići odavde.“

„Zašto?“

„Zato što će se *camorra* sad okomiti na mene.“

„*Camorra*?“

On odmahne glavom.

„Već odavno traže izgovor da me ubiju. Sad će svi biti na njihovoj strani pa će me moći nekažnjeno maknuti.“

„Zašto?“

„Zato što sam napravio ono *najgore*, X, ono što se nikad ne smije napraviti. Prekršio sam pravila misterija. Prekršio sam svoje zavjete kao inicirani i umiješao se u sveti peti obred. Zaustavio sam ih u dovršenju inicijacije.“

„Ne razumijem.“

On provuče ruku kroz kosu. I uzdahne. Protrlja lice. Umoran je, ali napet. Pogleda me.

„X, kad jednom započneš misterijski obred, određenu razinu inicijacije, tada je moraš dovršiti, inače bi mogla biti puki voajer, netko tko pokušava doživjeti jeftino uzbuđenje ili, što je još gore, netko tko iskorištava misterije da bi špijunirao druge, a znaš koliko poznatih ljudi sudjeluje. Predanost i tajnost su najvažnije.“

Kimnem glavom. „Da, vidjela sam i političare i milijardere. Vidjela sam ih u Veneciji...“

Riječi mi zamiru u ustima i počinjem logički razmišljati.

Političari. Milijarderi.

Enzo Paselli.

Dakako. *Dakako!* Sad mi se sve razotkriva, sve sjeda na svoje mjesto. Kao da su se vrata u podu otvorila i vide se podzemni tuneli i tako se razotkrio tajni labirint.

Riješila sam misterij misterija.

„Marc“, kažem, „misterijima upravlja mafija, zar ne?“

„Da“, odgovori on. „Mislim da je tako.“

„*'Ndrangheta. I camorra. Oni organiziraju misterije i financiraju ih. Je li tako?*“

„Vrlo vjerojatno.“

Doima se pomalo poraženim. Ali ja nisam. Logika cijele priče je zasljepljujuća. Ustanem i koračam Marcovom tihom i elegantnom spavaćom sobom. Pokušavam sve razumjeti i na glas razmišljam.

„Marc, shvatila sam. *Misteriji nikad nisu izumrli - pretvorili su se u mafiju.*“

„Molim?“ Jednom je i Marc nesiguran. On ponovi: „Molim? Što si rekla?“

„Zar ne vidiš, odatle *potječu* mafija, *camorra* i *'ndrangheta!*“ Pridem mu, obuhvatim njegovo privlačno lice rukama i poljubim ga u usta, a onda se ponovno ushodam prostorijom - slijeva nadesno, hodam, razmišljam, razotkrivam i objašnjavam.

„Razmisli o tome. Sve one priče o Španjolskoj su glupost. Tajna *zločinačka društva* južne Italije *potječu* iz tajnih *religijskih kultova* južne Italije. Mora biti tako! Imaju isti zavjet šutnje, iste zakletve i zavjete odanosti, i jedni i drugi naglašavaju iste stvari, barem za muškarce - krv, čast i nasilje. Ista pravila ponašanja za muškarce koji žele sve napustiti nakon što su inicirani.“

„Ali, ne shvaćam zašto... jednostavno ne shvaćam.“

„Očito je. Znamo da su misteriji preživjeli, isto onako kao što su drevni Grci preživjeli u Calabrij, isto onako kao što se recept za *kykeon* prenosi u Grčkoj već dva tisućljeća. Važan je način na koji su preživjeli!“

Zagledam sam se u tamu prozora. Ne prestajem govoriti. „Povijesna evolucija je očita. U četvrtom stoljeću nove ere kršćanska je vjera kultove misterijskih religija protjerala u sjenu. *Ali nije ih potpuno izbrisala.*“ Oči mi se rašire. „Kultovi su preživjeli, postali su još okultniji, još tajniji, postali su veličanstveno i pogansko slobodno zidarstvo divljih, nasilnih i prisilnih seksualnih rituala u kojima se koriste hipnotičke droge.“ Zurim u fotografije Andreasa Gurskog. Prštim od mentalne energije. „S vremenom su te tajne sekte, koje su svoje sastanke održavale u tajnosti, postale zločinačke, buntovne i organizirane. To bi bio prirodni napredak; već su bile neprijateljski raspoložene prema Crkvi i prema autoritetima; trebao im je novac da bi mogle financirati obrede, stoga su se okrenule zločinu - pljački, iznuđivanju, otmicama.“

„X, to je sjajna teorija“, kaže Marc, odmahujući glavom. „Vjerojatno si u pravu.“ On ustane i priđe mi. „Ali ovog trenutka to nije važno. Večeras je važno ono što *camorra* i *'ndrangheta* rade *sada*.“

„Ja znam što sad rade!“ Samo što ne vičem. „Navlače bogate i poznate na svoje seksualne zabave, pozivaju ih da im se pridruže, iniciraju moćne i privilegirane. Vidjela sam ih, Marc, bivše predsjednike, velike industrijalce, slavne osobe. Na taj način *camorra* i *'ndrangheta* stječu utjecaj i nadmoć nad elitom. Zato te zločinačke organizacije nitko ne može izbrisati jer ih štite najmoćniji ljudi, ovisni o misterijskim obredima.

„Ali mi nismo zaštićeni, X.“ Marc stane pokraj mene i čvrsto me stegne za ramena. Tako čvrsto da me zaboli. „Razumiješ li što ti govorim? *Oni će me ubiti*. Prekršio sam pravila. Samo su tražili izgovor. Sad ga imaju i ja tu ništa ne mogu učiniti.“

Pogledam ga. Moja euforija naglo nestaje, pretvara se u ništavilo i sad sam tu u ovoj spavaćoj sobi s muškarcem kojeg volim, koji mi govori da će umrijeti.

„Ali možemo pobjeći?“

„Kamo?“ On uzdahne i podrugljivo se osmjehne toj ideji. „*Camorra* će me progoniti. Zacijelo si čula za Roberta Saviana?“

„Novinara koji je napisao *Gomorru*?“

„Ta knjiga govori o *camorri*. A on se još i sad skriva iako je prošlo deset godina. *Camorra* ga proganja po cijeloj Europi. X, ne želim tako živjeti, prelaziti iz jedne sigurne kuće u drugu, živjeti u stančićima u Milanu, Hamburgu i Madridu. Ne želim bježati cijelog života. Ne želim bježati od svega što volim.“ On me divlje pogleda i doda: „Radije ću umrijeti. Oni će me ubiti. I to će biti kraj.“

U sobi vlada tišina. Marc napravi nekoliko koraka, a onda ostane stajati u sredini spavaće sobe, zakopčavajući posljednju manšetu.

Usprotivim mu se. „Marc. Marc. Moramo pobjeći. Moramo nešto poduzeti. Moramo!“

„Nemamo što poduzeti.“

„Jednostavno ćeš im dopustiti da nas ubiju?“

„Tebe neće ubiti. Samo mene.“

„Marc!“

On uzdahne. Duboko.

„Morao sam zaustaviti ritual. Nisam im mogao dopustiti da ti to naprave. Ti to nisi željela. Nisi željela ono što se trebalo dogoditi u grobnici, zar ne?“

„Ali bila sam spremna da to učinim. Pristala sam. Ne želim da umreš zbog mene!“

On ponovno odmahne svojom lijepom glavom i uputi mi tužan, duboko tužan osmijeh plavih očiju. Ugura košulju u hlače, nagne se i sveže vezice na cipelama. Nešto je strašno i promišljeno u ležernom načinu na koji to radi. Muškarac koji se rastreseno priprema za vlastito pogubljenje.

Onda mi priđe, uzme me u naručje, duboko me poljubi u usta i prvi put kaže: „X, činjenica je da ni ja nisam mogao podnijeti da te prepustim nekom drugom. Nisam mogao gledati to što bi se dogodilo, tebe s nekim drugim muškarcem. Otišao sam predaleko. Otišao sam predaleko *s tobom*.“ Ponovno me poljubi. „*Volim te*, X. Volim te više nego što sam ikada volio ijednu ženu u svom ovozemaljskom životu. Kad bi ti umrla, moj bi život bio bezvrijedan. Ali ako ja umrem, a ti preživiš, umrijet ću u miru, svjestan da si ti na životu. I zato moraš otići.“

„Neću!“

„Idi. Nikad se više nećemo vidjeti.“

„Marc!“

Vrištim. Ali netko me drži. Giuseppe i drugi sluga i još netko. Tri muškarca. Podignu me. A ja vrištim, vrištim na muškarca kojeg volim, dok me oni odvlače, dok me nose iako se branim i otimam.

„X, oni će ti pomoći da odeš. Da budeš sigurna.“ On uzdahne i nastavi: „X. *Per favore, ricordati di me*.“

Oči su mu vlažne, iako je izraz njegovog lica samrtnički smiren. Ovo je posljednji put što ga vidim. Znam to. To je kraj. Muškarci me odnose iz sobe.

„Ne, ne, ne, Marc!“

Ali vrata spavaće sobe su zatvorena. Njega više nema. Čujem samo njegove posljednje riječi. *Ne zaboravi me*.

32

AKO JE MOGUĆE da vas netko vrlo nježno izbaci iz zgrade, to je onda ono što se meni dogodilo. Giuseppe i njegovi prijatelji me nevjerojatno brižno i nježno iznose na ulazna vrata palače i spuštaju me na ulicu, crvenih očiju, duboko uznemirenu, bijesnu i neutješnu.

Ponude mi da će me odvesti do stana, ali ja odmahnem glavom. I samo stojim ondje. Nijema. Buntovno. Jednostavno se odbijam pomaknuti. U suzama.

Vrata mi se zatvaraju u lice ali ja im istog trenutka priđem i lupam velikom, drevnom alkom. Nitko ne odgovara stoga ponovno udarim, ali opet nitko ne odgovara. Četvrti ili peti put kad stisnem veliku brončanu kvaku, koju su uglačali posjetitelji tijekom stoljeća, bogati i siromašni, plemeniti i pučani, Giuseppe konačno s oklijevanjem otvori vrata. On uzdahne i pogleda me s istinskim suosjećanjem, ali odmahne glavom.

„X, žao mi je. Jako mi je žao. Ali nikad više ne možeš vidjeti *signora*. On je tako naredio.“

„Ali, Giuseppe, ne, Giuseppe, molim te, *molim te*.“ Opet me obliju suze. Pokraj nas prolaze ljudi koji su se uputili u večernju kupnju, prolaznici u Chiaiaji koji znatiželjno zure u plavokosu Amerikanku koja plače i viče na vratima palače Roscarrick. Neka samo zure. Zar je to sad važno?

Više ništa nije važno.

„Giuseppe, moraš nešto napraviti! Reci Marcu da se predomisli. Želim biti s njim. Što god... što god se dogodi. Želim biti s njim.“

„*Per favore*. Ovo je od *signora* Roscarricka, da možete otputovati i biti na sigurnom.“ Giuseppe mi pokušava predati veliki svežanj novčanica. Uzimam ga i s prezirom ga pogledam, a onda ga bacim na Giuseppea, kroz vrata, tako da novčanice od pedeset eura lepršaju posvuda poput narančastih konfeta. Giuseppe ne ustukne pred mojim bijesom, samo se sagne i uzme jednu novčanicu. Utisne mi je u ruku i sklopi moje uzdrhtale prste oko nje.

„*Signorina*, barem otidite kući taksijem“, kaže on.

Onda zatvori vrata i ja nekako znam da se više neće otvoriti. Nikada. Svakako ne meni. Unatoč tome nekoliko puta uzaludno udarim po njima.

Nakon pola sata prestala sam plakati i malo se oporavila od šoka. Obuzimaju me dublji i mračniji osjećaji. Domahnem taksiju u prolazu i uđem u njega. Kažem mu da me odveze do Santa Lucije i zagledam se u tek nastalu mračnu prazninu u sebi, proučavam je, analiziram je. Poput kirurga koji promatra sliku zastrašujućeg tumora, poput draguljara koji proučava veliku manu na dragom kamenu.

Svjesna sam da će ta nova, prodorna, duboka tuga dugo prebivati u meni. Možda će se zadržati zauvijek; uselit će se u moj stan, dijelit će sa mnom moj dom, moj život, moje dane, bit će uz mene kad se probudim, bit će uz mene kad legnem spavati jer to je strašna, trajna tuga zbog toga što sam izgubila voljenu osobu, nekoga tko mi je bio mnogo više nego što bi prijatelj ikada mogao biti.

A onda, jednog dana, kad se probudim, tuga će mi se obratiti i reći će mi: „Kucnuo je čas.“ Uključit ću TV ili ću kupiti *Corriere della Sera* i saznat ću neminovnu vijest: Marc Roscarrick, *molto bello e scapolo* lord Roscarrick, je mrtav.

Netko ga je ubio. Na Via Toledo ga je ustrijelio neki sedamnaestogodišnji narkić iz Secondigliana na nebo-plavoj vespi za nagradu od sto dolara. Tada će tuga postati sveprisutna, uvući će mi se u kosti, urasti u dušu.

„Grazie.“

Platim taksisti ali on pogleda na moje lice podbulo od suza i onako me blago, nježno, karakteristično talijanski upita: „*Signorina? S' e persa? Sta bene? Posso aiutarla?*“

Htio bi mi pomoći. Zabrinut je. Ja mu samo gurnem cijelu novčanicu od pedeset eura u ruku, okrenem se i otrčim u stan. Popevši se stubama, s treskom zalupim vratima i ponovno briznem u plač. Možda bih mogla umrijeti od plakanja, potpuno dehidrirati.

Moje su suze i jecaji očito glasni jer uskoro začujem tiho kucanje na vratima i Jessica s oklijevanjem upita:

„X? Što se dogodilo?“

„Ništa.“

„X? Čujem da plačeš - što se dogodilo? Zvučiš užasno. Otvori vrata.“

Sjedim na podu, gdje sam se srozala, svog glupog stana u glupoj Santa Luciji u glupom Napulju i otupjela sam od boli. Ne znam što bih napravila, rekla ili mislila. Pogledam na svoj balkon i na trenutak pomislim koliko bi bilo jednostavno samo prijeći preko sobe, popeti se na ogradu balkona, pogledati Capri na mjesecini, a onda, bilo bi tako lako, slučajno se spotaknuti i pasti i onda više ne bi bilo tuge.

Budim se iz tih misli sa zapanjujućim osjećajem šokiranosti. Takve su misli opasne. Moram se smiriti; moram razgovarati s nekim. Jess je pred mojim vratima.

Ustanem, obrišem suze, otvorim vrata i Jess je ondje, u bijelim trapericama s plavom majicom i velikim, tužnim, strpljivim osmijehom ispunjenim opraštanjem, ali kad ugleda moje lice, ona izusti: „Oh, prokletstvo, X. Jebeno prokletstvo.“

„Jess...“

Bez riječi stojim dok Jess ulazi u sobu. Ona se okrene prema meni i neko vrijeme stojimo zagrljene, a onda ona napravi britanski čaj u mojoj glupoj kuhinji gdje me Marc poljubio i razodjenuo one prve noći, one prve veličanstvene noći.

Ne, moram zaustaviti takve misli. To su vojnici koji se nastoje probiti u dvorac, koji silom žele ući. Ako propustim jednog, preplavit će me i osvojiti. Onda ću biti izgubljena.

Jess mi dodaje šalicu čaja i sjedne na pod pokraj mene. Na šalici je slika obale Amalfija. Podsjeća me na mamu; onamo je prije sto godina otišla na odmor. Moja mama. Možda bih je mogla nazvati. Obuzima me bol. *Hoću svoju mamu.*

„Hajde“, kaže Jess, pijuckajući vrući čaj i gledajući me duboko u oči. „X, vrijeme je da mi sve ispričaš. Reci mi sve.“

Otpijem velik gutljaj čaja iako je prevruć. Potiskujem suze u grlo, a onda spustim šalicu na pod i pogledam Jess i ispričam joj sve ili barem sve ono što treba znati. Ispričam joj da je Marc prekršio pravila misterija, da *camorra* i *'ndrangheta* upravljaju misterijima, kažem joj da *camorra* sad traži Marca. A onda, popivši još malo čaja i svim se silama trudeći da se opet ne rasplačem, dosta je suza, *dosta* je suza, kažem joj da me je otjerao, prognao, odrekao me se jer vjeruje da je označen, predodređen za smrt, na popisu onih koji će uskoro umrijeti. I stoga je htio da odem, da budem sigurna, da više ne budem dio njegovog života, nikada.

Prestajem govoriti.

Jessica odmahuje svojom lijepom glavom i u njezinim očima vidim bol.

„O, Bože, jadnice moja“, izusti ona, a u riječima joj nema ni traga uobičajenog sarkazma. „Jadni Marc.“

Jess utihne i kroz prozor zuri u noćno nebo. Čuje se slabo pucketanje vatrometa, kao pucnji u daljini: vjerojatno neka *camorrina* banda u Španjolskoj četvrti slavi nečiji izlazak iz zatvora.

„Znaš“, kaže ona čežnjivo i tiho, „neki sam dan čula priču o Španjolskoj četvrti. Kako je dobila ime.“

Ne odgovorim joj.

Ona nastavi: „Sjećaš se one ulice u sredini četvrti, Vico Lungo del Gelso? *Gelso* znači dud...“

Ništa ne odgovaram.

Ona nastavi: „To su joj ime dali španjolski vojnici jer bi zamrljali odore dok bi s lokalnim curama ležali na travi i vodili ljubav.“ Ona me pogleda. „Trava je bila prekrivena dudovima. To im je zamrljalo odore. Odatle potječe ime ulice.“

Jessica spusti pogled na svoj čaj. I na njezinom licu vidim suze.

„To znači da je gotovo i između mene i Giuseppea, naravno.“ Ona podigne šalicu i otpije čaj, a onda odmahne glavom i kaže: „Uh. Dosta, dosta, dosta.“ Nagne se i potapše me po koljenu. „Moramo biti jake.“

„Jake?“

„Jače. X, znam da je strašno, proketo strašno, ali ako je uistinu tako opasno kao što Marc kaže, ako će on... ako će ga uistinu... ovaj, hoću reći. Znaš kako *camorra* zna biti nemilosrdna.“

Kimnem glavom. Neutješna sam.

„Ako je uistinu prekršio neki grozan zakon“, nastavi ona, „onda će ga... uistinu će ga...“

„Ustrijeliti.“

„Bolje ti je da se ne petljaš u to. Zaista. On je pravilno postupio, plemenito je postupio. Jer, X, i ti si u opasnosti, u strašnoj opasnosti.“ Jess teško uzdahne. „Međutim, koliko god je to bolno, koliko god mučno, Marc ti je učinio uslugu, pokušava te spasiti od... od bogzna čega.“

„Ali, Jess“, izustim, zagledavši se duboko u njezine blage smeđe oči. „Jessica, *ja ga volim*.“

Idući tjedni ispunjeni su potpunim mrtvilom. Tuga je prisutna svakog jutra kad se probudim. Tuga je u mom kapucinu, u mom macchiatu, tuga je u mom espressu, tuga je okus svakog kolača koji pojedem, peciva, princes krafni, kolačića s rumom. Tuga je u svakoj jeftinoj školjki koju pojedem za večeru, u *fasolarima*, *maruziellima*, *tellinima*.

Okus te tuge okus je čiste ogorčenosti. Sve uništava. Zagorčuje mi sve. To je crno sunce koje obasjava cijelu Campaniju.

Ponekad, unatoč svemu, pokušam vidjeti Marca: osamljeno se spustim u Chiaiju i popnem do velikih vrata palače Roscarrick, do vrata na koja sam pokucala kad sam prije puno mjeseci došla ovamo, kad se on smijao i šalio, kad sam ugledala stepenište za konjanike; ali ovaj put kad pokucam ili nitko ne odgovara ili sluga kojeg nikad prije nisam vidjela nakratko otvori vrata, pogleda me, a onda ih bez riječi zatvori.

Ponekad pokušavam nazvati njegov mobitel. Tridesetak puta u dva sata. Poslije toga taj broj više ne postoji i žustar, automatizirani ženski glas na talijanskom me obavijesti da broj koji sam zvala više nije dostupan. Šaljem *e-mailove* na koje ne dobivam odgovor. Na kraju mi se mailovi počinju vraćati s obaviješću da ta adresa više ne postoji.

Poslije toga pišem pisma, dugačka pisma pisana rukom, na papiru zamrljanom suzama, a ni na ta pisma, kao ni na *e-mailove*, ne dobivam nikakav odgovor i ona se naposljetku vraćaju, neotvorena. Neće otvoriti ni pismo? Čak ni *pismo*?

Od tog osjećaja odbačenosti još je mučnija napetost koju osjećam svakog jutra dok odlazim do kioska na Via Partenope i kažem „*buongiorno*“ prodavaču novina, a on me pogleda i kaže mi „*buongiorno*“, pružajući mi *Il Mattino*.

Ne želim čitati te novine, mrzim ih, ali u njima su najbolji izvještaji o napuljskim zločinima; te su novine hrabre i neumorno izvještavaju o beskonačnim žrtvama beznačajnih borbi za teritorij u Scampiji, o narko-ubojstvima u Forcelli i ako hoću saznati je li se bilo što dogodilo Marcu, onda ću u tim novinama najprije vidjeti takvu vijest. Potvrđenu. S fotografijama.

Zato se svakog dana vraćam do stana, žustro prelistavajući stranice, zureći u fotografije muškaraca dok ispruženi leže ispred prljavih kafića u Milanu, dok im istječe krv slična crnoj nafti; ili dok sjede u autima u

Mariglianu s neprirodno urednim crnim ranama od metka na čelu; ili su jednostavno pronađeni kao ukočena i beživotna tijela u beskonačnim gomilama napuljskog smeća u Centro Storico. Dok pregledavam te fotografije razmišljam: „Je li to on, je li Marc, je li tako završio, je li sve gotovo?“

Svaki put mi se srce još malo raspada i svaki put shvatim da to ne može biti Marc, ali svaki put isto tako znam da ću uskoro jednog dana otići na svoju pokajničku jutarnju šetnju do Via Partenope i reći „*buongiorno*“ muškarcu koji prodaje novine, pružiti mu novac i otvoriti strašne stranice *Il Mattino* i ondje vidjeti Marca.

Mrtvog.

Naposljetku, jedne blage večeri početkom rujna, kad sam na rubu raspadanja, na rubu da se pretvorim u nešto što ne želim biti, kad mi je sve previše, hodam osunčanim i sjenovitim pločnicima Chiaije do palače Roscarrick. Pokušat ću samo još jednom, a onda - a onda što? Što onda mogu učiniti? Ne znam.

Zaokrenem iza posljednjeg ugla i srce mi još malo napukne. Palača Roscarrick je drukčija: na vratima je lokot. Prozori su zatvoreni, kapci navučeni. Nema znaka života. Na zidu je veliki znak na kojem piše *prodaje se*.

Ne znam što to točno znači. Možda je Marc već mrtav, samo što se sve zataškalo. To se često događa. Isto je tako moguće da je nekamo pobjegao, u južni Tirol, London, New York, Brazil i da prodaje palaču kako bi se mogao sakriti. Ali prizor te krasne kuće zatvorenih kapaka i s naglašenim natpisom *Prodaje se* budi u meni želju da se ponovno rasplačem, ali taj je osjećaj ovaj put nekako konačan. Očajna sam i neutješna, ali i pomirena sa sudbinom.

Prihvatila sam činjenicu da je zauvijek nestao iz mog života. Mrtav je ili otputovao. Je li to važno? Sad pretpostavljam da se moram spasiti. Jessica je vjerojatno u pravu. I ja sam u opasnosti. Previše sam vidjela.

Odvučem se do svog stana i podignem slušalicu da nazovem mamu u San Joseu. Već tjednima me zove i šalje mi *e-mailove*, pitajući jesam li dobro. Svojom je majčinskom telepatijom očito osjetila da nešto ozbiljno ne valja, ali ne može točno dokučiti o čemu je riječ jer joj ja ne želim reći. Ne mogu joj reći. Budući da ništa ne zna o misterijima bila bi potpuno zbunjena, a ja joj nikako ne mogu otkriti bilo što od toga, ne zato što se stidim ili mi je nelagodno - posve suprotno - nego zato što je previše komplicirano i previše mučno, a i zato što ionako ne mogu podnijeti da uopće razmišljam o tome.

Telefon zvonu u udaljenoj Kaliforniji. Netko podigne slušalicu.

„Halo?“

„Bok, mama.“

„Mila!“ U glasu joj se osjeti lažna vedrina. „Alexandra, draga, baš lijepo! Kako si? Dečki se ovdje stalno raspituju o tebi, a tvoj je otac baš ovog jutra rekao...“

Zaustavljam je usred rečenice.

„Mama, vraćam se kući.“

Ona zastane. Uljudno i s ljubavlju. Zna da tu ima puno više od onoga što govorim ali je previše ljubazna da me ispituje ako joj ne želim reći.

„Dobro, draga, dobro. Jesi li... završila svoju disertaciju?“

„Jesam, završila sam je. Sad se želim vratiti kući.“

Susprežem suze.

„Dobro, draga. Samo mi javi broj leta. Doći ćemo po tebe na aerodrom! Tvoj će otac biti jako sretan. Jako nam nedostaješ.“

Ona još neko vrijeme čavrlja, a ja onda kažem da moram rezervirati mjesto i da zato moram prekinuti. Završivši razgovor preko interneta rezerviram kartu. Za sutra poslijepodne. Za manje od dvadeset četiri sata letim kući i neću se vratiti.

Idućeg jutra spakiram sve svoje stvari. Ne treba mi puno vremena jer ostavljam svu onu krasnu odjeću koju mi je kupio. Kad Jessica dođe u moj stan da mi pomogne spakirati se, ponudim tu odjeću njoj, ali ona odmahne glavom i ja je potpuno razumijem, a onda se osjećam krivom i nekako bijednom i ispričam joj se.

„X, ne budi glupa“, kaže ona. „Daj da idem s tobom u zračnu luku. Dopusti mi da ti pomognem. Nedostajat ćeš mi.“

Lice joj je tužno. Sve je prožeto tugom. Uđemo u taksi koji vijuga kroz gust napuljski promet. Zaustavimo se kod terminala i ja se prijavim za let; Jess me čvrsto zagrlji kod pulta, kao da misli da me nikad više neće vidjeti, a onda se pozdravimo mahanjem. Prođem kroz kontrolu putovnica i pokažem svoju kartu. *To je to*, pomislim. Zbogom, Napulj. Ne *arrivederci*, Napulj. Zbogom. Zbogom zauvijek. *Adieu*. To je jeftina pjesma koja izaziva najdublje emocije.

Moj avion polijeće za dva sata. Sjedim na neudobnoj čeličnoj klupi, pijuckajući *macchiato* iz plastične šalice i zurim u ništavilo budućnosti, čitajući besmislen oglas za vino Taurasi na zidu.

Razmišljam o svim onim vinima koje sam pila. O hrani koju sam jela. Gorko razmišljam o ovom ponekad nasilnom, ponekad ružnom gradu, s njegovom ljepotom, vinima, poviješću i slavom, njegovim *dolce vita*. Čudesna hrana i grozna okrutnost.

A onda se prisjetim malih puževa koje Talijani također jedu. Sjetim se *babaluccija*. To nikad nisam jela. Bilo mi je malo previše.

Babalucci. Babalucci!

Ustanem. Prepuna energije.

Što ja to radim? Zašto sjedim ovdje? Zašto zurim u zid?

Ima nešto što mogu napraviti.

Trčim natrag do kontrole putovnica, gotovo vrišteći od nestrpljenja, a stražari slegnu ramenima i uzdahnu, puštajući me da se vratim u gužvu predvorja; tada požurim do prijavnog pulta i zahtijevam da mi istovare prtljagu. Ne putujem u Ameriku, ne letim u Kaliforniju.

Ostajem ovdje. Jer, ako je Marc još živ, ako je još negdje ovdje, tada možda ipak postoji način da ga spasim.

Prsti mi podrhtavaju dok unosim broj u mobitel. Gutajući riječi tražim broj restorana u Platiju.

Mlitav ženski glas na drugoj strani linije daje mi broj.

„Due, due, sei, cinque...”

Naškrabam broj na svoju kartu, onda prekinem poziv i nazovem taj broj. Vrijeme je objeda. Bit će ondje, mora. biti ondje.

Javlja se oprezan glas. Glas mladića.

„Si?”

Mucam i govorim što brže mogu. Kažem mu da je moje ime X. Alexandra Beckmann. Da sam djevojka Marca Roscarricka. Tada ga upitam mogu li razgovarati s Enzom Pasellijem.

33

NA DRUGOM je kraju linije jako tiho. Jedva razaznajem glasove iz restorana: razgovor konobara, zveckanje tanjura, skupljanje pribora za jelo.

Tada mi se s udaljenosti od skoro petsto kilometara obrati drhtav, starački glas.

„Halo, Alexandra.“

Enzo Paselli. Pitanje izgovaram zamuckujući ali on me prekine prije nego što sam i započela. Ušutkuje me kratko se nasmijavši, a onda kaže: „Znam zašto me zovete.“

„Znate?“

„Da.“

Zastanem na nekoliko sekundi. Jer sad moram postaviti ono strašno pitanje.

„Enzo, molim vas, recite mi. Je li Marc Roscarrick živ?“

Enzo ne odgovori. Samo diše. Zato bespomoćno zurim kroz prozor zračne luke, prema bučnim taksistima. Dvojica se svađaju - ruke su im prekrížene, glave zabačene unatrag, brade podignute i malo pomaknute na stranu - poput Mussolinija u filmskom žurnalu.

Naposljetku Enzo odgovori: „Da, vjerujem da je živ.“

Olakšanje me preplavi poput adrenalina.

„Kako znate?“

On ne odgovori. Uporna sam.

„Enzo, kako znate da je živ?“

„Miss Beckmann, *molim vas*. Kao što sam vam rekao, moj je posao da sve znam.“ Glas mu se udaljava i čujem kako se na kalabrijskom narječju obraća nekome u pozadini. Možda naručuje nečije ubojstvo ili naručuje *ricottu calabrese*. Onda upita:

„Alexandra, što biste htjeli da napravim? Želite da vam spasim dečka?“

„Da! Da, želim. Molim vas, *signor* Paselli. Znam da vi *upravljate* misterijima. Shvatila sam - vi, *camorra*, *'ndrangheta*, vi sve kontrolirate: inicijacije, *kykeon*, obrede. Zato ste bili u Rhogudi, ne samo zbog primirja s Marcom.“

Očekujem da će te riječi uznemiriti Enza Pasellija, da će mi dati svojevrsnu prednost, ali njegov je odgovor jednako priseban i smiren kao i uvijek.

„Ali, Alexandra, svjesni ste što je Roscarrick učinio tijekom petog misterija - prekršio je pravila. *Camorra* će ga uskoro ubiti; on to zna, a znamo i mi. Jer, tako to ide - tako je zapisano i neminovno je. Žao mi je.“

„Ponovno ću proći kroz peti misterij! Dopustite mi da to učinim! Sa mnom mogu napraviti što žele, Enzo, zaista...“ Pokušavam kontrolirati svoje riječi; emocije mi divljaju. „Napravit ću što god *camorra* želi. Vi to možete učiniti, vi ste *capo di tutti capi* u *'ndrangheti*. *Camorra* vas se boji, a vi se ne bojite nikoga.“

To je to. Moj posljednji pokušaj. Moja konačna nada. Moj završni gambit. Ponovno zavlada tišina. Taksisti se još svađaju pod beskonačnim rujanskim suncem, u tom ljetu koje nikad ne završava. Enzo Paselli pročisti grlo i smireno izjavi: „Prekasno je.“

„Molim vas!“

„Alexandra, taj grijeh zapravo nije vaš. Kako su mi rekli, vi ste bili spremni proći peti misterij. Roscarrick je prekršio pravilo. Prekasno je.“

„Ah...“

On me prekine.

„Ali što, Alexandra?“

„Napravit ću bilo što! Bilo što, bilo što. *Molim vas*, pomozite mi, pomozite mi.“

Čuje se kako diše. Čujem kako se zapovjednim tonom na talijanskom obraća nekom svom podaniku. Tada uzdahne, nakašlje se i obrati se meni.

„Uistinu biste učinili *bilo što*?“

„Da!Da! *Bilo što*.“

„Ali...“ Oklijeva. Bolno. A onda nastavi.

„Dobro, Alexandra. *Va bene, va bene...* Možda ima nešto što biste mogli učiniti, što bi moglo promijeniti stvari. Postoji nešto što bi moglo promijeniti situaciju, i to možda u vašu korist. Ali morate biti vrlo hrabri.“

„Što je to?“

„Šesti misterij. *Moraš pristupiti šestom.*“

Dvadeset devet sati poslije ponovno sjedim u svom stanu. Mami sam rekla da sam let odgodila za nekoliko dana, zbog raznih „poslova“. Prigovarala je i ispitivala me, očito zabrinuta ali ja sam bezobzirno ignorirala njezina pitanja. Jessica je jednako zbunjena ali je zavaram lažima. Zna da su laži ali mi je dovoljno dobra prijateljica i dopušta mi da joj otvoreno lažem, ništa me ne pitajući.

Iako sam joj lagala ona mi priredi objed s crnim vinom. Volim Jess. Volim svoju majku.

Ali koliko volim *Marca*?

To je pravo pitanje jer se riječi Enza Pasellija, njegovo upozorenje o šestom misteriju, sad stalno vrte u mojoj glavi. *Šesti nije sličan nijednom drugom misteriju. Šesti nije romantičan, nego opasan. Šesti te može ubiti. Vrlo malo iskušenika pristane na šesti misterij kad saznaju kakve ih opasnosti čekaju. Ali samo šesti može pružiti pravu katabazu. Istinsko oslobođenje.*

Što to sve znači? Hoću li umrijeti? Jesam li spremna riskirati smrt ako to znači da mogu spasiti *Marca*?

Jesam.

Pogledam na sat. Sedam poslijepodne. Ustanem i izađem na balkon u stanu koji sam već trebala napustiti. Stanodavac će sutra biti ovdje da se uvjeri da sam otišla, a sutra više i neću biti tu. Enzovi ljudi večeras dolaze po mene.

Gledam oko sebe. Rujanski suton brzo se spušta nad Napuljem, tako da sve postaje magličasto i neprozirno, poput *sfumata* na renesansnoj slici. Na blagom i mliječno plavom obzorju Capri se doima poput sna o otoku. Prikladno ganutljiv i čežnjiv prizor.

Zvono zazvoni. Vratim se u stan i pritisnem tipku interfona, a onda u moju sobu ulaze tri zgodna i zabrinuta mladića. Gotovo ništa ne govore. Najmlađi me nekako sažaljivo promatra, ili nekako još gore, i ljubazno me vodi niz stube. Odjevena sam u jednostavne traperice i majicu i crnu jaknu

od denima; nosim malu toru. Doima se potpuno besmisleno u mojoj ruci. Toaletne potrepštine. Četkica za zube. Ruž za usne. Na što sam mislila? Ne idem na vikend u nekakav hotel na obali jezera.

Odlazim na šesti, posljednji misterij Dioniza i eleuzinskih misterija. Prelazim na stvarnu katabazu. Što god će se dogoditi u iduća dvadeset četiri sata zauvijek će me promijeniti; moglo bi me i ubiti. Ali moglo bi spasiti Marca.

Izvan moje četvrti, u Via Santa Lucia, parkiran je velik tamno-plavi kombi. Mladići mi pomognu da uđem u vozilo opremljeno pokrivačima i jastucima. Jedan od njih ponudi mi tabletu.

„Što je to?“

On slabo govori engleski. S nelagodom odgovori:

„Za spavanje. Daje san.“

Uzimam tabletu i bocu mineralne vode koju mi je pružio. Tablet u progutam s tekućinom i ponovno zatvorim bocu.

„A sad“, kaže mladić podigavši crnu kapuljaču koja podsjeća na kapuljaču krvnika.

Dakako, stavit će mi je na glavu. Prepuštam se tami kad mi je navuku. Ne osjećam se nelagodno; i dalje dišem s lakoćom. Uistinu, tama koja me obavlja nekako je utješna.

Kombi krene; osjećam da se kreće. U tami ispod kapuljače čujem zvukove prometa, večernji promet u Napulju, trube u špici i kočnice velikih kamiona, taksije, radio i struganje skutera, a onda čujem i gušći promet kako tutnji i grmi. Pretpostavljam da smo na autocesti. Onda zvukovi polako blijede kad tableta počne djelovati i ja se naslonim postrance na velik, mekan jastuk; spavam i sanjam o Marcu zarobljenom ispod leda, kako udara odozdo u led i očajnički mi nešto pokazuje.

Ja sam na zaleđenom jezeru, a Marc je zarobljen u smrtonosnoj vodi i ja ga histerično pokušavam spasiti. Zamolim Španjolca koji onuda prolazi da mi pomogne ali njemu krvari iz usta. On iskrivi lice i slegne ramenima, pokazujući na svoja usta, a onda ode. Ništa ne mogu učiniti. Zato Marc umire pod ledom, prevrćući se tone u safirne dubine, nestaje u ledenoj vodi obasjanoj zvijezdama.

Probudim se. Koliko se sati vozimo? Tri? Pet? Šest? Deset? Mogli bismo biti bilo gdje u Italiji, od Alpa do Sicilije. Mogli bismo biti u Francuskoj ili

Švicarskoj. Kapuljača mi je još na glavi. Podignem se u uspravan položaj i kažem kroz tkaninu kapuljače: „Žedna sam. Moram u kupaonicu.“

Ne znam kome se obraćam. Osjećam da u stražnjem dijelu kombija ima još ljudi osim mene, ali ne znam tko su oni.

Bestjelesni glas odgovori: „Deset minuta, morate pričekati još samo deset minuta.“

To nije onaj mladić otprije. Glas je stariji, a engleski kojim govori bolji.

I u pravu je. Deset minuta poslije kombi se zaustavi i ja čujem kako se otvaraju stražnja vrata. Iznose me van, još u tami kapuljače i žure sa mnom preko ceste, a onda osjetim da sam u velikoj zgradi ispunjenoj odjecima. Ali gdje?

Ruke me vode niz nekoliko katova; spotičem se, onako slijepa, ali me ruke čvrsto drže i usmjeravaju nalijevo pa nadesno, a onda opet nalijevo. Osjećam da smo u starim hodnicima, u kamenoj zgradi; ima miris drevne zgrade. Možda je dvorac? Ili samostan? Što je to?

Onda me gurnu u neku prostoriju i vrata se s treskom zatvaraju; netko mi skine kapuljaču. Enzo Paselli stoji preda mnom, a pokraj njega neka djevojka.

On me pogleda u oči i odmahne ćelavom glavom, tako da mu se čeljusti opuste i podrhtavaju. Koža mu je duboko izborana. Doima se neusporedivo starim, poput same Italije. Onda se okrene ženi pokraj sebe i na engleskom kaže: „Dajte joj hranu i piće, a onda je pripremite.“

I nestane prije nego što sam uspjela bilo što upitati. Ostane samo djevojka, odjevena u bijelo. Dakako. Pruža mi mineralnu vodu u boci i ja popijem. Njezin je blagi osmijeh suosjećajan i strpljiv dok me promatra kako gasim žeđ. Ali možda i nije baš *toliko* suosjećajna: kad je upitam što će se dogoditi sa mnom, ona ništa ne odgovori.

Osvrnem se oko sebe.

Tek sad shvaćam koliko je ova prostorija čudesna: golema plesna ili srednjevjekovna dvorana sa svodom, cijela ukrašena freskama na svakoj površini. Ali nema nijednog prozora.

Freske izgledaju kao da potječu iz rane renesanse ili su čak iz kasnog srednjeg vijeka, pretrpane alegorijskim i religijskim prizorima živahnih, vrtložnih boja. Isus i njegovi anđeli. Sveci i Djevice. Previše sam zbunjena da bih ih mogla shvatiti. Pod je prekriven hladnim, crno-bijelim mozaicima. U

prostoriji je samo jedan komad namještaja. Iza mene. Velik drveni krevet s crvenim svilenim i pamučnim prekrivačima.

„Št“, kaže djevojka. Očito ne govori engleski. Žustrim mi pokretom bez riječi dodaje odjeću, vrlo jednostavnu crnu pamučnu haljinu bez rukava, ali ne i donje rublje, a onda pokaže prema udaljenijem zidu na kojem zamjećujem vratašca.

Nemam izbora. Moram poslušati; moram proći šesti. Zato prijedem preko goleme dvorane sa svodovima i uđem u veliku, čistu, modernu kupaćonicu te se preodjenem; skinem traperice i teniske i na brzinu se istuširam. Prije nego što odjenem haljinu zurim u svoj odraz u zrcalu kupaćonice, u svoje dvadeset dvogodišnje lice, sad nešto manje okruglo i nevino nego što je bilo prije. Osjećam se znatno starije nego prije četiri mjeseca. Možda imam čak i nekoliko sijedih vlasi.

Marc Roscarrick, gdje si? Jesi li živ?

Prikupivši hrabrost odjenem haljinu, operem zube i vratim se u veličanstvenu veliku odaju. Djevojka je još ondje, čeka u tišini usred tog apsurdno golemog prostora. Sasvim je malena u njenoj neizmjernosti. U ruci drži metalnu šalicu.

„*Kykeon?*“ upitam, prilazeći joj.

Ona djelomično slegne ramenima, djelomično kimne glavom i gurne mi hladnu metalnu šalicu u ruke.

Uzmem je i iskapim. Okus je gorči nego prije, znatno manje ugodan. Ali je ispijem i pitam se, što sad? Što će mi napraviti? Znam da to opojno piće vrlo brzo djeluje. Zato sjednem na krevet i čekam, a djevojka nestane kroz jedina druga vrata. I zatvori ih za sobom.

Pretpostavljam da su prošla dva ili tri sata: ne mogu točno odrediti vrijeme. Nema sata na zidu, nema ni sata na mojoj ruci. Nemam mobitel. Je li već jutro? Koliko smo se dugo vozili? Misli u mojoj glavi stapaju se sa snovima, drogom, tugom i uzvitlanim freskama na stropu. Dolazak Duha Svetoga. Golubica i svetac. Isusovo uskrsnuće. Uplakani pokajnici.

I meni pobjegne jedna ili dvije suze. Onda legnem na krevet i zaspim. Sanjam o muškarcu koji dolazi u moju sobu i seksa se sa mnom, silom mi šireći noge, uzimajući me.

Ali onda shvatim da me neki muškarac uistinu jebe. Mlad i zgodan. Nije gol, ali ja jesam gola i ležimo na velikom drvenom krevetu prekrivenom mekanim, raskošnim prekrivačima. On je na meni i u meni. Siluje me, ali ipak i ne, jer sam pristala na to. Pristala sam na šesti misterij. Muškarac je

gotov. Gola sam. On je završio. Zakopča se. Okrene se i izađe iz velike prostorije. Njegovi koraci odjekuju u prostranoj dvorani sa svodom.

I to je to. *Kykeon* se kovitla u mojoj glavi.

Je li se to uistinu dogodilo?

Uistinu se dogodilo. Možda sam djelomično i bila u deliriju, ali se dogodilo. U očajanju potražim oko sebe jednostavnu crnu haljinu, no onda se vrati sluškinja, otvori vrata i priđe krevetu. Pruža mi još jednu šalicu *kykeona*.

Ona gurne prste u mene. Provjerava me? Zbog čega? Za njom dolaze dvije djevojke, prelazeći mozaik na podu i pognu me na krevet, a onda me pune lubrikantom. Onda uđe drugi zgodan mladić i bez riječi me pojebe. Ja samo ležim ondje, zureći u strop, sva u suzama. Plačem zbog svega. Zbog seksa. Za djevojkom kakva sam bila. Ali ponajviše zbog Marca.

Ne znam što se događa i zašto. Izgubila sam svaki osjećaj o samoj sebi. Sati se pretvaraju u cijeli dan ili dva dana ili čak tri. Stalno sam drogirana, stalno me drogiraju, toliko da sam gotovo obamrla. Granice između mene i svijeta su nestale. To je kraj. Umirem. Sad uviđam zašto ljudi umiru na šestom misteriju. Dio mene želi umrijeti. Oteli su me, ali to mi nije važno. Jedem voće i kruh, a onda utonem u san. Iscrpljena sam.

Ne znam je li jutro, ali satima poslije bude me djevojke i stavljaju mi čvrst povez na oči, a onda mi daju još jednu šalicu *kykeona*, podižu me s kreveta, peru me i kupaju; poslije toga vode me natrag do kreveta i ja legnem, mrmljajući, u suzama. A onda prestanem plakati. Osjećam da me dodiruju žene?

Osjećam nježne žene u prostoriji, osjećam miris njihova parfema. Ližu me. Dodiruju me. Ustrajno me ližu. Tada mi ponovno daju *kykeon* i droga se miješa sa seksom i ja se predajem. Ne mogu nastaviti, porazili su me. Milovanja su beskrajna, nježna, besmislena.

U jednom trenutku grčevito svršim, ali to je nagonski, a ne emocionalno; svršim samo zato što je mom tijelu rečeno da to učini, moje su misli negdje drugdje, duša mi je pobjegla, duša nije ovdje, to nisam ja koju jebu, masiraju i ljube, to je netko drugi, neka budalasta Amerikanka. Alexandra Beckmann. Nejasno je se prisjećam.

Sati. Dugi, dugi sati. Daju mi hranu, a onda moram jesti povezanih očiju. Druga me djevojka masira i utrljava umirujuće ulje u moju kožu. Ležim povezanih očiju i naga. Uđe muškarac i moram mu popušiti. Pa to i radim. Poput robota. Ništa ne vidim. Pušim mu. Poslije mi djevojke pomažu da

prijedem dvoranu i uđem u kupaonicu gdje me kupaju, zalijevaju toplom vodom i masiraju nježnom sapunicom.

Osjećam miris ugodnog sapuna: podsjeća me na sapun koji mi je Marc poklonio, sapun iz Firenze. Ponovno plačem. Gorko plačem, a djevojke me vode natrag u krevet. Zamotaju me u mekan kupaći ogrtač i onda, prvi put nakon tko zna koliko dana, skidaju mi povez s očiju.

Nakon toliko dugo vremena ponovno vidim.

Preda mnom stoji Enzo Paselli. Ali nakon dugog vremena koje sam provela u tami poveza blaga svjetlost velike dvorane me zasljepljuje. Dok mi se oči prilagodavaju na svjetlo Enzo je tek nešto više od crne siluete ali ipak ga prepoznajem. Malen, star i moćan. I zlokoban.

On me pogleda.

„Marc Roscarrick je mrtav.“ On odmahne glavom i uzdahne. „To ste morali znati. Morali ste znati da postoji ta mogućnost. Žao mi je.“

Zurim u njega. U meni više nije ostalo ni traga bijesa, gotova sam, iscrpljena sam. Odmahnem glavom. Možda uistinu i jesam znala. Možda sam tijekom posljednja sedamdeset i dva sata nekako shvatila da je sve to samo igra, teatar prevare i da Marca više nema.

Enzo suzi pogled.

„Znali ste da bi mogao biti mrtav, znali ste da preuzimate strašan rizik zbog najsitnije mogućnosti, ali ste zbog te male mogućnosti da biste ga mogli spasiti, zbog te gotovo nepostojeće mogućnosti bili spremni riskirati vlastiti život?“

Kimnem glavom. Obamrla. I nijema. *Poražena*. Marc je mrtav. Naravno da je mrtav. Sve je to bila laž ali ja sam željela tu laž. Sad osjećam nešto nalik olakšanju. Sad ne bih marila ni da umrem. Gotovo je. Osvrnem se oko sebe. U prostoriji ima i drugih ljudi. Stariji muškarci i starije žene. Svjedoci. Slični članovima porote i odjeveni poput porotnika. Osuđuju me. Samo neka me osude. Sve je samo dim.

„Gotovo si dovršila šesti misterij. Na korak si do katabaze.“

On pucne prstima i priđe mu sluškinja. „Čeka te još jedan obred. A onda ćeš biti slobodna. Bit ćeš istinska iskušénica. Vrlo malo ljudi prođe kroz cijeli šesti obred i oстане na životu. Zato ti Marc nikad nije govorio o šestom jer te htio zaštititi. Htio te spasiti od njegove praznine. Od ovog užasa.“

Više ne mogu ni plakati. Promatram ljude dok izlaze iz prostorije, a za njima odlaze Paselli i sluškinja. Ostala sam sama.

Potpuno sama. Što su mi to napravili? Napokon su u meni uspjeli probuditi nemar prema smrti. Što je smrt? Što? Samo prolazna promjena. Znam da sam voljela Marca, istinski sam ga voljela i bila sam spremna riskirati vlastiti život zbog njega, zbog mog voljenog, a to mi ne mogu oduzeti, ne mogu me lišiti te posljednje blistave činjenice koja je sve što je ostalo od Alexandre Beckmann: *voljela sam i bila sam voljena*.

Sve prolazi, sve mora umrijeti, kao što se sve mora i roditi, ali to su samo simptomi privida, simptomi protjecanja vremena. Sam je trenutak bezvremen. Ako si volio samo jedan trenutak, ako si uistinu volio, ako si istinski bio voljen, tada si zaljubljen zauvijek. Tako ljubav pobjeđuje smrt.

Prisjetim se crkve Sansevero. I užašlog Isusa. Prisjetim se kako smo Marc i ja bili sretni u Veneciji u Ca' D'Oro, dok smo promatrali Mantegninu sliku. *Ne ostaje ništa osim Boga, sve ostalo je dim*.

I prisjetim se Pindarovog citata i razumijem ga. *Potpuno ga razumijem*.

Blagoslovljen je onaj koji, upoznavši se s ovim obredima, krene podzemnom stazom. On poznaje kraj života, kao i njegov početak, koji su nam podarili bogovi.

Ja sam prošla podzemnim putem i sad poznajem kraj života. Nisam uplašena. Ne više.

Vrata se nešto poslije otvore i djevojka u bijeloj haljini korača mozaicima na podu. Nosi odjeću. Bez riječi mi je pruža: moje traperice, majica i tenisice. Moja stara odjeća, oprana. Odjenem se. Djevojka pričekala, kimne glavom, a onda mi ponovno pokaže povez za oči.

Povez za oči.

Poslušna i pokorna sjednem na rub kreveta i dopustim djevojci da mi sveže povez preko očiju. Podsjeća me na povez koji stavljaju osuđeniku na smrt prije smaknuća. Možda će me jednostavno ustrijeliti. Pa neka bude tako.

Pustim da me odvuče iz prostrane sobe ispunjene odjecima i povede hodnicima. Prestala sam plakati. Isplakala sam posljednje suze. Marc je mrtav i malo je što preostalo. Ne ostaje ništa osim Boga, sve ostalo je dim.

Penjemo se uz stube. Djevojka me gurne u neku sobu. Iza mene se vrata zatvore i djevojka je otišla. Pa ipak osjećam da nisam sama.

Još je netko u ovoj sobi.

Čujem glas, dubok, mekan, čvrst muški glas.

„Chi e? Chi e qui dentro? Tko je to?“

Dubok mekan čvrst muški glas.

Strgnem povez s očiju.

Marc Roscarrick sjedi na metalnom stolcu, ruku lisicama prikovanih uz čelične rukohvate. Na njegovu su licu tragovi sasušene krvi, a oko očiju ima jedva vidljive modrice. Oči su mu čvrsto povezane. Vikne. Sjedi ondje. I živ je.

Pitrčim njegovom stolcu. Pružam ruke da mu odvežem povez, petljajući s čvrstim svilenim čvorovima. On naglo udahne, osjetivši moj miris; na licu mu se iznenada pojavi izraz zapanjenosti, nevjerice.

„X? Jesi li to ti? X? Nije moguće! X? X? X?“

Odvežem povez i on se zagleda u mene.

„Ali, X, rekli su mi da si mrtva“

Na rubu je suza, vidim to po tome kako mu drhte usta.

34

JEDVA IMAMO VREMENA za riječ-dvije kad u sobu uđe Enzo Paselli. S njim su dva mlađa muškarca.

Enzo me promatra.

„Marc Roscarrick došao je k nama želeći biti siguran da ćemo vas zaštititi od *camorre* i *'ndranghete*. Rekli smo mu da vam nećemo nauditi ako on pristane na šesti misterij. Rekli smo mu da šesti može biti smrtonosan. Kao što svi znamo. Jer, u šestom prihvaćaš smrt u zamjenu za ljubav.“

Zurim u Marca, a on odmahuje glavom. Možda je u šoku. Ponovno pogledam Pasellija.

„Ne razumijem...“

„Ne razumijete? Ovo su misteriji.“ Paselli slegne ramenima. „Ali ima nešto što biste trebali znati. Otkako sam došao na vrh hijerarhije u *'ndrangheti* zamrzio sam način na koji su mafijaške organizacije izopačile misterije koristeći ih za ispunjenje vlastite pohlepe, kako bi se obogatile, kako bi porobile naše političare i u Italiji i drugdje. Misteriji su veličanstven i plemenit dar drevnih. A mafijaši ih iskorištavaju.“

On prijeđe sobu i nagne se nad Marca te okrene ključ u lisicama. Oslobodio ga je. Marc, u trapericama i prljavoj bijeloj košulju, trlja zglobove. Crveni su i oguljeni.

Paselli nastavi.

„Ja sam sad *celenza* od šestog: to mi daje veliku moć. *Capoi* me se boje, boje se onoga što znam jer ja znam sve. Sve snimamo. I stoga ponekad pokušam iskoristiti tu golemu moć šestog za dobro, kao što bi je i trebalo koristiti. *Ali šesti je zastrašujući. Lako može krenuti po zlu.* Marcova je supruga uporno zahtijevala da dovrši šesti, unatoč mojim upozorenjima i proživjela je ono što ste oboje proživjeli.“ On uzdahne. „Ali ja sam bio u pravu. Bila je previše krhka, od šestog je postala još neuravnoteženija, postala je nemarna prema smrti - ili prema životu. Na onom brijegu u blizini Capue počinila je samoubojstvo. Nije ubijena.“

Poselli spusti ključ u džep. Ode do vrata, a onda se okrene i pogleda me. I pogleda Marca.

„Od toga sam vas dana izdaleka promatrao, Roscarrick, dok ste pomagali žrtvama *camorre*. Vidio sam dobrotu i istinsku hrabrost. Ali sam vidio i opasnost u ovom teatru maski.“ Paselli domahne svom mladom pomoćniku koji se okrene i ode. I Paselli priđe vratima. „A sad ste spašeni. Oboje. *Camorra* vas neće ni dotaknuti; objavit ću da ste oboje iskušenici šestog. Oni će to poštovati, a što je još bolje, plašit će vas se, tako da imate moć. Nadam se da ćete je iskoristiti za dobro.“

On zastane u okviru vrata.

„Ovdje ćete ostati još samo nekoliko sati, a onda slobodno možete otići.“ Zagleda se ravno u mene. „Možda ćemo se jednog dana ponovno susresti, Alexandra od šestog.“

Otišao je. Vrata su zatvorena. Sami smo. Marc me privuče k sebi ali se ne poljubimo, nego se zagrlimo, čvrsto, a onda još čvršće. Odmaknem tamni pramen s njegovog lica u modricama.

„Marc, što su ti napravili?“

„Ništa“, odgovori on. „Zar je to važno? Što su napravili tebi? Isto što i meni?“

Kimnem glavom. I poljubim ga u čelo. On se uspije osmjehnuti. Prvi put otkako sam ušla u sobu vidim njegov blistav, sretan, tužan, drag osmijeh. On kaže: „O, Bože, X, zaista sam mislio da si mrtva. Mislio sam da je sve ovo varka. Nije mi bilo važno što rade sa mnom.“

On ustane. Ode u kupaonicu i ja idem s njim. Nagne se iznad umivaonika. Umočim ručnik u toplu vodu i isperem sasušenu krv s njegovog lica. Ozljede nisu duboke, a ni modrice nisu velike. Nije ozlijeđen; bili su grubi s njim, ali je neozlijeđen. Još je jednako zgodan, još je Marc Roscarrick, a što je najvažnije, živ je.

Još nekoliko minuta čekamo strpljivo sjedeći na krevetu, jedno pokraj drugoga. Tada on kaže: „Hajde da vidimo možemo li izaći. Nije važno gdje smo - u Palermu, Londonu, Buenos Airesu, samo želim izaći. Želim udahnuti svjež zrak. Hajdemo.“

Odlučno me uzme za ruku i priđemo vratima. Nisu zaključana. Mračan kameni hodnik proteže se u daljinu. Hodamo njime, pronađemo stube, a onda još jedne i uđemo u širi hodnik jedva osvijetljen zatamnjenim električnim žaruljama.

„Prazno je“, kaže Marc. „Svi su otišli.“

Zgrada je uistinu prazna. Vrlo je stara. Zaključila sam da smo zacijelo duboko u podrumima, duboko u drevnim spremištima. Ali uspinjemo se uz stube sve dok naposljetku ne ugledam mali kameni prozor, a kroz njega se naziru udaljeni valovi obasjani mjesečinom. Jesmo li negdje na obali? Sa sve većim iščekivanjem penjemo se uz još dva niza stuba. Naposljetku izronimo na nekakvoj terasi obavijenoj mrakom i tamom, pritrčimo rubu i nagnemo se iznad elegantne kamene ograde.

„Napulj“, izusti Marc i tiho se nasmije. „U *Napulju* smo.“

U pravu je. Zapanjena zurim u široko obzorje. Najljepši vidik na Zemlji: plemenit oblik napuljskog zaljeva, od vrhunaca Vomera do Centro Storico, od litica Sorrenta i Amalfija do nejasne i posvećene siluete Caprija koji blista pod zvijezdama.

„Ja poznajem ovu zgradu“, kažem. „To je Vila Donn' Anna. U Posillipu. Jednom sam bila ovdje na plaži.“

Marc uzme moju ruku u svoju. Još zapanjeni promatramo krajolik pred sobom. Podignem pogled prema svjetlucanju trilijuna zvijezda, pogledam Oriona i Plejade, pogledam sazviježđe Marca i Alex na Capriju. Naše sazviježđe. Tiho upitam: „Što ćemo sada?“

On ne odgovori. Umjesto toga se okrene i, pogledavši mi u oči, podigne moje lice i poljubi me duboko, senzualno, žestoko. Ja provučem svoje bijele ruke kroz njegovu tamnu, kovrčavu kosu jer sad znam istinu: ne ostaje ništa osim Ljubavi, sve je ostalo dim.

